

குருமி கிளைக்கியது நோகுப்பு

நாம் : 10, 11

பகுதி I

தமிழ் அரிச்சவடி

ஃ	அ	ஆ	இ	ஏ	உ	ஊ	எ	ஏ	ஐ	ஒ	ஓ	ஔ
க்	க	கா	கி	கீ	கு	கா	கெ	கே	கை	கொ	கோ	கெள
ங்	ங	ஙா	ஙி	ஙீ	ஙு	ஙா	ஙெ	ஙே	ஙை	ஙா	ஙோ	ஙெள
ச்	ச	சா	சி	சீ	சு	சு	செ	சே	சை	சா	சோ	செள
ஞ்	ஞ	ஞா	ஞி	ஞீ	ஞு	ஞா	ஞெ	ஞே	ஞை	ஞா	ஞோ	ஞெள
ட்	ட	டா	டி	டீ	டு	டு	டெ	டே	டை	டா	டோ	டெள
ண்	ண	ணா	ணி	ணீ	ணு	ணா	ணெ	ணே	ணை	ணா	ணோ	ணெள
த்	த	தா	தி	தீ	து	தா	தெ	தே	தை	தா	தோ	தெள
ந்	ந	நா	நி	நீ	நு	நா	நெ	நே	நை	நா	நோ	நெள
ப்	ப	பா	பி	பீ	பு	பு	பெ	பே	பை	பா	போ	பெள
ம்	ம	மா	மி	மீ	மு	மு	மெ	மே	மை	மா	மோ	மெள
ய்	ய	யா	யி	யீ	யு	யு	யெ	யே	யை	யா	யோ	யெள
ர்	ர	ரா	ரி	ரீ	ரு	ரு	ரெ	ரே	ரை	ரா	ரோ	ரெள
ல்	ல	லா	லி	லீ	லு	லா	லெ	லே	லை	லா	லோ	லெள
வ்	வ	வா	வி	வீ	வு	வு	வெ	வே	வை	வா	வோ	வெள
ழ்	ழ	ழா	ழி	ழீ	ழு	ழா	ழெ	ழே	ழை	ழா	ழோ	ழெள
ள்	ள	ளா	ளி	ளீ	ளு	ளா	ளெ	ளே	ளை	ளா	ளோ	ளெள
ற்	ற	றா	றி	றீ	று	றா	றெ	றே	றை	றா	றோ	றெள
ன்	ன	னா	னி	னீ	னு	னா	னெ	னே	னை	னா	னோ	னெள

தமிழ் இலக்கியத் தொகுப்பு

(கட்டாயமானது)

பகுதி I

10 - 11 ஆந் தரங்கள்

தேசிய கல்வி நிறுவகம்
கல்வி வெளியீட்டுத் தினைக்களம்

முதலாம் பதிப்பு	- 1999
இரண்டாம் பதிப்பு	- 2000
மூன்றாம் பதிப்பு	- 2001
நான்காம் பதிப்பு	- 2002
ஐந்தாம் பதிப்பு	- 2003
ஆற்றாம் பதிப்பு	- 2004
எழாம் பதிப்பு	- 2005

எல்லா உரிமையும் இலங்கை அரசினர்க்கே.

இந்நால் கஸ்வி வெளியீட்டுத் தினைக்களத்தினால்,
அரசாங்க அச்சகக் கூட்டுத்தாபனத்தில்
அச்சிடப்பட்டு, வெளியிடப்பட்டது.

தேசிய கீதம்

சிறி வங்கா தாயே - நம் சிறி வங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே

நல்லவெழில் பொலி சரணி
நலங்கள் யாவும் நிறை வான்மணி வங்கா
ஞாலம் புகழ் வள வயல் நந்தி மலை மலர்
நறுஞ்சோலை கொள் வங்கா
நமதுறு புகலிடம் என ஒளிர்வாய்
நமதுதி ஏல் தாயே
நமதலை நினதி மேல்வைத்தோமே
நமதுயிரே தாயே - நம் சிறி வங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே

நமதாரருள் ஆணாய்
நவை தவர் உணர்வாணாய்
நமதேர் வலி யாணாய்
நவில் சுதந்திரம் ஆணாய்
நமதீணமையை நாட்டே
நகு மழ தணையோட்டே
அமைவுறும் அறிவு_னே
அடல்செறி துணிவருளே - நம் சிறி வங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே.

நமதார் ஒளி வளமே
நறிய மலர் என நிலவும் தாயே
யாமெல்லாம் ஒரு கருகண அனையந்த
எழில்கூள் சேய்கள் எனவே
இயலுறு பிளவுகள் தமை அறவே
இழிவன நீக்கடுவோம்
சமு சிரோமணி வாழ்வறு யுமணி
நமோ நமோ தாயே-நம் சிறி வங்கா
நமோ நமோ நமோ நமோ நமோ தாயே.

ஒரு தாய் மக்கள் நாமாவோம்
ஒன்றே நாம் வாழும் மில்லம்
நன்றே உடலில் ஓடும்
ஒன்றே நம் குருதி நிறம்

அதனால் சகோதரர் நாமாவோம்
ஒன்றாய் வாழும் வளரும் நாம்
நன்றாய் இவ் இல்லினிலே
நலமே வாழ்தல் வேண்டுமென்றோ

யாவரும் அன்பு கருணையுடன்
ஒற்றுமை சிறக்க வாழ்ந்திடுதல்
பொன்னும் மனியும் முத்துமல்ல - அதுவே
யான்று மழியாச் செல்வமன்றோ.

ஆனந்த சமரகோன்
கவிதையின் பெயர்ப்பு

நான்முகம்

இந்நால் 10-11ஆம் தரத்துக்கென மறுபதிப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது. இப்பதிப்பிற்குப் பல்வேறு வழிகளிலும் உதவிய சகலருக்கும் உள்கணிந்த நன்றி உரித்தாகுக.

பி. எச். பி. ரங்கநகே
கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளர் நாயகம்.

கல்வி வெளியீட்டுத் தினைக்களம்,

“இசுருபாய்”,

பத்தரமுல்லை.

2005.04.27

முகவுரை

தமிழ் இலக்கியத்தொகுப்பு தரம் 10, 11 என்னும் இந்நால் 2000 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் அமுலபடுத்தப்படும் புதிய கல்விச் சீர்திருத்த நிகழ்ச்சித் திட்டத்துக்கு அமைய புதிய பாடத்திட்டத்துக்கு ஏற்ப தேசிய கல்வி நிறுவகத்தினால் எழுதப்பட்டதாகும்.

பாடசாலைகளில் 10, 11 தரங்களின் மாணவர் களுக்காக இந்நால் கல்வி வெளியீட்டுத் தினைக்களத்தினால் வெளியிடப் பட்டது. இதில் உதவிய எல்லோருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஈ. டபிள்யூ. அபேநாயக்கந்,
பதில் கல்வி வெளியீட்டு ஆணையாளரும்
பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் நாயகமும்

கல்வி வெளியீட்டுத் தினைக்களம்,

“இசுருபாய்”,

பத்தரமுல்லை.

1998.05.02

பணிப்பாளர் நாயகத்தின் செய்தி

புதிய பாடத்திட்டங்கள், அப்பாடத்திட்டங்களுக்கு அமைவான பாட நூல்கள் ஆகிய தயாரிக்கப்பட்டுப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பிய வேண்டியது கல்விச் சீதிருத்தச் செயன்முறையின் முக்கியமான ஒர் அம்சமாகும். அச்செயன்முறைக்கு அமைவாகவே இப்பாடநூல் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

தேசிய கல்விக் குரிக்கோள் கணையும் அடிப்படைத் தகைமைக்கணையும் இலக்காகக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டுள்ள இப்பாடநூல், மாணவர் மையக் கற்றல்-கற்பித்தற் செயன்முறைக்கு மாணவரை இசைவழித்தக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது.

மாணவரது விநுப்பக்கணையும் பிரச்சிக்கணையும் இனங்கண்டு, அவர்களைச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுத்திச் சுயமாகக் கற்க வழிநடாத்துவதன் மூலம் வாற்றாட் கல்விச் செயன் முறையில் ஊக்கம் பெறக்கூடியவாறாக, இப்பாடநூலை மாணவர் பயன்படுத்த வகை செய்ய வேண்டியது ஆசிரியரின் முக்கிய பொறுப்பாகும்.

பெற்றோரும் முத்தோரும் தமது பின்னளைகளின் அன்றாடக் கல்விக் கருமங்களில் கவனஞ் செலுத்தி, அவர்களுக்கு உதவி ஒத்தாசை புரிய வேண்டியது அவசியமாகும். அதன் மூலம் பெற்றோரும் முத்தோரும் கல்விச் செயன் முறையில் மாணவர் களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் துணை புரியலாம்.

இந்நூலைத் தயாரித்து வெளியிடுவதில் அயராது உழைத்த அனைவருக்கும் எனது நன்றியறிதல் உரித்தாகும்.

பேராசிரியர் வக்கஷ்மன் ஜயதிலக்க,
பணிப்பாளர் நாயகம்.

தேசிய கல்வி நிறுவகம்,
மகரசம்,
1999.05.02

அறிமுகம்

2000 ஆண்டிலிருந்து தரம் 10 ல் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்ற இப்பாடநூல் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கான பாடப்பரப்பைக் கொண்டுள்ளது. 11 ஆம் தர இறுதியில் மாணவரது அடைவை அறிந்து கொள்வதற்காக நடத்தப்படவிருக்கும் க. பொ. த. (சாதாரணதா) தேர்வில் தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் என்ற பாடம் மூன்று வினாப்பத்திரங்களைக் கொண்டமையும். வழக்கோல முதலாவது பத்திரம் பலவுள் தெரிவு வினாப்பத்திரமாக மொழியறிவு, மொழித்திறன், இலக்கணம் சார்ந்ததாக ஒரு மனித்தியாலும் கொண்டதாக அமையும். வினாப்பத்திரம் இரண்டு கட்டுரைகள், சுருக்கம், நடைமுறைத் தேவைக்கான எழுத்தாக்கம் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்கும். மூன்றாவது வினாப்பத்திரம் இலக்கிய பாடநூல் சார்ந்து அமையும். இப்பாடநூல் மூன்றாவது வினாப் பத்திரத்துக்கு மாணவர் விடையளிக்கும் வண்ணம் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது. இப் பாடநூலில் மாணவரது மொழியறிவையும் மொழியாட்சித் திறனையும் விருத்தி செய்ய உதவுவதுடன் நயத்தல் விருத்தி, நல்ல விழுமியங்களைத் தமதாக்கிக் கொள்ளல், படைப்பாற்றல் விருத்தி என்பவற்றை ஏற்படுத்தும், நோக்குடனும் பாடப் பரப்புகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ் மொழியில் பழைய வாய்ந்த இலக்கியங்கள் அனந்தம். பல்வேறு சமயங்களை, பிரதேசங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் தமது படைப்பு களால் தமிழை வளம்படுத்தினர். அவற்றிலிருந்து சிலவற்றைத் தெரிந்து இங்கு சேர்த்திருப்பதன் நோக்கம் எதிர்காலத்தில் மாணவர்கள் மேலும் பல இலக்கியங்களைத் தேடிக் கற்க வழிப்படுத்துதலாகும்.

இத்தொகுப்பில் கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுகதைகள், நாடகங்கள் என்பன சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு பாட இறுதியிலும் அரும்பதங்களும் பயிற்சிகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இப்பாடநூல் சிறப்புற அமைய உதவி வழங்கிய நூலாக்கக் குழுவினர் என்றும் என் நன்றிக்குரியவர்களாவர். இப்பாடநூலில் எடுத்தாண்ட ஆக்கங்களை எழுதியவர்களுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றிகள் உரித்தாகு.

பதிப்பாசிரியர்

நாலாக்க ஆலோசனைக் குழு

பேராசிரியர் கலாநிதி லக்ஷ்மன் ஜயதிலக
பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி
திரு. கு. சோமசுந்தரம்
திரு. ந. சிதம்பரநாதன்
திரு. பூ. சுப்பிரமணியம்
திருமதி எஸ். எம். காசிம்
செல்வி பு. நாகலிங்கம்
திரு. எம். பி. ஏ. அஸீஸ்
திரு. ரமீஸ். அப்துல்லா

எழுத்தாளர்கள்

திரு. ந. அருளானந்தம்
திரு. எ. இக்பால்
திரு. க. சிவஞானசுந்தரம்
திரு. ஐ. எஸ். எம். இன்ஸார்
திரு. எஸ். சிவநிர்தானந்தன்
திருமதி ஜே. அஹமது நிஸா உம்மா
திருமதி எஸ். வேதநாயகம்
திரு. எஸ். ஏ. ஸி. எம். இனஞா
திரு. எஸ். கணபதிப்பிள்ளை
திரு. ஏ. செல்வேந்திரான்

ஓவியம்

திரு. சந்திரா

பிரதம பதிப்பாசிரியர்

திரு. எம். எஸ். அப்துல் றஹீம்

பதிப்பு உதவி

திரு. வை. எல். எம். ராஸிக்

தமிழ்மொழி வாழ்த்து

வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க தமிழ்மொழி
வாழிய வாழியவே !

வான மனந்த தனைந்தும் அளந்திடும்
வண்மொழி வாழியவே !

எழ்கடல் வைப்பினுந் தன்மணம் வீசி
இசைகொண்டு வாழியவே !

எங்கள் தமிழ்மொழி எங்கள் தமிழ்மொழி
என்றென்றும் வாழியவே !

குழ்கவி நீங்கத் தமிழ்மொழி ஒங்கத்
துலங்குக வையகமே !

தொல்லை வினைதரு தொல்லை யகன்று
சுட்டுக தமிழ்நாடே !

வாழ்க தமிழ்மொழி வாழ்க தமிழ்மொழி
வாழ்க தமிழ்மொழியே !

வானம் அறிந்த தனைந்து மறிந்து
வளர்மொழி வாழியவே !

— சுப்பிரமணிய பாரதியார்

உள்ளடக்கம்

பக்கம்

1. உவமை நயம்	01
2. கவிதை உள்ளம்	10
3. இளையான் குடிமாறு - நாயனார் புராணம்	13
4. இருட்டறை	39
5. மலையகமும் தமிழ் இலக்கியமும்	49
6. நீதிப் பாடல்கள் I	56
7. திருமணிமாலை நமுறைது அழிவுண்டபடலம்	59
8. தேவ கிருபையை முன்னிட்டு வாழும்....	82
9. இரட்சனிய யாத்திரிகம்	92
10. மழைப் பாட்டு மகிழமை	98
11. அறிவுடை நம்பி	106
12. மணிமேகலை	120
13. பொற்கிழி	128

କାନ୍ତିର ପଦମାଲା
ଶରୀରର ପଦମାଲା
ଶରୀରର ପଦମାଲା
ଶରୀରର ପଦମାଲା

ଶରୀରର ପଦମାଲା
ଶରୀରର ପଦମାଲା
ଶରୀରର ପଦମାଲା
ଶରୀରର ପଦମାଲା

1. உவமை நயம்

உவமை என்பது பேச்தெரிந்த குழந்தை முதல் மாயெரும் கவிஞர் சுறாக அனைவரும் பயன்படுத் துகின்ற ஒன்றாகும். ‘அறிந்ததைக்கொண்டு அறியாததை விளக்கல்’ என்பது உவமைக்குச் சொல்லப்படும் இலக்கணம். பற்பல சமயங்களில் அறிந்ததையே நன்கு விளக்கக்கூட உவமை, உருவகம் என்பவை பயன்படுகின்றன. மனிதனுடைய அறிவு விரிவதற்கேற்ப உவமையைக் கையாளுகின்ற திறமும் வளர்ச்சியடைகின்றது. ஆதியில், உவமை தோன்றக் காரணமாக இருந்தது மேலே குறிப்பிட்ட இலக்கணமாகும். என்றாலும், காலம் செல்லச்செல்ல அறிவுத் திறத்தையும், அனுபவத்தின் ஆழத்தையும் வெளிபிடும் கருவியாக உவமை அமைந்துவிட்டது. இதனால்தான் போலும் மொழி இலக்கணம் கூறவந்த தொல்காப்பியனார், ‘ உவம இயல் ’ என்ற ஒரு தனி இயலையே எழுதிச் சென்றார். நூற்றுக்கணக்கான உவம உருபுகள் தமிழ்மொழியில் நிறைந்து கடிப்பதற்கும் இதுவே காரணமாகும். பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில், பல்வேறு காரணங்களால் பல்வேறு உவமைகள் செய்யவேண்டிய தேவை ஏற்படுவதால் இத்துணை அளவுக்கு உவம உருபுகள் தேவைப்பட்டன போலும்.

சங்க இலக்கியம் தொடங்கிக் கவிச் சக்கரவர்த்தி பாரதி சுறாகவுள்ள நூற்றுக்கணக்கான தமிழ் இலக்கியங்களில், தமிழ்க் கவிதைகளில் உவமை பல்வேறு வடிவங்களில் காட்சியளிக்கின்றது. வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கும் பற்றி உவமை தோன்றும் என்று தொல்காப்பியனார் குறிப்பிட்டார். இந்த நான்கின் அடிப்படையில் இன்றைக்கு உவமை நாற்பதாக விரிந்து உள்ளது என்றுகூடக் கூறலாம். மேலே கூறிய நான்கு வகை உபமானங்களையும் அவற்றோடு தொடர்புடைய உருவகங்களையும் கும்பநாடன் பெரிதும் பயன்படுத்துகின்றான். எல்லாக் கவிஞர்களுமே உவமை, உருவகம்

ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்றால் இதன் தனிப்பட்ட சிறப்பு யாதாக இருத்தல்கூடும் என்று சிந்திக்கத் தோன்றுகிறது அல்லவா? உண்மையைக் கூறுமிடத்து ஒரு புலவனுடைய சிறப்பை அறிவதற்கு அவன் கையாளும் உவமை ஒன்றே போதுமானது எனலாம். அன்றாடம் நூற்றுக்கணக்கான பொருள்களை நம் போன்றவர்கள் காண்கின்றோம். ஆனால், இப் பொருள்களினிடையே காணப்பெறும் ஒப்புமை நம் அறிவில் படுவதில்லை. பட்டாலும் அவற்றின் உண்மை விளங்குவதில்லை. இன்னும் பல சமயங்களில் புறத்தே காணப்படும் ஒப்புமை மனத்திற்படுகிறதே தவிர, ஆழந்துள்ள ஒப்புமை நம் கவனத்தை ஈர்ப்பதில்லை. தொடர்பற்ற பொருள்களினிடையே கூடச் சிறந்த கவிஞர் ஒப்புமையைக் காண்கின்றான், நம்மையும் காணுமாறு செய்கின்றான். நாம் கண்டுங்காணாத பொருள்களை விளக்க உதவுவதுடன், அடிக்கடிச் காணும் பொருள்களின் தனிச் சிறப்பை விளங்கிக்கொள்ளவும் உவமையைப் புலவன் கையாள்கிறான். ஆகவேதான், அவனுடைய புலமைச் சிறப்பு இதன்மூலம் வெளிப்படுகிறது என்று சொல்கிறோம்.

தருமயம் என்று ஒன்றைப்பற்றி நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். என்றாலும், நூண்ணிய கருத்துப் பொருளாக்கி அதைப்பற்றி நன்கு மனத்தில் வாங்கிக்கொள்ளுவதும் அதனை விளங்கிக் கொள்வதும் கூடாமாதும். சந்திரனை நாம் அனைவரும் கண்டுள்ளோம். நீர்மலமான ஆகாயத்தில் முழுச் சந்திரன் புறப்படும்பொழுது நம்முடைய கவனத்தைப் பற்றி ஈர்க்கின்றது. என்றாலும், இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு புறப்படுகின்ற இந்தச் சந்திரன், நம் வாழ்வில் பலமுறை கண்ட இச் சந்திரன், நம்முடைய கற்பண்யில் மட்டும் காட்சி அளிக்கின்ற தருமத்துடன் தொடர்பு கொள்ளுமாறு கவிஞர் செய்கிறான். 'தருமத்தின் வத்தும் என்பத் பொலிந்தது தனி வெண் திங்கள்' என்று கம்பநாடன் கூறும் பொழுது, இதுவராயில் நம்முடைய கற்பண்யில், அகமனத்தில் மட்டுமே அறியப்பெற்ற தருமம், திடெரன்று முழுவடிவும் ஒளியும் பெற்று நம் கண் எதிரே காட்சி அளிக்கின்றது. இத்தகைய ஒரு யெலன் - அதாவது கருத்தில் மட்டும் அறிந்த

ஒன்றைக் கட்டுலனுக்கும் எளிதாகக் கொண்டு வந்த புதுமையை கவிஞருன் உவமையால் செய்துவிடுகிறான். ‘சிரித்த பங்கயம் ஒத்த செங்கண் இராமன்’ என்று கவிஞருன் குறிப்பிடும் பொழுது தாமரைக்கு இல்லாத ஒரு சிறப்பை அதாவது சிரிக்கின்ற இயல்பை அத் தாமரையினிடம் ஏற்றி, அதனை நம்முடைய உள்ளத்திற் புகுத்திய பிறகு சக்கரவர்த்தித் திருக்குழுமாஷின் கண்களை நாம் காணுமாறு செய்கிறான். ‘பங்கயக் கண்கள் அல்லது கமலம் போன்ற கண்கள் என்று கூறினால், அக் கமலம், விரிதல், மலர்தல், கூம்புதல், வாடுதல் ஆகிய பல நிலைகளுக்கும் உட்பட்டதன்றோ? எனவே, இராமபிரானுடைய கண்கள் எந்த நிலையிலுள்ள தாமரையை ஒத்து இருந்தன என்று ஐயப்படுவர்களுக்கு அவர்கள் ஐயப்பாட்டைப் போக்குவன் போலச் ‘சிரித்த பங்கயம்’ என்று கவிஞருன் கூறுகிறான். இந்தச் சொற்களைக் கூறிய உடனேயே புதிதாச மலர்ச்சி அடைந்த தாமரை நம் கண்முன் காட்சி அளிக்கின்றது. எனவே, இராமனுடைய கண்களின் மலர்ந்த மகிழ்ச்சியுடன் கூடிய நிலை நினைவுக்கு வருகிறது.

சிற்சில சந்தர்ப்பங்களில் இவ்வளவு சிறப்புடைய உவமையும் இதனோடு தொடர்புடைய உருவகமும் கவிஞரின் மனத்தில் எண்ணிய கருத்தை முழுவதும் வெளிப்படுத்த முடியாமற்போவதும் உண்டு. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில், மொழிக்கு இயற்கையாக உள்ள, கருத்தை வெளிப்படுத்த முடியாத குறைபாட்டை எண்ணிக் கவிஞரனே வருந்துகின்றான். அவனால் செய்யத்தக்கது ஒன்றுமில்லை என்று கண்டபொழுது கையை விரிப்பது தவிர, அவன் செய்யத்தக்கது ஒன்றும் இல்லை. கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாடன் கூட இதற்கு இலக்காகவிடுகின்றான். இலக்குவனாம் தம்பியோடும், மிதிலைப் பொன்னாகிய சானகியோடும் இராமன் காட்டில் நடந்து செல்கின்ற காட்சியை வருணிக்கத் தொடங்குகின்றான் கவிஞர். மாலை நேர வெயில் இராமனுடைய நீல மேறியில் பட்டுத் தெரிக்கின்ற அழகைச் சொல்ல வந்த கவிஞர், அந்த அழகைக் கற்பனையில் கண்டு அதனுடன் அமையாமல் தான் கண்ட காட்சிக்கு வடிவு கொடுக்கவும் விரும்புகிறான். ‘மையோ, மரகதமோ, மறிகடலோ மழை மகிளோ’

என்று தொடங்கிய கவிஞர், இத்தனை சொற்களைப் பயன்படுத்தியுங்கூட அந்த அழகை முழுமையும் தான் கூறமுடியவில்லை என்ற உண்மையை உணர்கின்றான். வேறு எத்தனை சொற்களைப் பயன்படுத்தினும் அந்த அழகை முழுவதும் வருணிக்க முடியாது (அதாவது சொல்லால் வருணிக்க முடியாது) என்ற பேருண்மையை உணர்கின்ற கவிஞர், “ ஐயோ ! இவன் வடிவு என்பதோர் அழியா அழகு உடையான் ! * என்று கூறுமுகத்தான் தன்னுடைய ஆற்றாமையைத் தெரிவிக்கின்றான். இரக்கக் குறிப்பை உணர்த்தும் ‘ ஐயோ ’ என்ற சொல் நான்காவது அடியின் முதலில் பயன்படுத்துவதன் மூலமாக மூன்றாவது அடி முழுவதிலும் பயன்படுத்திய உருவகத்திற்கு ஒப்புமை இல்லாத ஒரு தனிச்சிறப்பைக் கவிஞர் நல்கி விடுகின்றான்.

“ உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளும் காலை ” என்பது தொல்காப்பியம். அதாவது ஒப்புமை சொல்ல வேண்டிய காலத்தில் உயர்ந்த பொருள்களோடு ஒன்றை உவமிக்க வேண்டுமே தவிரத் தாழ்ந்த பொருள்களோடு உவமித்தல் ஆகாது என்பதே இதன் கருத்தாகும். ஒருவனுடைய சீறந்த வல்லமைக்கு உவமை கூறவேண்டுமானால், யானையைப் போன்ற வல்லமையுடையவன் என்று கூற வேண்டுமே தவிர, எருமை அல்லது பன்றி போன்ற வல்லமையுடையவன் என்று கூறுதல் ஆகாது. வல்லமை என்பதை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டால் பன்றி, எருமை என்ற இரண்டும் உவமமத்துத் தகுந்த பொருள்களாயினும், அவை தாழ்ந்த விலங்குகளாதவின் உவமைக்கு ஏற்றவை அல்ல. இதையும் மீறி எங்காவது ஒரிடத்தில் கவிஞர் தாழ்ந்த உவமையைக் கையாளுவானோயாகில் அதற்கு ஒரு தனிக் கருத்து இருத்தல் வேண்டும். அதுவும் கம்பன், சேக்கிலூர் போன்ற கவிச்சக்காவர்த்திகள் இத்தாழ்ந்த உவமையைப் பயன்படுத்துவார்களேயானால் நிச்சயமாக அதில் ஒர் உட்கருத்து அடங்கி இருக்கும். எனவே, கவிதையைப் படிக்கின்றவர்கள் இக்கருத்தை உணர்ந்து, சிந்திக்க முற்படவேண்டும். கண்ணப்பர் என்று கூறப்பெறும் திண்ணனார், நாணன் என்ற வேடநூடன்

காளத்தி மலைமேல் ஏறினார். அங்குக் குடுமித் தேவரைக் (காளத்தி மலை சேலூள் ள இறைவனின் பெயர்) கண்டு அவரை அணைத்துக்கொண்டு மயங்கி நின்று இறங்கி வரவும் மனமில்லாது மலையிலேயே நெடும்பொழுது தங்கி விட்டார். இறுதியில் நாணன் உடன் இருப்பதை அறவே மறந்து, மலையில் இருந்து கீழே இறங்கி வருகிறார். திண்ணனாருடன் வேட்டைக்குச் சென்ற காடன் என்ற மற்றொரு வேடன், திண்ணனார் காலம் தாழ்ந்து வந்ததைக் கண்டு சீண்டு, “ என் செய்தாய் திண்ணனா நீ ?” என்று கேட்கின்றான். ஆனால், அவன் கேட்ட கேள்வியைக் காதற்கூடத் திண்ணனார் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. இதனிடையில் திண்ணனாருடன் மலை ஏறிச் சென்றிருந்த நாணன், காடனுக்கு விடை சூறுபவனாகிக் கீழ்கண்டவாறு பேசுகின்றான்.

அங்கு இவன் மலையில் தேவர் தம்முமைக்கண்(டு)
அணைத்துக் கொண்டு
வங்கினைப் பற்றிப் போதா வல்லுடும்(பு)
என்ன நீங்கான்

(பெரிய புராணம்)

என்று பேசுகின்றான்.

அதாவது “ மலையின்மேல் உள்ள குடுமித் தேவரை அணைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு மரப் பொந்தை பற்றிக்கொண்டு விடாத உடும்பைப்போல் விடமாட்டேன் என்று தங்கிவிட்டான்” என்று சூறுகிறான். திண்ணனார் இறைவனைப் பற்றிக் கொண்டு விடமாட்டேன் என்று இருந்த ஒப்பற் செயலை இந்த உவமையினால்தானா விளக்க வேண்டும் என்று நாமே வியப்படைகிறோம் ! பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பாடுகின்ற சேக்கிழார் இந்த உவமையை எவ்வாறு கையாண்டார் என்றும் வியக்கிறோம். ஒரு சிறிது சிந்தித்துப் பார்த்தால் உண்மை புலப்படும். இவ்வேடுவர் இருவரும் கல்வி வாசனையோ பிற பண்போ சீறிதும் இல்லறதவர்கள். எனவே, நாணன் சூற்றாக வருகின்ற உவமை இதைவிட உயர்ந்ததாக இருந்திருப்பின் அது

சேக்கிழாருடைய கவித்திறனுக்கு ஏற்றதாகாது. உண்மையைக் கூற வேண்டுமானால் இம்மாதிரி இடங்களில் பாத்திரத்தின் பண்பை விளக்குகின்ற உவமையாக அமைய வேண்டுமே தவிர உயர்ந்ததாக மட்டும் அந்த உவமை இருத்தல் தகாது. இந்த உவமையைக் கூறுவதாலேயே சேக்கிழாருடைய கவிதைச் சிறப்பு நன்கு வெளிப்படுகிறது. கல்வி அறிவு இல்லாத வேடன் ஒருவன், தான் அன்றாடம் காண்கின்ற உடும்பை உவம் பொருளாகக் கூறுவதுதான் பொருத்தமே தவிர வேறு எத்தகைய உயர்ந்த உவமையையும் கையாளுதல் ஆகாது.

இதற்கு மாறாகக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கும்பநாடன் மிக உயர்ந்த பாத்திரமான இலக்குவன் கூற்றில் இத்தகைய தாழ்ந்த ஒர் உவமையைக் கையாளுகின்றான். இந்த இடத்தில் பேசுகிறவன் கல்வி கேள்விகளில் மிக்கவனாம் இராமபிரானின் தம்பியாகிய இலக்குவன் ஆவான். என்றாலும், தமையனுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய முடியைச் சீற்றன்னை ஏமாற்றிப்பறித்துவிட்டான் என்ற எல்லையற்ற கோபம் காரணமாக, “ மூட்டாத காலக் கடைத்தே ” என மூண்டு எழுந்து நின்று பேசுகின்றான். அவனுடைய கோபம், மேல் உலகத்தையும் சுட்டெரிக்கக்கூடியதாய் மூண்டு நின்ற நிலையை, இராகவனே கண்டு மனம் வருந்தி, இலக்குவன் கொண்ட கோபம் தவறானது என்று பேசுகின்றான். முறை தவறித் தோன்றுகின்ற இத்தகைய சீற்றம், இலக்குவன் போன்ற பண்புடைய ஒருவனுக்குத் தோன்றக் கூடாது என்ற உண்மையை, இராகவன், உழையா அறம் வற்றி ஜம் வழவற்ற சீற்றம் விளையாத நிலத்து, உனக்கு எங்குண் விளைந்தது? ” என்று கேட்கும் விளாவிலேயே அடுக்குகிறான். இத்துணை அளவு கோபத்தில் கொதித்து எழுந்த இலக்குவன், பேசுகின்ற பேச்சுகள் மிகத் தாழ்ந்த மணிலையில் உள்ள ஒருவன் பேசுகின்ற பேச்சுக்களாகவே அமைந்து விட்டன என்பதையும், கமலக்கண்ணன், “ வாய் தந்தன பேசுதியோ, மறை தந்த நாவால் ” அதாவது, வேதத்தை ஓயாது பாராயணம் செய்கின்ற திருவாயால் வழங்கத் தகாத வார்த்தைகளை நீ பேசலாமா என்ற கருத்துப்படக் கேட்கின்றான். இராமனின் இக் கூற்றுகளால்

இலக்குவனுடைய மனோநிலை கோபம் காரணமாக எவ்வளவு தாழ்ந்த நிலைக்குச் சென்றுவிட்டது என்பதை நமக்கு நன்கு விளக்குகின்றன. இந்தகைய சீற்றந்துடன், இந்தகைய ஒரு பண்பிழந்த மனோ நிலையில் இலக்குவன் ஓர் உவமை கூற நேர்ந்தால், அவன் கல்வி, அறிவு, பண்பாடு ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ற உவமை கூறுவான் என்று எதிர்பார்ப்பதும் தவறு. அப்படியே அவன் கூற்றாக உயர்ந்த ஓர் உவமையைக் கவிஞருள் கூறியிருப்பின் கம்பன் கவிஞராக ஆகலாமே தவிர கவிச்சக்கரவர்த்தியாய் ஆக முடியாது. கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனா இத் தவற்றைச் செய்வான்? எனவே, மிகமிக விழிப்புடன் இலக்குவன் கூற்றாகக் கற்க்கண்ட உவமையைக் கவிஞருள் தருகின்றான்.

இராமனுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய முடியைப் பரதனுக்குக் கைகேயியே பெற்று வைத்தது எதைப் போல இருக்கிறதென்றால், சீங்கக் குட்டிக்கு எனத் தயாரித்து வைத்த இன்கவையோடுகூடிய புலாலை அற்பத்தனம் பொருந்திய சொறி நாய் ஒன்றுக்கு இடுவது போலாகும் என்ற கருத்தில் இலக்குவன் பேசுகின்றான்.

சீங்கக் குருளைக்கு இடுதம் சுவை ஜூனை, நாயின் வெங்கண் சிறுகுட்டனை ஜட்ட விரும்பினாளே !

(கம்பன் - 1718)

என்ற இலக்குவன் கூற்று ஆய்தற்குரியது.

“ அறத்தின் அணி ” விஸ்வாமித்திரனாலும், “ ஆயிரம் இராமர்கட்கும் மேம்பட்டவன் ” என்று இராமன் தாயாகிய கோசலையாலும் புகழுப்பெற்ற பரதனை “ தள்ளரிய பெருந்தீத் தனி ஆறு பக மண்டும் வெள்ளம் ” என்றும் புகழுப்பெற்ற பரதனை - “வெங்கண் நாயின் சிறு குட்டன் ” என்று இலக்குவன் பேசுகின்றான் எவ்றால் அது மன்னிக்க முடியாத பெரும் பிழையாகும். ஆனால் வேண்டுமென்றோன் கவிச்சக்கரவர்த்தி இந்த உவமையை இலக்குவன்

கூற்றாகக் கையாளுகின்றான். இது தவிர, வேறு எந்த உவமையையும் இலக்குவன் கையாண்டு இருப்பினும் அவனுடைய தாழ்ந்துவிட்ட மனைவிலையை அவ்வெடுப்பு எடுத்துக் கூட்டாது. இவ்வாறு இலக்குவன் கூறும் உவமையின் மூலமாகவே அவன் மனைவிலையை எடுத்துக் கூட்டுவதை விட்டுவிட்டுக் கவிஞர் நாறு பாடல்கள் மூலம் இலக்குவன் மனைவிலையை எடுத்துக்கூறி இருப்பினும் இப் பயன் விளையாது. மேலாகப் பார்ப்பவர்கள் உவமை என்று நினைத்து விட்டுவிட, ஆழ்ந்து சீந்தப்பவர்கள் இலக்குவன் மனைவிலையை அப்படியே படம்போல்காண வழி வசூத்துவிட்டான் கவிஞர். எனவே இந்த அற்புதமான உவமையைக் கையாள்வதன் மூலம் கவிச்சக்கரவர்த்தி இலக்குவனுடைய தாழ்ந்துவிட்ட மனைவிலையைக் கூட்ட முடிந்ததுடன், தன்னுடைய கவித் திறத்தையும் உலகிற்குக் கூட்டி விடுகின்றான். உவமை ஒன்றால்ஸ்ட்டும் புலமையை அளந்துவிட முடியும் என்பதற்கு இது ஒன்றே நல்ல எடுத்துக் கூட்டாகும்.

அ. க. ஞானசம்பந்தன்.
இன்றும் இனியும்

அரும்பதங்கள்

நுண்ணிய	வங்கினை (வங்கு)
யங்கயம்	மூட்டாத
நீர்மலமான	சீற்றம்
சர்க்கின்றது	உளையா
மரகதம்	ஹழ்
மறிகடல்	வழுவற்ற
ஆற்றாகம	மண்டும்
உள்ளும்	ஒப்புமை
வல்லமை	புலமை

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. உவமைக்குக் கட்டுரையாசிரியர் கூறும் இலக்கணம் யாது?
2. உவமை எவ்வாறு தோன்றும் என தொல்காப்பியர் குறிப் பிட்டுள்ளார்?
3. “தருமத்தின் வதனமெனப் பொலிந்தது தனிவெண் திங்கள்” என்ற தொடரில் கையாளப்பட்ட உவமை வாசகருக்கு எத்தகைய பயனைத் தருகின்றது?
4. சிரித்த பங்கயம் எதற்கு உவமையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது?
5. கவிஞர் தாழ்ந்த பொருளை உவமையாகக் கையாள்வதற்கு கட்டுரையாசிரியர் கூறும் காரணம் யாது?
6. “வங்கினைப் பற்றிப் போதா வல்லுடும்பு என்ன” எனும் உவமை கையாளப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தைக் குறிப்பிடுக.
7. இலக்குவனோடும் சீதையோடும் இராமன் காட்டில் நடந்து செல்லும் அழகுக் காட்சியை கம்பர் எத்தொடரினால் வருணிக்கிறார்?

2. கவிதை உள்ளம்

வெண்முகிலோடு நாழும்
 மிதக்கலாம் ; வீசகின்ற
 தண்ணிய தென்றலூடும்
 தள்ளிகளின் மென்மையூடும்
 பண்ணுடன், உணர்வைப் பெய்யும்
 பசுங்கினைக் குயில்களோடும்
 தண்ணீரும் தண்ணீரும் போல்
 கலந்துற வாடலாமே.

கொட்டைப் பாக்கன்ன
 சின்னக் குருவிகளோடு
 நாழும் ஒட்டலாம்.
 அவற்றின் நெண்ட
 ஊசி முக்கோடு சேர்ந்து
 மொட்டலர் மலரில் தேனை
 முகரலாம் ; இழைகள் பின்னும்
 பட்டுநூற்பூச்சியோடும்
 பலகதை பேசலாமே.

மல்லிகைப் பூவில், ரெஞ்சம்
 மகிழிலாம் ; மறுகால் அந்த
 மெல்லித்தட் செறிவில் தெய்வ
 மென்மையை உணரலாம், செவ்
 வல்லியின் அமைவில் தூய்மை
 அடையலாம் ; மணத்தைச் சீஞ்தும்

முல்லையில் காதற் பெண்ணின்
முறுவலைக் காணலாமே.

குழந்தையின் சீரிப்பில் நெஞ்சம்
குழையலாம் ; புலரிப் போதில்
விழும்பனித் துளியில் ; புல்லின்
விளிம்பினில் ; தரையில் குந்தி
எழும் சீறு புள்ளின் வண்ண
இறக்கையின் துடிப்பில் நெஞ்சம்
தளம்பலாம் ; அவற்றில் இன்பத்
தனிச்சுவை காணலாமே.

இயற்கையின் அதைவு தோறும்
இன்பத்தை நுகரலாம் ; விண்
வயல்களில் உலக வாழ்வின்
மறைபொருள் தெளியலாம் ; நம்
அயலவர் துயரில் பங்கும்
அடையலாம் எனிலோ, வாழ்வின்
கயமைகள் கழிய நாமோர்
காவியம் பாடலாமே.

எம். ஏ. நுழைன்
“ அழியாநிழல்கள் ”

அரும்பதங்கள்

தன்னிய
கோட்டைப்பாக்கு
மொட்டலர்
முகரலாம்
இழைகள்

மறுவல்
 நெஞ்சம் குழையலாம்
 புலரி
 புள்
 கயமை

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. முதலாவது செய்யுளில் கவிதை உள்ளம் எவற்றைச் செய்ய உதவும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது?
2. “ கொட்டைப் பாக்கண்ண சின்னக் குருவிகள் ”என்னுங் தொடரில் வரும் உவமான உவமேயங்களை எடுத்துக்கொட்டுக.
3. மூன்றாம் செய்யுளில் நெஞ்சம் மகிழல், தெய்வமேன்மையுணரல், தூய்மை அடைதல் என்பனவற்றுக்கு ஆதாரமாகக் கூறப்பட்டவை எவை ?
4. (அ) குழந்தையின் சிரிப்பில் கவிஞர் எதனைக் காண்கிறார்?
 (ஆ) எவ்வெவற்றில் நெஞ்சம் தளம்பலாம் எனக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது ?
 (இ) “ இயற்கையின் அசைவு தோறும் ” எதனை நூகரலாம்?
 (ஈ) “ வாழ்வின் கயமைகள் கழிய நாமேர் காவியம் பாடலாமே” என்பதன் மூலம் நீர் விளங்கிக்கொள்வது யாது ?

3. இளையான் குடிமாற நாயனார் புராணம்

[சேக்கிழாரால் இயற்றப்பட்ட பெரியபுராணத்தில் முதற் காண்டத்தில் இரண்டாவதாக விளங்கும் தில்லைவாழ் அந்தனர் சருக்கத்தில் நான்காவதாக அமைந்திருப்பது இளையான் குடிமாற நாயனார் புராணம்.]

1. அம்பொன் நீடிய அம்பலத் தினில்
அடுவார் அடி சூடுவார்
தம்பி ரான்அடி மைத்தி றத்துயர்
சால்பின் மேன்மைத ரித்துளார்
நம்பு வாய்மையில் நீடு சூத்திர
நற்கு வஞ்செய்த வத்தினால்
இம்பர் ஞாலம் விளக் கினார்
இளையான் குடிப்பதி மாறனார்

அரும்பத உரை (அ. உ.)

அம் - அழகிய, பொன் நீடிய - தங்கத்தால் வேயப்பெற்ற, அம்பலத்தினில் - சீற்றம்பலத்தினில், ஆடுவார் - திருநடனம் புரிபவராகிய நடராசப் பெருமானுடைய, அடி குடுவார் - திருவடிகளைத் தலையின் மேல் அணிபவரும், அடிமை - அடிமையாக விளங்கும், தம்பிரான் - தம்முடைய தலைவனாகிய நடராசப் பெருமானுக்கு, திறத்து - பான்மையினால், உயர் - உயர்ச்சியைக் கொண்ட, சால்பின் - சான்றாண்மையினால் உண்டாகிய, மேன்மை - மேம்பாட்டை, தரித்துளார் - தாங்கியிருப்பவரும், நம்பு - நம்பிக்கை உண்டாக்கும், வாய்மையில் - உண்மையைப் பேசுவதில், நீடு - நெடுங்காலமாகச் சிறந்து விளங்கும், குத்திர - நான்கு வருணத்தவர்களாகிய, நல் - நல்ல, குலம் - குடும்பத்தினர்கள், செய் - முன்பிறவியற் புரிந்த, தவத்தினால் - தவத்தின் பயணாக, இம்பர் - இங்கே உள்ள, ஞாலம் - உலகத்தை, விளக்கினார் - விளக்கத்தை அடையும் வண்ணம் புரிந்தருளியவர், இளையான் குடி - இளையான் என்னும், பதி - சிவத்தலத்தில் திரு அவதாரம் செய்தருளிய, மாறனார் - மாறனார் எனும் திருநாமத்தைப் பெற்ற.

(பொருள் உரை) (பொ - உ)

அழகிய பொன்னால் வேயப்பட்ட திருச்சிற்றம்பலத்திலே திரு நடனம் புரிகின்ற சிவபெருமானுக்கு அடிமையாக இருக்கின்ற பான் பையினால் கிடைத்த சான் றாண்மையைத் தாங்கியிருப்பவரான இளையான் குடிமாறனார் நம்பிக்கையான வாய்மையைடைய நெடுங்காலமாகச் சிறந்து விளங்குகின்ற நல்ல குத்திர குலம் செய் தவத்தின் காரணமாக இவ்வுலகச் சிறப்பினை விளக்குவதற்காக இளையான்குடிப் பதியிலே அவதரித்தார்.

2. ஏரின் மல்கு வளத்தினால் வரும்
எல்லை இல்லதோர் செல்வமும்
நீரின் மல்கிய வேணியார் அடி
யார்திறத்து நிறைந்த தோர்

சீரின் மல்கிய அன்பின் மேன்மை
 திருந்த மன்னிய சிந்தையும்
 பாரின் மல்க விரும்பி மற்றவை
 பெற்ற நீடுப யன்கொள்வார்

(அ. 2)

ஏரின் - கலப்பையினால் உழவுசெய்து, மல்கு - மிகுதியாக விளையும், வளத்தினால் - நெற்பயிர், கரும்பு போன்ற வளப்பம், வரும் - தமக்குக் கிடைக்கும், எல்லை இல்லது - வரம்பில்லாததாகிய, ஒர் - ஒப்பற் செல்வமும், நிரின் - கங்கையாற்றின் புன்னோடு, மல்கிய - வளம்பெற்று விளங்கிய, வேணியார் - சடையையுடைய நடராசப் பெருமான், அடியார் திறுத்து - அடியவர்களிடத்து, நிறைந்தது - நிரம்பியிருப்ப தாகிய, ஒர் - ஒரு, சீரின் - சீர்ப்பினால், மல்கிய - நிரம்பி விளங்கிய, அன்பின் மேன்மை - பக்தியின் மேம்பாடு, திருந்த - திருத்தமாக, மன்னிய - நிலைபெற்ற, சிந்தையும் - திருவுள்ளமும், பாரின் - உலகத்திலே, மல்க - மிகுதியாக அமையும் வண்ணம், விரும்பி - விருப்பமடைந்து, அவை - அவற்றை, பெற்ற - பெற்றதால், நீடு - நெடுங்காலம் தங்கியிருக்கும், பயன் - பயன்பாட்டை, கொள்வார் - நாயனார் பெறுவார்.

(பொருள் உரை)

2. உழவுத் தொழில் மூலம் பல்கிப்பெருகிய எல்லையற்ற செல்வமும், கங்கையைச் சூடியதால் வளம் பெற்ற சடா முடியையுடைய நடராசப் பெருமானின் அடியவர்களிடத்து கொண்டிருந்த அன்பின் காரணமாகத் திருத்தமாக நிலை பெற்றுவிட்ட உள்ளமும் பெற்றதால் இவ்வுலகத்திலே நெடுங்காலம் மிகுதியாகப் பொருந்தி இருக்க விரும்பி நீண்ட காலம் பயன் பெறுவாராயினார்.

3. ஆரம் என்பு புனைந்த ஐயர்தம்
 அன்பர் என்பதோர் தன்மையால்
 நேர வந்தவர் யாவ ராமினும்
 நித்த மாகிய பத்திமுன்

கூர வந்தெதிர் கொண்டு கைகள்
 குவித்து நின்று செவிப்புலத்து
 ஈரம் மென்மது ரப்ப தம்பரிவு
 எய்த முன்னுரை செய்தபின்

(அ. 2.)

ஆரம் - மாலையாக, என்பு - எலும்பு, புணைந்த - அணிந்த,
 ஜயர்தம் - அந்தணராகிய நடராசப் பெருமானுடைய, அன்பர் -
 பக்தர், தன்மையால் - பான்மையால், நேரவந்தவர் - நேராகத்
 தம்மிடம் வந்த மனிதர், யாவராயினும் - யாராக இருந்தாலும்,
 நீத்தமாகிய - நிலைபெற்றதாகிய, பக்திமுன் - பக்தியின் முன்னால்,
 கூரவந்து - மிகுதியாக எழுந்தருளி, எதிர்கொண்டு - எதிர்சென்று
 வரவேற்று, கைகள் - தம்முடைய கூங்களை (நாயகார்), குவித்து
 நின்று - கூப்பிக் குமிட்டு நின்று, செவியிலுத்து - செவி வழியாக,
 ஈரம் - அன்பு, மென் - மென்மையும், மதுரப்பதம் - கவையான
 பக்குவழும், பரிவு - ஆர்வழும், எய்த - அடைய, உண்டாக,
 முன் - முன்னால், உரை - வார்த்தைகளை, செய்தபின் - தீருவாய்
 மலர்ந்தருளிய பின்பு.

(பொருள் உரை)

3 எலும்புகளை மாலையாக அணிந்த ஜயனாகிய சிவ
 பெருமானுடைய பக்தர்களாகத் தம்மிடம் வந்தவர் யாராக
 இருந்தாலும், நிலைபெற்றதான் பக்தி மிகுதியில் அவர்களை
 எதிர்கொண்டு கைகள் குவித்து வணங்கி அவர்களுடைய
 செவியிலே அன்பும், மென்மையும், இனிமையுமான
 வார்த்தைகளை ஆர்வழுண்டாகும் வண்ணம் சொன்ன பிறகு.

4 கொண்டு வந்து மனைப் புகுந்து
 குலாவு பாதம் விளக்கியே
 மன்று காதலின் ஆதனத் திடை
 வைத்து அருச்சனை செய்தபின்
 உண்டி நாலு வித்தி லாறு
 கவைத் திறக்கினில் ஒப்பிலா
 அண்டர் நாயகர் தொண்டர் இச்சையில்
 அழுது செய்ய அளித்துளார்

(அ. உ)

கொண்டுவந்து - நாயனார் அடியவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வந்து, மனைபுகுந்து - வீட்டினுள்ளே சென்று, குலாவு - உலவுகின்ற, பாதம் விளக்கியே - திருவடிகளை நீரில் இட்டுக் கழுவி, மண்டு - மிகுதியாக எழுந்த, காதலின் - விருப்பத்தோடு, ஆசனத்திடை - ஆசனப்பலகையில் வைத்து அமரச் செய்து, அருச்சனை செய்தபின் - அருச்சனை புரிந்தபிறகு, உண்டு-உணவு, நாலுவிதத்தில் - நாலு வகையில் (உண்ணல், பருகுதல், நக்குதல், கடித்தல்), ஆறு சுவை - ஆறு சுவைகள் (இனிப்பு, துவரப்பு, கசப்பு, காரப்பு, புளிப்பு, உவரப்பு), திறத்தினில் - இந்த வகையினோடு, ஒப்பு-நிகர், இலா-இல்லாத, அண்டர் - தேவர்களுடைய, நாயகர் - தலைவராகிய நடராசப் பெருமானுடைய தொண்டர் - திருத்தொண்டர்கள், இச்சையில் - விருப்பத்தோடு, அழுது செய்ய - திருவழுது செய்ய, அளித்துளார் - வழங்கி வருபவராகிய நாயனார்.

(பொருள் உரை)

4. அவர்களைக் கூட்டிவந்து, தமது திருமனைக்குள்ளே (தாள்) புகுந்து, (அதன் பின்னர்) உலவுகின்ற அவர்களது பாதங்களைக் கழுவி நெருங்கிய அன்பினால் ஆசனத்திலே அமரவைத்து, அருச்சனை செய்த பின்னர். நாலு விதத்தில் உண்ணும் வகையில் அறுசுவை உணவு பரிமாறி, ஒப்பற்ற தேவர்களின் தலைவராகிய சிவபெருமானின் அடியவர்கள் விருப்பத்தோடு திருவழுது செய்ய, (உணவு) வழங்கி வருபவரானார்.
5. ஆளும் நாயகர் அன்பர் ஆனவர்
அளவிலார் உளம் மகிழவே
நாளும் நாளும் நிறைந்து வந்து
நுகர்ந்த தன்மையின் நன்மையால்
நீணும் மாநிதி யின்பரப்பு நெருங்கு
செல்வம் நிலாவி என்
தோளி னார் அள கைக்கி ருத்திய
தோழ னாரென வாழுநாள்

(அ. உ)

ஆளும் - தம்மை ஆளாகக் கொண்டு விளங்கும், நாயகர் -

தலைவராகிய நடராசப் பெருமான், அன்பர் - பக்தர்களாக, ஆவவர் - ஆக விளங்குபவர், அளவிலார் - அளவில்லாதவர், உளம் - தங்களுடைய திருவள்ளங்கள், மகிழி - மகிழ்ச்சியடையும் வண்ணம், நாளும் நாளும் - ஒவ்வொருநாளும், நிறைந்து - கூட்டமாக, நிரம்பிவந்து - திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளி, நுகர்ந்த - திருவழுது செய்தருளிய, தன்மையின் - பான்மையினை உடைய, நன்மையால் - நல்ல தன்மையால், நீளும் - பல காலத்திற்குத் தங்கியிருக்கும், மா - பெரிய, நிதியின் - செல்வத்தையுடைய, பரப்பு - பரவியுள்ள சிறப்பு, நெருங்கு - சேர்ந்திருக்கும், செல்வம் - நிதியம், நிலாவி - நிலவி, என் தோளினார் - எட்டுத் தேர்ள்களை உடையவராகிய நடராசப் பெருமான், அளகைக்கு - அளகாபுரிக்கு, இருத்திய - அரசராக அமர்செய்த, தோழனார் - தோழராகிய குபேரனார், என - என்று கூறும் வண்ணம், வாழும் - வாழுந்து வரும், நாள் - காலத்தில்.

(பொருள் உரை)

5 தம்மை ஆட்கொள்ளும் சிவபெருமானது அளவற்ற ஆடியவர்கள், தினமும் இல்லத்துக்கு வந்த வேளை, அவர்களுடைய உள்ளம் மகிழ்ச்சியடையும் வண்ணம் திருவழுது செய்தருளிய தன்மையின், நன்மை காரணமாக, நீண்ட காலத்திற்குக் குறை வின்றியிருக்கும் பெரிய நிதிப் பரப்புச் சேர்ந்த நல்ல செல்வ நிலை நிலவியது. என்தோள்களையுடைய சிவ பெருமான், அளகாபுரிக்குத் தலைவனாக இருத்திய தோழனார் ஆன குபேரன் போன்று இளையான் குடிமாறனார் வாழும் காலத்திலே..

6 செல்வம் மேவிய நாளில் இச்செயல்
 செய்வ தன்றியும் மெய்யினால்
 அல்லல் நல்குர வான் போதினும்
 வஸ்வர் என்று அறிவிக்கவே
 மல்லல் நீடிய செல்வம் மெல்ல
 மறைந்து நாள்தொறும் மாறிவந்
 தொல்லை மில்வறு மைப்ப தமுக
 உன்னி னார்த்தில்லை மன்னினார்.

(அ. உ)

செல்வம் - நாயனாரின் செல்வம், மேவிய - இருந்த, நாளில் - காலத்தில், இச்செயல் - அடியார்களுக்குத் திருவழது செய்யும் காரியம். செய்வதன்றியும் - செய்வதல்லாமலும், மெய்யினால் - தம்முடைய திருமேனிக்கு, அல்லல் - துண்பத்தைத் தரும், நல் குரவான - வறுமையுண்டான, போதினும் - காலத்திலும், வல்லர் - அத்தகு செயலைச் செய்ய வல்லமையுடையார், என்று - என அறிவிக்கவே - தெரிவிக்கும் பொருட்டு, மல்லல் - வளப்பம், நீடிய - நெடுங்காலம் இருந்த, செல்வம் - அந்த நாயனாருடைய செல்வ நிலை, மெல்ல - மெல்ல மெல்ல, மறைந்து போய், நாள் தொறும் - ஒவ்வொரு நாளும், மாறிவந்து - மாறிக்கொண்டு வந்து, ஒல்லலயில் - விரைவில், வறுமைப்பதம் - தரித்திர நிலை, புக - உண்டாகும் வண்ணம், தில்லை - தில்லையாகி சிற்றம்பலத்தில், மன்னினார் - நிலைபெற்று விளங்கும் நடராசப் பெருமானார், உன்னினார் - திருவளங்கொண்டார்.

(பொருள் உரை)

6 செல்வம் மிகுந்திருந்த காலத்தில் மாத்திரம் சிவனடியார்களுக்குத் திருவழது செய்விக்கும் காரியத்தைச் செய்வது அல்லாமல், தனது மேனிக்குத் துண்பம் தருகின்ற வறுமையுண்டான போதும் இதைச் செய்ய வல்லவர் மாறனார் என்பதை உலகத்துக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு. வளத்தோடு நீண்டகாலம் நிலைத்திருந்த செல்வமானது மெல்ல மெல்ல மறைந்து, நாளுக்கு நாள் குறைந்து விரைவில் வறுமை நிலையை உண்டாக்க நினைத்தார் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் உறைந்திருக்கும் நடராசப் பெருமான்.

7 இன்ன வாறுவ என்க ருங்கவும்
எம்பிரான் இளையான் குடி
மன்னன் மாறன் மனம் சுருங்குதல்
இன்றி உள்ளன மாறியும்
தன்னை மாறி இறுக்க உள்ள
கடன்கள் தக்கன கொண்டுபின்
முன்னை மாறில் திருப்ப னிக்கண்
முதிர்ந்த கொள்கையர் ஆயினார்

(அ. உ)

இன்ன-இத்தகைய, ஆறு - வழியில், வளம் - தன்னுடைய செல்வ
வளம், சுருங்கவும் - குறைந்துபோகவும், மன்னன் பிரான் -
தலைவராகிய நடராசப் பெருமானது, இளையான்குடி மாறன் -
பக்தனாகிய இளையான்குடி மாற நாயனார், மனம் - தன்னுடைய
திருவுள்ளம், சுருங்குதல் - தளர்ந்துபோதல், இன்றி - இல்லாமல்,
உள்ளன - தன்னிடமுள்ள பண்டங்களை, மாறியும் - மாற்றிப்
பெற்றும், தன்னை - தன்னையே, இறுக்க - அடைக்க, உள்ள -
வேண்டியவையாக இருக்கின்ற கடன்கள் - கடன்களை, தக்கன
- உரியன, கொண்டு - பிறரிடம் வாங்கிக் கொண்டு, பின் - பிறகு,
முன்னை - முன்பு செய்தது போல, மாறில் - மாறுபாடில்லாத,
திருப்பணிக்கண் - திருப்பணியைப் புரிவதில், முதிர்ந்த -
தளர்ச்சியின்றி நிறைவேற்றும் தன்மையுள்ள, கொள்கையர் -
கொள்கையை உடையவர், ஆயினார் - ஆனார்.

(பொருள் உரை)

7. இவ்வாறாக வளமானது குறைந்து கொண்டு வந்த பொழுதும்
எம்பிரானது அடியவரான இளையான் குடி மாற நாயனார் மனம்
தளரவில்லை. கையிலுள்ள வேறு பொருட்களைக் கொடுத்துத்
திருவழுது செய்விக்கத் தேவையான பொருட்களை (மாறி)
வாங்கியும், தன்னையே கொடுத்து, இறுக்க வேண்டிய கடன்களை
தக்க பினைப் பொருட்கள் கொடுத்துப் பெற்றுக் கொண்டும்,
முன்னைய திருப் பணியிலிருந்து மாறுபாடில்லாத கடமையில்
மேலும் முதிர்ந்த கொள்கையுடையவரானார்.

8. மற்ற வர்செயல் இன்ன தன்மைய
தாக மாலய னானுக்
கொற்ற ஏனமும் அன்ன முந்தெதரி
யாத கொள்கைய ராயினார்
பெற்ற ஊர்வதும் இன்றி நீடிய
பேதையாள் உடன் இன்றி ஓர்
நற்ற வத்தவர் வேடமே கொடு
ஞாலம் உய்ந்திட நண்ணினார்

மற்று-அசை, அவர்-அந்த இளையான்குடி மாற நாயனா (ருடைய,
செயல் - செய்கை, இன்ன - இத்தகைய, தன்மையதாக - பான்மை
உடையதாக இருக்க, மால் - திருமாலும்,

அயனான - பிரமதேவனும் ஆக உள்ள, அக்கொற்ற - அந்த வெற்றியைப் பெற்ற, ஏனமும் - பன்றியும், அன்னமும் - அன்னப்பரவையும், தெரியாத - அடி முடியைத் தேடி அறிந்துகொள்ள முடியாத, கொள்கையர் - சோதி வாழவானவர், ஆயினார் - ஆனவராகிய நடராசப் பெருமான், பெற்றம் - இடப வசகணத்தின் மேல், ஊர்வதும் - ஏறிக்கொண்டு எழுந்தருள்வது, இன்றி - இல்லாமலும், நீடிய - நெடுங்காலமாக, பேதயாளுடன் - பெண்மனியாகிய சிவகாமிவல்லியோடு, இன்றி - இல்லாமலும், ஓர் - ஒப்பற், நல் - நல்ல, தவத்தவர் - தவசியாராஜி, வேடமே - வேடத்தையே, கொடு - எடுத்துக் கொண்டு, ஞாலய் - யுமிலுள்ள மக்கள், உய்ந்திட - நல்வாழ்வு பெற, நன்னினார் - இளையான் குடிமாற நாயனாரின் திருமாளிகைக்கு எழுந்தருளினார்.

(பொருள் உரை)

மற்று இளையான்குடி மாறநாயனாரது செயல், இவ்வாறான தன்மையுடையதாக இருந்த பொழுது, முன்பொருமுறை திருமாலும், பிரம்மனும், சோதிப் பிழம்பான சிவபெருமானின் அடியையும், முடியையும் கண்டு கொள்வதாகிய வெற்றியைப் பெறுவதற்காகப் பன்றியாகவும், அன்னமாகவும் உருவெடுத்து, முயன்றனர். அவர்களால் இனம் கண்டுகொள்ள முடியாத தன்மை கொண்டு நின்றவரான சிவபெருமான். இடப வாகனமின்றியும், நீண்ட காலமாகச் சேர்ந்திருக்கும் உமாதேவியாரின்றியும், நல்ல தவ வேடம் தாங்கி, பூமியிலுள்ளவர்கள் நல்வாழ்வு பெற இளையான்குடி மாற நாயனாரின் திரு மாளிகைக்கு எழுந்தருளினார்.

(வேறு)

9. மாரிக் காலத் திரவினில் வைக்கியோர்
தாரிப் பின்றப் பசித்தலைக் கொள்வது
பாரித் தில்லம் அடைத்தபின் பண்பு
வேறித் தூரான் விருந்தெத்திர் கொண்டனன்.

(ஆ. உ)

மாரிக்காலத்து - மனமுக் காலத்தில், இரவினில் - ஓர் இராத்திரி தேரத்தில், வைகி - தனியே கண்விழித்து இருந்து, ஓர் தாரிப்பு இன்று - ஓர் உதவியும் இல்லாமல்

பசி - பசியானது, தலைக் கொள்வது - உண்டாவதை, பாரித்து - அடக்கிக் கொண்டு, இல்லம் - தன்னுடைய வீட்டை, அடைத்த - மூடிய, பின் - பிறகு, பண்புறை - நற்பண்பு அமைய, வெரி - தேன் ஒழுகும், தாரான் - மாலையை அணிந்த, (இளையான்குடி மாறன்), விருந்து - விருந்தாளியை, எதிர்கொண்டனன் - எதிரில் சென்று வரவேற்றான்.

(பொருள் உரை)

ஒரு நாள் மாரிகாலத்து இரவு வேளையிலே தனியே கண்விழித்திருந்து, ஓர் உதவியும் இல்லாமல், பசி ஏற்படுவதைப் பொறுத்துக்கொண்டு, வாசற்கதவை அடைத்த பின்னர், (வந்து கதவைத் தட்டிய) விருந்தினர் ஒருவரை வாசனை பொருந்திய மாலையனிந்த மாறனார் மிகவும் பண்பாக வரவேற்றார்.

10. ஈர மேனியை நீக்கி இடங்கொடுத் தார இன்னமு தூட்டுதற் காசையால் தார மாதரை நோக்கித் தபோதனர் “ தீர வேபசித் தார்செய்வ தென் ” என்று.

(அ. உ.)

ஈர மேனியை நீக்கி - தன்னுடைய திருமாளிகைக்கு எழுந் தருளிய நடராசப் பெருமானுடைய ஈரமேனியைத் துடைத்து, இடம் - அவர் அமருவதற்கு ஆசனப் பலகை, கொடுத்து - வழங்கி, ஆர - திருப்தியடையும் வண்ணம், இன்னமுது - இனிய அறுசவைத் திருவமுது ணாட்டுவதற்கு - உண்ணச் செய்வதற்கு, ஆசையால் - விருப்பத்தோடு தாரமாதரை - தனது பத்தினியாகிய மனைவியை, நோக்கி - பார்த்து, தபோதனர் - இந்தத் தவச்செல்வர், தீரவே - மிகுதியாக, பசித்தார் - பசியை உடையவராக இருக்கிறார், செய்வது - யாம் புரிவது, என் - என்ன, என்று - என மாறனார் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

(பொருள் உரை)

- 10 வீட்டுக்கு வந்தருளிய சிவனடியாரின் மழையில் நனைந்த ஈரமேனியைத் துடைத்து, அமருவதற்கு இடம் கொடுத்து, அவர் திருப்தியடைய இனிய அழுது அளிப்பதற்கு விரும்பி, தனது மனைவியை நோக்கி, “இந்தத் தவச் செல்வர் மிகவும் பசித்தவராக உள்ளார் நாம் என்ன செய்யலாம்?” என்று மாறனார் வினவினார்.
11. “ நமக்கு முன்பிங் குணவிலை யாயினும் இமக்கு லக்கொடி பாகர்க் கிணியவர். தமக்கு நாம் இன் அடிசில் தகவற அமைக்கு மாறங்க னேஅணங் கே ! என

(அ. உ)

நமக்கு - மாறனார் தம் பத்தினியைப் பார்த்து நம் இருவருக்குமே, முன்பு - முன்னால், இங்கு - நம்முடைய இல்லத்தில், உணவு - உண்பதற்குரிய உணவு, இலை - இல்லை, ஆயினும் - ஆணாலும், இம - இமாசல அரசனுடைய, குல - நல்ல குலத்திலே திரு அவதாரம் செய்தருளிய, கொடி - பூங்கொடியைப் போன்ற சீவகாம வல்லியை, பாகர்க்கு - தமது வாம பாகத்தில் எழுந்தருளச் செய்த நடராசப் பெருமானுக்கு, இனியவர் தமக்கு -

இனியவரான விருந்தினருக்கு, நாம் - யாம், இன் - இனிய அறுகவைகளைக் கொண்ட, அடிசில் - திருவழைத், தகவு - தகுதி, உற - அமையுமாறு, அமைக்குமாறு - சமைக்கும் விதம், எங்ஙன் - எப்படி, அணங்கே - பெண்மனியே, என - என்று இளையான்குடிமாற நாயனார் திருவாய்மலர்ந்தார்.

(பொருள் உரை)

11. “நமக்கு ஏற்கெனவே உண்ண இங்கு உணவில்லை. ஆனாலும் இமாசல அரசனது குலக்கொடியான சிவகாமவல்லியை இடப்பக்கத்தே கொண்ட நடராசப் பெருமானது அடியவருக்கு, இனிய உணவைத் தகுதியுடன் சமைக்கும் வழி எப்படி பெண்மணியே” என்று மாற்றாயனார் கேட்டார்.
12. மாது கூறுவன் “மற்றொன்றுங் காண்கிலேன் ஏதி லாரும் இனித் தரு வாரில்லை போதும் கைகிற்றுப் போம் இடம் வேறிலை தது செய்வினன யேற்கென் செயல்” என்று

(அ. ஒ)

மாது - மாற்றாருடைய பத்தினி, கூறுவன் - பின்வருமாறு சொல்லுவார், மற்று - வேறு, ஒன்றும் - ஒரு பண்டத்தையும், காண்கிலேன் - காண்முடியவில்லை, ஏதீலாரும் - அயலங்களும், இனி - இனிமேல், தருவார் - செல்வத்தை வழங்குபவர்களாக, இல்லை - அடியேனுக்குக் கிடைக்கவில்லை, போதும் - வேளையும், கைகிற்று - விடந்துவிட்டது, போம் - அடியேன் செல்லும், இடம்வேறு - இடம் வேறாக ஒன்றும், இலை - இல்லை, தீது - நீவினையாகிய பாவத்தை, செய் - முன்பிறவியிற் புரிந்த, வினாயேற்கு - பாவியாகிய அடியேனுக்கு, என் - வேறென்ன, செயல் - செய்வதற்குரிய காரியம் இருக்கிறது, என்று - என அந்தப் பெண்மணி கூறினார்.

(பொருள் உரை)

12. மாற்றாரது பத்தினி பின்வருமாறு கூறுவான் - “வேறு ஒரு பண்டமும் இங்கில்லை; அயலவர்களும் இனித்தருவதற்கில்லை; நேரமும் இரவாகி நெடுநேரமாயிற்று; இனி வெளியிற் சென்று பொருள் கேட்கக்கூடிய இடம் எதுவும் இல்லை; முற்பிறவியில் தீமை புரிந்த பாவியாகிய எனக்கு இனிச் செய்வதற்கு என்ன காரியமிருக்கிறது.”

13. “ செல்லல் நீங்கப் பகல்வித் தீயசெந்நெல்
மல்லல் நீர்முளை வாரிக் கொடுவந்தால்
வல்ல வாறமு தாக்கலும் ஆகும்மற்
றல்ல தொன்றி யேன் ” என் நயர்வுறு

(அ. உ)

செல்லல் - துள்பம், நீங்க - போகும் வண்ணம், பகல் - இன்றைய பகல் நேரத்தில், வித்திய - நம்முடைய வயலில் நீங்கள் விதைத்த, செந்நெல் - சிவந்த நெற்கதிரினுடைய, மல்லல் - வளப்பத்தைப்பெற்ற, நீர் - நீரில் மிதக்கும், முளை - முளைக்களை, வாரிக்கொடு - வாரிக் கொண்டு வந்தால், வல்லவாறு - அடியேனுக்கு முடிந்த விதத்தில், அழுது - உணவை, ஆக்கலும் - சமைப்பதும், ஆகும் - முடியும், மற்று - வேறு, அல்லது - இதைவிட, ஒன்று - ஒன்றையும், அறியேன் - தெரியவில்லை, என்று - எனக்கூறி, அயர்வுறு - அந்தப் பெண்மணி சோர்வுடைவார்.

(பொருள் உரை)

13. “வறுமையை நீக்குவதற்காக, பகல் வயலிலே விதைத்த விதை நெல்லை, வளமான நீரின் கண்ணே இருந்து வாரி எடுத்து வந்தீர்களானால், கூடியவரை விரைவாக அழுது ஆக்க முடியும். இதைவிட வேறொன்றும் கூற எனக்குத் தெரியவில்லை” என்று சூறி நாயனாரின் மனைவி சோர்வு உற்ற போது.... .

14. மற்றும் மாற்றும் மனைவியார் கூறலும்
பெற்ற செல்வம் எனப்பெரி துள்மகிழ்ந்
துற்ற காதலி னால் ஒருப் பட்டனர்
சற்று நீர்வயல் செல்லத் தொடங்குவார்.

(அ. உ)

மற்று - அசைநிலை, அம்மாற்றும் - அந்த வார்த்தைகளை, மனைவியார் - தம்முடைய பத்தினியார், கூற - சொல்ல, முன் -

முன்னால், பெற்ற - தாமடைந்த, செல்வம் - நிதியம், என - என்று எண்ணி, பெரிது - மிகுதியாக, உள் - தம்முடைய திருவள்ளத்தில், மகிழ்ந்து - நாயனார் மகிழ்ச்சியடைந்து, உற்ற - தமக்குண்டான, காதலினால் - விருப்பத்தால், ஒருப்பட்டனர் - உடன்பட்டனர், சுற்று - சுற்றிலும், நீர் - நீர் பாய்ந்து நிரம்பியிருக்கும், வயல் - தமது வயலுக்கு, செல்ல - போக, தொடங்குவார் - ஆரம்பிப்பார்.

(பொருள் உரை)

14. மற்று, அந்த வார்த்தைகளை மனைவியார் கூறவும் முற்பிறவியில் செய்த தவத்தினால் பெற்ற செல்வம் இது என உளம் மகிழ்ந்து, தம் மனைவி கூறிய கருத்தில் விருப்பம் கொண்டு (அவர் கூறிய கருத்துக்கு) உடன்பட்டார். சுற்றிலும் நீர் நிறைந்திருக்கும் வயலுக்குச் செல்லத் தொடங்கினார்.
15. யெருகு வானம் பிறங்க மழைபொழிந்
தருகு நாப்பண் அறிவருங் கங்குல்தான்
கருகு மையிரு ரின்கணம். கட்டுவிட
டுருகு கின்றது போன்ற துலகெலாம்.

(அ. 2)

பெருகு - ஒளி பெருகியுள்ள, வானம் - ஆகாயம், பிறங்க-அதிகமாக, மழை - மாரி, பொழிந்து - சொரிந்து, அருகு - சமீபத் திலும், நாப்பண் - நடுவிலும், அறிவரும் - தெரிந்துகொள்வதற்கு அருமையாக இருக்கும், கங்குல்தான் - இரவுதான், கருகு - கருகிய, மை - மையைப் போன்ற, இருளின் - இருட்டினினுடைய, கணம் - கூட்டம், கட்டுவிட்டு - கட்டு நெகிழ்ந்து, உருகுகின்றது - உருகுகின்றதை, உலகு - இந்த உலகம், எலாம் - முழுவதும், போன்றது - போல இருந்தது.

(பொருள் உரை)

15. வானம் இருளால் பெருகி, மிக அதிகமாக மழை பொழிந்தது . செல்லுகின்ற வழியின் ஒரம் எது, நடு எது என்று அறியமுடியாத இரவிலே கருமையான மை போன்ற இருளின் கூட்டம் நெகிழ்ந்து, உருகி வடிவது போல உலகமெலாம் இருந்தது .
16. எண்ணும் இவ்வுல கத்தவர் யாவரும்
துண்ணெண் னும்படி தோன்றமுன் தோன்றிடில்
வண்ணம் நீடிய மைக்குழம் பாம் என்று
நண்ணல் செய்யா நடுவிருள் யாமத்து

(அ. உ)

எண்ணும் - வெளியில் புறப்பட்டுச் செல்வதற்கு நினைக்கும்,
இவ்வுலகத்தவர் - இப் யூண்டலத்தில் வாழும் மக்கள், யாவரும்
- எல்லோரும், துண்ணெண்ணும்படி - அச்சத்தை அடையும்படி,
தோன்ற - இராத்திரி வேளை காட்சியளிக்க, முன் - முன்னால்,
தோன்றிடில் - வெளியில் புறப்பட்டுச் சென்றால், வண்ணம் -
கூரிய நிறம், நீடிய - நெடு நேரமுள்ள, மை - மையினை
உடைய, குழம்பு ஆம் - குழம்பு நம்முடைய உடம்புகளில்
ஆகிவிடும், என்று - என எண்ணி, நண்ணல் - யாரும் தம்முடைய
மாளிகையிலிருந்து புறப்பட்டுப் போதலை, செய்யா - புரியாத,
நடு - நட்ட நடு, இருளி - இருட்டுப் பரவிய, யாமத்து- சாமத்தில்

(பொருள் உரை)

16. வெளியிலே செல்லுவதற்கு நினைக்கும் இவ்வுலகத்தவர்
எல்லோரும் அச்சம் அடையும் படியாக, அவ்விராவு காட்சியளிக்க,
அந்த இரவிலே சென்றால் கருமை நிறம் நீண்டநேரம் ஒட்டு
இருகின்ற மைக்குழம்பு பூசப்பட்டு விடுவோம் என்று யாரும்
அந்த நடு இரவாகிய சாமத்திலே.....

17. உள்ளம் அன்புகொண் ரூக்கவோர் பேரிடாக்
கொள்ள முன்கவித் துக்குறி யின்வழிப்
புள்ளு நங்கும் வயல்புகப் போயினார்
வள்ள லார் இனை யான்குடி மாறனார்.

(அ. உ)

வள்ளலார் - இரப்பவருக்கு வழங்குபவர், உள்ளம் - தம்முடைய
திருவுள்ளம், அன்பு - அன்பை, கொண்டு - மேற்கொண்டு,
ஊக்க - தம்மை ஊக்கித் தள்ள, ஒர் - ஒரு, பேரிடாத - பெரிய
சூடையை, கொள்ள - தம்முடைய தலையின்மேல் அமையுமாறு,
முன் - முன்னால், கவித்து - கவிழ்த்துக்கொண்டு, குறியின்வழி -
தாம் குறிப்பிட்ட வழியில், புள் - பறவை, உறங்கும் -
துயில்கொள்ளும், வயல் - தம்முடைய வயலுக்குள், புக - நுழைய,
போயினார் - நாயனார் சென்றார்.

(பொருள் உரை)

17. வள்ளலார் ஆய இளையான்குடி மாறநாயனார், உள்ளமானது
அன்பு கொண்டு ஊக்கத்தை ஏற்படுத்த, ஒரு பெரிய சூடையை
தலைக்கு மேலே முன்பக்கமாகக் கவிழ்த்துப் பிடித்துக் கொண்டு,
ஏற்கனவே அந்த வழியில் சென்று அனுபவப்பட்ட குறிகளைக்
கொண்டு ஓரளவு வழிபிடித்து, பறவைகள் உறங்கும் வயலுக்குள்
நுழையச் சென்றார்.

18. காலி னால்தட விச்சென்று கைகளால்
சாலி வெண்முளை நீர்வழிச் சார்ந்தன
கோலி வாரி இடாநிறை யக்கொண்டு
மேலே டுத்துச் சுமந்தொல்லை மீண்டனர்

(அ. உ)

காலினால் - இளையான் குடிமாற நாயனார் தம் பாதங்களால்,
தடவி - தடவிப்பார்த்து, சென்று - தம் வயலுக்குச் சென்று,

கைகளால் - தமது கரங்களால், சாலி - நெற்பயிர்களுடைய, வெண் - வெள்ளை நிறத்தைப் பெற்ற, முளை - முளைத்திருக்கும், முளைகளை, நீரவழி - வயலில் நிரம்பிய நீரின் வழியாக, சார்ந்தன - சேர்ந்திருப்பனவற்றை, கோலி - சேர்த்து, வாரி - வாரிக் கொண்டு, திடா - அந்தப் பெரிய சூடை, நிறைய - நிரம்பும் வண்ணம், கொண்டு - எடுத்துக்கொண்டு, மேல் - தம்முடைய, தலையின் மேல், எடுத்துச் சுமந்து - எடுத்துவைத்து சுமந்து கொண்டு, ஒல்லை - விரைவில், மீண்டனர் - தமது மானிகைக்கு நாயனார் திரும்பினார்.

(பொருள் உரை)

18. (இளையான்குடி மாறநாயனார்) தமது கால்களினால் தடவிச் சென்று, தமது கைகளால் நெல்லினது வெள்ளை நிறமாக முகிழ்ந்த முளைகளை, நிறைந்திருந்த நீருக்குள்ளிலிருந்து சேகரித்து, வாரி எடுத்து, சூடையை நிறைத்துக்கொண்டு, தமது தலைமேல் சுமந்து, விரைவாகத் தமது வீட்டுக்குத் திரும்பினார்.

(வேறு)

19. வந்தபின் மனைவி யாரும் வாய்தவின் நின்று வாங்கிச் சிந்தையின் விரும்பி நீரில் சேற்றினை அலம்பி ஊற்றி “வெந்தழல் அடுப்பின் மூட்டவிற்கில்லை” என்ன மேலோர் அந்தமில் மனையில் நீடும் அலக்கினை அறுத்து வீழ்த்தார்.

(அ. உ)

வந்த - வயலிலிருந்து திரும்பிய நாயனாரை, மனைவியாரும் - அவருடைய பத்தினியாரும், வாய்தலின் - திருமானிகையின் வாசலில், நின்று - நின்று கொண்டு, வாங்கி - சூடையை அவரிடமிருந்து வாங்கி, சிந்தையின் - தம் திருவள்ளத்தில், விரும்பி - விருப்பமடைந்து, நீரில் - தூய நீரில், சேற்றினை - முளைகளில் படிந்திருந்த சேற்றினை, அலம்பி - கழுவி, ஊற்றி -

சேற்று நீரை வெளியிற்கொட்டி, வெம் - வெப்பமான, தழல் - நெருப்பை, அடுப்பின் முட்ட - அடுப்பில் மூட்டுவதற்கு, விறகு இல்லை - ஒரு விறகும் இல்லையே, என்ன - என்று கூறி, மேலோர் - மேன்மையுடைய நாயனார், அந்தம் - அழகு, இல் - இல்லாமலிருந்த, மகனையில் - தீருமாளிகைக் கூரையில், நடும் - நீளமாக இருக்கும், அலக்கினை - வரிச்சுக்கம்புகளை, அறுத்து - வாளால் அறுத்து, வீழ்த்தார் - தரையின் மேல் விழுச்செய்தார்.

(பொருள் உரை)

19. மாறநாயனார் நெல் முளையை வாரிக்கொண்டு வந்தபின், அவருடைய மனைவியார் தமது இல்லத்தின் வாசவிலே நின்று அதை வாங்கியெடுத்து மனதார விறும்பி அந்த நெல் முளையில் ஒட்டிமிருந்த சேற்றினை நீரில் கழுவி (வெப்பமான) நெருப்பு முட்ட விறகில்லையே என்று கூற, மேலோரான நாயனார் அழகிழந்து கிடந்த தமது வீட்டுக் கூரையிலே நீண்டு கிடந்த வரிச்சுக்கம்புகளை வாளினால் அறுத்து வீழ்த்திக் கொடுத்தார்.
20. முறித்தவை அடுப்பின் மாட்டி முளைவித்துப் பதமுன் கொள்ள வறுத்தபின் அரிசி யாக்கி வாக்கிய உலையிற் பெய்து வெறுப்பில் இன் அடிசில் ஆக்கி மேம்படு கற்பின் மிக்கார் “குறிக்கினி என்செய் கோம் !” என் நிறைஞ்சினார் கணவ யானை

(அ. உ.)

முறித்து அவை - நாயனாருடைய பத்தினியார் விறகுக் கொம் புகளை முறித்து, அடுப்பின் - அடுப்பில், மாட்டி - சேர்த்து வைத்து, முளைவித்து - விதைத்த முளைகளை, பதம் - பக்குவத்தை, முன் - முன்னால், கொள்ள - அடையுமாறு, வறுத்த - ஒரு பாத்திரத்தில் இட்டு வறுத்த, பின் - பிறகு, அரிசி யாக்கி - அவற்றை அரிசிகளாக ஆக்கிச் செய்து, வாக்கிய - நிரப்பியுள்ள, உலையில் பெய்து - உலைப்பானையில் இட்டு, வெறுப்பு இல் - வெறுப்பில்லாத, இன் - இனிய சுவையுடைய, அடிசில் - சோறாக, ஆக்கி - சுமைத்து, மேம்படு - மேன்மையுடைய, கற்பின் -

கற்பில், மிக்கார் - மிக்சிறந்தவராகிய அம்மையார், கறிக்கு இனி - கறிக்கு இனிமேல், என் - என்ன, செய்கோம் - செய்வோம், என்று - எனக்கூறி, கணவனாரை - தம்முடைய கணவராகிய மாற நாயனாரை, இறைஞினார் - வணங்கிக் கேட்டார்.

(பொருள் உரை)

20. அந்த விரகுத் துண்டங்களை முறித்து, அடுப்பிலே அடுக்கி, முளைத்திருந்த நெல் வித்துக்களைப் பதமாக வறுத்து, பின் அரிசியாக்கி, முன்னரே நீர் வார்த்திருந்த உலையிலே போட்டு, வெறுப்பில்லாத இன்சுவையுடைய சோறு சமைத்து, மேன்மையான கற்பில் சிறந்த அந்த அம்மையார் கறிக்கு இனி என்ன செய்வோம் என்று பணிவுடன் கணவரைக் கேட்டார்.
21. வழிவரும் இளைப்பி னோடும் வருத்திய பசியி னாலே “அழிவுறும் ஜயன்” என்னும் அன்பினிற் பொலிந்து சென்று குழிநிறும் பாத புன்செய் குறும்பயிர் தடவிப் பாசப் பழிமுதல் பறிப்பார் போலப் பறித்தலை கறிக்கு நல்க.

(அ. உ.)

வழிவரும் - தம்முடைய வயலிலிருந்து வழியில் நடந்துவரும், இளைப்பினோடும் - களைப்போடும், வருத்திய - வருத்தஞ் செய்கின்ற, பசியினால் - பசியோடு, ஜயன் - ஜயனாகிய விருந்தாளி, அழிவுறும் - வருந்துவான், என்னும் - என்று என்னும், அன்பின் - பக்தியோடு, பொலிந்து - தோற்றப்பொலிவையுடைந்து, சென்று - தம்முடைய வயலுக்கு மென்டும்போய், குழி - குழிகளில், நிரம்பாத - பெரிதாக வளராத, புன்செய் குறும்பயிர் - சீறுபயிர்களை, தடவி - தம்முடைய கைகளால் தடவிப் பார்த்து, பாச - பாசத்தால் உண்டாகிய, பழி - பாவத்தினுடைய, முதல் - அடிவேரை, பறிப்பார் போல - பறிப்பவரைப் போல, பறித்து - அப்பயிர்களைப் பிடுங்கி, அவை - அவற்றை, கறிக்கு - கறிக்காக, நல்க - பத்தினியாரிடம் கொடுத்தார்.

(பொருள் உரை)

- 21 வழியிலே நடந்து வந்த களைப்பினாலும், வருத்துகின்ற பசிமினாலும் சிவன்டியாராகிய விருந்தாளி வருந்துவார் என்ற எண்ணத்துடன், அவர் மீது அன்பு பெருகச் சென்று, நட்ட குழிகளிலிருந்து நிரம்பி வளராத கீரைச் சிறுபயிர்களைத் தடவிப் பார்த்து பாசத்தினால் உண்டாகிய பாவத்தில் அடிவேரைப் பறிப்பவர் போலப் பறித்து அவற்றைக் கறிக்காக்க கொண்டு வந்து மனைவியிடம் கொடுத்தார்.
22. மனைவியார் கொழுநர் தந்த மனமகிழ் கறிகள் ஆய்ந்து புனலிடைக் கழுவித் தக்க புனிதபாத் திரத்துக் கைம்மை வினைவினால் வேறு வேறு கறியமு தாக்கிப் பண்டை நினைவினால் குறையை நொந்து திருவமு தமைத்து நின்று (அ. உ.)
- மனைவியார் - நாயனாரின் பத்தினியார், கொழுநர் - கணவராகிய நாயனார், தந்த - வழங்கிய பயிர்களை, மனம் - தம்முடைய திருவுள்ளாம், மகிழ் - மகிழும், கறிகள் - கறிகளை, ஆய்ந்து - ஆராய்ந்து எடுத்து, புனலிடை - தூய நீரால், கழுவி - அலம்பி, தக்க - தகுதியாக உள்ள, புனித - தூய்மையாகிய, பாத்திரத்து - பாத்திரத்துள், வினையினால் - தனது கைகளின் தொழிலால், வேறு வேறு - வெவ்வேறாக, கறியமுது - கறிகளை, ஆக்கி - சமைத்து, பண்டை - தமது பழைய, நினைவினால் - நிலையை எண்ணிய எண்ணத்துடன், குறையை - இருந்த குறைபாட்டை, நொந்து - வருத்தத்துடன் எண்ணி, திருவமுது - திருவழகை, அமைத்து - சமைத்துவிட்டு, நின்று - விருந்தினார் எத்ரபார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

(பொருள் உரை)

- 22 (மாறனாரது மனைவியார், கணவன் கொண்டு வந்து தந்த கறிகளை மகிழ்வோடு ஆராய்ந்து எடுத்து, நீரினால் கழுவி தகுந்த நல்ல பாத்திரத்திலே இட்டுத் தமது கைத்திரத்தினால் வேறு வேறு விதமாக கறியமுதினைச் சமைத்துத் தமது பழைய

செல்வ நிலையை என்னியதுடன் இப்போது உள்ள குறைபாட்டையும் நினைத்து மனம் வருந்தி, சமைத்தெடுத்த திரு அழுதைப் பரிமாறும் நிலைக்கு வந்தார்.

23. கணவனார் தம்மை நோக்கிக் கறியமு தான் காட்டி

“ இனையிலா தாரை சண்ட அழுதுசெய் விப்போம் ” என்ன உணர்வினால் உணர ஒண்ணா ஒருவரை உணர்த்த வேண்டி அணையமுன் சென்று நின்றங் கவர்துயில் அகற்ற வூற்றார்.

(அ. உ.)

கணவனார் தம்மை - பத்தினியார் தமது கணவனாரை, நோக்கி - பார்த்து, கறியமுது - தான் சமைத்த கறியமுதை, ஆன - ஆனவற்றை, காட்டி - நாயனாரிடம் காண்பித்து, இனை - தமக்கு ஒப்பு, இலாதாரை - இல்லாத விருந்தினரை, சண்ட - அவ்விடத்தில் வருவித்து, அழுதுசெய்விப்போம் - திருவமுது செய்விப்போம், என்ன - என்று பத்தினியார் கூற, உணர்வினால் - உணர்ச்சியால், உணர - தெரிந்துகொள்ள, ஒண்ணா - முடியாத, ஒருவரை - ஒப்பற்றவராகிய விருந்தினரை, உணர்த்த - துயிலெழுப்ப, வேண்டி - விரும்பி, அணைய - அவரை அடைவதற்கு, முன் - அவர் முன்னால், சென்று - போய், நின்று - நின்றுகொண்டு, அங்கு - அந்த இடத்தில், அவர் - அந்த விருந்தினருடைய, துயில் - உறக்கத்தை, அகற்றவூற்றார் - போக்கினார்.

(பொருள் உரை)

23. தமது கணவனை நோக்கித் தான் சமைத்து முடித்த கறியமுதைக் காட்டி, ஒப்புமையற்ற சிவன்டியாருக்குத் திருப்தியாகத் திரு வமுது செய்விப்போம் என்று கூற, உணர்வின் மூலம் அறிய முடியாத - விருந்தினராக வந்தவரை (சிவபெருமானை) துயிலெழுப்ப விரும்பி, அவர் துயின்ற இடத்தை அடைந்து, முன்னில் நின்று துயிலெழுப்பினார்.

24. “அமுந்திய இடருள் நீங்கி அடியனேன் உய்ய என்பால் எழுந்தருள் பெரியோய் ! ஈண்ட அமுது செய்தருள்க ” என்று தொழும்பனார் உரைத்த போதில் சோதியாய் எழுந்து தோன்றிச் செழுந்திரு மனைவி யாரும் தொண்டரும் திகைத்து நின்றார்.

(அ. உ.)

அழுந்திய - ஆழந்திருந்த, இடருள் - துன்பத்திலிருந்து, நீங்கி - விடுபட்டு, அடியனேன் - அடியேன், உய்ய - மீளும் வண்ணம், என்பால் - என்னுடைய இல்லத்திற்கு, எழுந்தருள் - எழுந்தருளிய, பெரியோய் - பெரியவரே, ஈண்ட - விரைவாக எழுந்து அருள்செய்து, அமுது செய்தருள்க - அமுது உன்பிராக, என்று - என, தொழும்பன் - அடியவன், உரைத்த - சூறிய, போதில் - சமயத்தில், சோதியாய் - அந்த வேதியர் சோதி வடிவத்தை உடையவராக, எழுந்து - துயிலிலிருந்து, தோன்ற - காட்சிதர, செழும் - செழுமையும், திரு - அழகையும் கொண்ட, மனைவியாரும் - நாயனாரின் பத்தினியாரும், தொண்டரும் - திருத்தொண்டராகிய அந்த நாயனாரும், திகைத்து - திகைப்படைந்து, நின்றார் - நின்றார்கள்.

(பொருள் உரை)

24. ஆழந்து கிடக்கின்ற துன்பத்திலிருந்து விடுபட்டு அடியேன் மீளும் வண்ணம் என்னுடைய இல்லத்திற்கு எழுந்தருளிய பெரியவரே, எழுந்து திருப்தியாக அமுது செய்து அருளுக என்று அடியவர்க்கும் அடியரான மாறநாயனார் சூறியபோது, அந்த அடியவர் சோதி வடிவாக எழுந்து தோன்றினார். அப்போது மாறனாரும், அவரது மனைவியாரும் திகைப்படைந்து நின்றார்கள்.

25. மாலயற் கரிய நாதன் வடிவொரு சோதி யாகச் சாலவே மயங்கு வார்க்குச் சங்கரன் தான்ம கிழ்ந்தே ஏலவார் குழலாள் தன்னே டிடபவா கனனாய்த் தோன்றிச் சீலமார் பூசை செய்த திருத்தொண்டர் தம்மும் நோக்கி

(அ. உ.)

மால் - திருமாலுக்கும், அயற்கு - பிரம்மதேவனுக்கும், அரிய - கான்பதற்கு அருமையாகிய, நாதன் - தலைவனாகிய நடராசப் பெருமான், வடிவு - தன்னுடைய வடிவு, ஒரு சோதியாக - ஒரு சோதியாகக் காட்சியளிக்க, சாலவே - அந்த வடிவத்தைப் பார்த்து மிகுதியாக, மயங்குவர்க்கு - மயக்கத்தை அடையும் நாயனாருக்கும் அவரது பத்தினியாருக்கும், சங்கரன்தான் - சுகத்தைச் செய்யவனாகிய நடராசப் பெருமான், மகிழ்ந்து - மகிழ்ச்சியடைந்து, ஏல் - மயிர்ச்சாந்தைப் பூசிய, வார் - நீளமான, குழலான் தன்னோடு - கூந் தலை உடையவளாகிய சிவகாமவல் லியோடு, இடபவாகனனாய் - எருது வாகனத்துடன் எழுந்தருளி, தோன்றி - காட்சியளித்து, சௌம் - நல்ல குணங்கள், ஆர் - நிறைந்த, பூசைசெய்த - பூசைகள் புரிந்த, திருத்தொண்டர் தம்மை - இளையான் குழமாற நாயனாரை, நோக்கி - பார்த்து.

(பொருள் உரை)

25. திருமாலும் பிரம்மதேவனும் அடிமுடி தேடியும் கான முடியாதவராய் நின்ற சிவபெருமான், தனது வடிவத்தைச் சோதியாகக் காட்சியளிக்க, அந்த வடிவத்தைப் பார்த்து மயங்கி நின்ற, மாறநாயனாருக்கும், அவரது மனைவியாருக்கும் சுகத்தைச் செய்யவரான சிவபெருமான் மகிழ்ந்து, மயிர்ச் சாந்து பூசிய நீண்ட கூந்தலையடையவராகிய சிவகாமவல்லியோடு இடபவாகனத்துடன் எழுந்தருளி, நற் பண்புகளோடு பூசனை புரிந்து தொண்டுகள் செய்த தொண்டர் தம்மைப் பார்த்து, (பார்த்தார்)
26. “ அன்பனே ! அன்பர் பூசை அளித்தந் அணங்கி னோடும் என்பெரும் உலகை எய்தி இருநிதிக் கிழவன் தானே மன்பெரும் நிதியம் ஏந்தி மொழிவழி ஏவல் கேட்ப இன்பமாற்ற திருக்க ” என்ற அருள்செய்தான் எவர்க்கும் மிக்கான்.

(அ. உ.)

அன்பனே - என்னுடைய பக்தனே, அன்பர் - பக்தர்களை, பூசை

அளித்த நீ - பூசை அளித்தவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை செய்த நீ, அணங்கினோடும் - உன்னுடைய பத்தினியோடும், என் - என்னுடைய, பெரும் - பெருமையைப் பெற்ற, உலகத்தை - சிவலோகத்தை, எய்தி - அடைந்து, இரு - பெரிய, நிதி - செல்வத்திற்கு, கிழவன்தானே - உரியவனான குபேரனை, முன் - உனக்கு முன்னால், பெரு - பெரிய, நிதியம் - செல்வத்தை, ஏந்தி - தன்னுடைய கைகளுள் ஏந்திக்கொண்டு, மொழிவழி - உன் வார்த்தைகளின்படி, ஏவல் - உன்னுடைய கட்டளையை, கேட்ப - கேட்டு நிறைவேற்ற, இன்பம் - பேரின்பத்தை, ஆர்ந்து - முகர்ந்து, இருக்க - இருப்பாயாக, என்று - என, எவர்க்கும் - எல்லாத் தேவர்களுக்கும், மிக்கான் - மேலாக விளங்கும் நடராசப் பெருமான், அருள்செய்தான் - திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

(பொருள் உரர)

26. அன்பனே, என்னுடைய அன்பர்களுக்குப் பூசனை செய்து வேண்டுவனவற்றைச் செய்த நீ, உனது பத்தினியோடும் என்னுடைய பெருமை பெற்ற சிவலோகத்தை அடைந்து, பெரும் செல்வத்துக்குரியவனான குபேரன் உன் முன்னால் பெரும் செல்வத்தை ஏந்தி நின்று நீ கூறுகின்றபடி ஏவல்களை நிறைவேற்ற, பேரின்பத்தை அனுபவித்து இருப்பாயாக என்று எல்லோருக்கும் மேலான நடராசப் பெருமான் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.
27. இப்பரி சிவர்க்குத் தக்க வகையினால் இன்பம் நல்கி முப்புறஞ் செற்றார் அன்பர் முன்பெழுந் தருளிப் போனார் அப்பெரி யவர்தந் தூய அடியினை தலைமேற் கொண்டு மெய்ப்பொருட் சேதி வேந்தன் செயலினை விளாம்ப ஓட்டுறேன்

(அ. உ.)

இப்பரிச - இவ்வண்ணம், இவர்க்கு - இந்த இலாயான் குழமாற நாயனாருக்கு, தக்க - ஏற்ற, வகையினால் - விதத்தினால், இன்பம் - பேரின்பத்தினை, நல்கி - வழங்கியருளி, முப்புரம் - முன்று புரங்கள், (தாரகாட்சன், வித்யுண்மாலி, வாணன் என்னும்

அசூர்களுக்கு உரிய பறச்சும் கோட்டைகள்) செற்றார் - அழித்த வராகிய நடராசப் பெருமான், அன்பர் - பக்தராகிய இளையான் குடிமாற நாயனாருக்கு, முன்பு - முன்னாலிருந்து, எழுந்தருளிப் போனார் - எழுந்தருளி மறைந்துவிட்டார், அப்பெரியவர்தம் - அந்தப் பெரியவராகிய இளையான் குடிமாற நாயனாரின், தூய - மாசற்ற, அடியினை - இரு திருவடிகளையும் தலைமேல் - சீரசின்மீது, கொண்டு - வைத்துக் கொண்டு, வணங்கிவிட்டு, மெய்ப்பொருள் - மெய்ப்பொருள் நாயனாராகிய, சேதி - சேதிநாட்டில் வாழ்ந்த, வேந்தன் - அரசன், செயலினை - செய்த தொண்டினை, விளாம்பலுற்றேன் - இனிமேல் பாடுவேன்.

(பொருள் உரை)

27. இவ்வாறாக இந்த இளையான் குடி மாறநாயனாருக்கு ஏற்றவிதமாக பேரின்பத்தை வழங்கியருளி, முப்புரங்களையும் அழித்தவரான நடராசப் பெருமான், தனது பக்தருக்கு முன் எழுந்தருளி மறைந்து போனார். அந்தப் பெரியவரான இளையான்குடி மாறநாயனாரின் குற்றமற்ற திருப்பாதங்களை தலைமேற் கொண்டு வணங்கிவிட்டு, மெய்ப்பொருள் நாயனாராகிய சேதி நாட்டில் வாழ்ந்த அரசன் செய்த தொண்டினை இனிப் பாடுவேன்.

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. இளையான் குடிமாற நாயனார் கதை இடம் பெற்றுள்ள பெரியபூராணத்தைப் பாடியவர் யார் ?
2. இளையான் குடிமாற நாயனார் தம்மிடம் வந்தவர்களை எவ்வாறு உபசரித்தார் ?
3. “ நற்றவத்தவர் ” வேடம்கொண்டு விருந்தாளியாக மாறனாரின் மாளிகைக்கு இரவு வேளையில் வந்தவர் யார் ? அவரை மாறனார் எவ்வாறு உபசரித்தார் ?

4. வயலுட் புகுந்த மாறனார் விழத்த்த நெல்லை எவ்வாறு மீள எடுத்து வந்தார் ?
5. “ கூரிக்கினி என் செய்கோம் ” என்பது யாரால், யாருக்கு, எச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறப்பட்டது ?
6. மாறனார் அடியவரைத் “ திருவமுது செய்தருள்க ” எனக் கேட்டபோது நடந்தது யாது ?

4. இருட்டறை

உலகம் நன்றாக இருண்டு கிடந்தது, கிராமத்தை விட்டு ஒதுங்கித் தனியாக இருந்தது கிழவி சக்னாவின் குடிசை. இருட்டுக்குள் ஓன் இருளை அடக்கிக் குருட்டுத் தவம் செய்துகொண்டிருந்த அந்தக் குடிசையின் முற்றத்தில் உட்கார்ந்து ஏதோ சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள் கிழவி சக்னா! இருட்டோடு ஒட்டிக் கொண்டிருந்த சக்னாவின் குடிசை இருளடைந்து கிடப்பதை உணர முடியாதபடி சிந்தனைக்கு இடம் போட்டுக் கொடுத்திருந்தாள். நேற்று வரை பொழுதோடு விளக்கேற்றி வைத்துவிட்டு மறு காரியம் பார்க்கும் அவள் இன்று எல்லாவற்றையும் மறந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அறுபது வருடங்களுக்கு முன் ஒருநாள் அந்தக் குடிசையில்தான் சக்னா பிறந்தாள். இன்று வரை அந்தக் குடிசையில்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். அவளுக்கு முன் அவள் தாய் தந்தையர்கள் அவர்கள் தாய் தந்தையர்கள் என்று எத்தனையோ தலைமுறைகள் இருந்து மடிந்து விட்டார்கள் அந்தக் குடிசையில். இது அவளுடைய முறை

அறுபது வருடங்கள் எப்படியோ உயிரோடு இருந்து விட்டாள்.

அறுபது வருடங்கள்!

நாளைக்கு இருப்பது நிச்சயமில்லை என்று சொல்லும் இந்த உலகத்தில், அறுபது வருடங்கள் நீண்ட காலம்தான். இந்தக் காலத்திலே நேற்று வரை ஏற்படாத கலக்கம் கவலை, சிந்திக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பம் இன்று அவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்தது. ஏற்குறைய அவளுடைய பந்துக்கள் எல்லாரும் செத்து மடிந்து விட்டார்கள். இந்த நிலையிலும் கூட அவள் ஒரு நாளும் கவலைப்பட்டது கிடையாது. அந்தக் கிராமத்தில் உள்ளவர்களுக்கு முன்னாலும் அவள்

கவலையற்றவளாகத் தான் காணப்பட்டாள், வாழ்க்கையில் எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொள்ளும் சக்தியுள்ளவள் என்ற எண்ணத்தில் தலை நிமின்து நடந்தவள் அவள். இதற்குக் காரணம் அவள் மனதில் கொண்டிருந்த பெருமிதம் தான் அந்தப் பெருமிதத்துக்கும் காரணங்கள் இருக்கத்தான் சொய்தன. அதில் ஒன்று அறுபது வருடங்கள் இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்து விட்ட நம்பிக்கை. மற்று அவள் மகன் ரஸாக் இருக்கிறான் என்ற தெரியம். இந்த இரண்டிலும்தான் அவனுடைய வாழ்க்கையின் பிடிப்பு இருந்தது.

வாழ்க்கையில் நம்பிக்கையற்றுத் தளர்ந்து போகும் நேரங்களிலெல்லாம் அவள் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக் கொள்வாள்.

“ எனக்கென்னடி கொறைச்சல் ? அறுபது வருசம் இந்த ஒலகத்துல சீவிச்சீட்டன். கடைசி காலத்துக்கு ஒரு மகன் இருக்கான் வேலயப்பாரு ” என்று.

இந்த நம்பிக்கையிலேதான் அவள் வாழ்க்கை தொங்கிக் கொண்டிருந்தது, இந்த நினைப்பில்தான் தள்ளாத வயதிலும் தலைநிமின்து நடக்க முடிந்தது, அவளால்.

ஆனால் எந்த நம்பிக்கைகயில் வாழ்ந்தானோ அந்த நம்பிக்கையில் அவள் மகன் மண்ணையள்ளிப் போட்டு விட்டான். அந்த மண் அவள் மனதில் கிடந்து கரித்தது! அதிலே வேதனையோடு ஏமாற்றமும் வழிந்தது.

கையில் இருந்த அப்பத்தை காகம் பறித்துக் கொண்டு பறக்கும் பொழுது குழந்தையின் மனதிலை எப்படி இருக்குமோ அப்படித்தான் இருந்தது அவளுடைய மன நிலையும்.

யாருக்காக இந்த உலகத்தில் இன்னும் கொஞ்ச காலம் வாழ வேண்டும் என்று நினைத்தானோ? யாருடைய நெரியத்தை ஊன்று கோலாகக் கொண்டு வாழ்ந்தானோ? அந்த மகன் அவள் வாழ்க்கையை அர்த்தமற்றது என்று சொல்லிவிட்டான்! அவள் யபிரோடிரூந்த அறுயது வருட வாழ்க்கையையும் வெட்ட வெளியாக்கி விட்டான்.

இந்த நிலையிலும் அவள் தனக்குள்ளே முனுமுனுத்துக் கொண்டான்! இந்த முனுமுனுப்பு வாழ்க்கையில் பழகிப்போன ஒன்று.

“ உனக்கென்னடி கொறைச்சல்? இந்த உலகத்துல அறுவது வருசம் சீவிச்சிட்டா.....!”

இந்த வார்த்தைகள் முடிவதற்குள் அவள் மகன் சொன்ன வார்த்தைகள் ஞாபகத்துக்கு வந்தன. அந்த ஞாபகத்திலே தந்தி அறுந்த வீணை போல, சுருதியற்றுப் போய்விட்டது அவளுடைய முனுமுனுப்பு. ஒரு பெருமுச்ச விட்டபடி எழுந்து குடிசைக்குள் புதுந்தாள். அப்பொழுதுதான் இரவாகி விட்டதை அவள் உணர்ந்தாள்.

“ அடி! நாசமானவளே! இன்னும் விளக்கேத்தல்ல?” என்று தண்ணைத்தானே நொந்து கொண்டு இருட்டில் தட்டுத்துமாறி விளக்கை ஏற்றி வைத்தாள்.

செய்வதற்கு வேலை இல்லை. கிழவியின் மனம் இருந்த நிலையில் எதையும் செய்ய ஊக்கம் இல்லை. எனவே வழக்க மாகப்படுக்கும் இடத்தில் தனது கிழிந்த பாசை விரித்து அதில் உட்கார்ந்தாள்.

“ ரஸாக் சாப்பிட வருவானே !” என்ற எண்ணம் சூழன்றது. “வந்தாலென்ன? மதியச் சோறு இருக்குது. திம்பான் ” என்று தனக்குள்ளேயே சமாதானம் செய்து கொண்டாள்.

இந்த இடத்தில் திரும்பவும் ரஸாக் சொன்ன வார்த்தைகள் உள்ளத்தில் கோடு கிழித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த எண்ணத்தை மறந்து விட முயன்றாள். ஆனால் ! எதை மறக்க முயன்றாரோ அதே எண்ணங்கள்தான் செக்கு மாடுபோல் சுற்றிச்சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தன. வந்து தொல்லை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன.

எண்ணத்தை மாற்றும் முயற்சியில் தன் இரு கால்களையும் நீட்டிக் கொஞ்சம் செளக்கியமாக உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

“வாய் புளிப்பேறிக் கிடக்குது வெத்தில போட்டு எவ்வளவு நேரமாச்சு?”

அவள் கண்கள் வெற்றிலைப் பெட்டியைத் தேடினா. கைக் கெட்டிய தூாத்தில் தான் இருந்தது. வெற்றிலைப் பெட்டியை இடது பக்கமாகச் சாய்ந்து இழுத்துப் பக்கத்தில் இருந்த இரும்புலக்கை பக்கமாக வெற்றிலை துவவக்கும் உரல் இவைகளை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு வெற்றிலை கூட்ட ஆரம்பித்தாள், புகையிலை காய்ந்து சருகாகிக் கிடந்தது!

“நாசமாப் போன மொய்தீன் கடப் போயில எப்பவும் சருகுதான்”

அவள் வாய் வெறுப்பால் கோணியது. வெற்றிலையைப் பக்குவமாக மடித்து வெற்றிலை உரலுக்குள் வைத்துப் பெருவிரலால்

அமர்த்தி விட்டாள். இருப்புலக்கையை எடுத்து உள்ளங்கையில் தேய்த்து துடைத்து விட்டு வெற்றிலை துவைக்க ஆரம்பித்தாள். வெற்றிலைக் கூட்டு இறுகி வரும்பொழுது எழுந்த வாசனை, கிழவியின் சோர்ந்து போன நரம்புகளுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டியது. சிறிது நேரத்தில் துவைப்பதை நிறுத்திவிட்டு ஆள்காட்டி விரலால் துவையலைத் தோண்டி எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொண்டாள். வெற்றிலைச் சாறு உடலுக்கு விறுவிறுப்பைக் கொடுத்தது. அந்த விறு விறுப்பிலே மகனைப் பற்றிய எண்ணங்கள் திரும்பவும் கழன்றது. கால்களை நீட்டிவலது பக்கமாகச் சரிந்து படுத்தாள், கிழவி. கண்கள் தண்ணாலேயே மூடிக் கொண்டன. திரும்பவும் அவள் மகன் பேசிய வார்த்தைகள் ஞாபகத்துக்கு வந்தன.

“போறான் உட்டுட்டு வேலயப்பாரு” அவள் மனதிற்குக் கட்டளையிட்டாள். மனம் விடுவதாக இல்லை. அது எத்ராங்சல் அடித் துக் கொண்டிருந்தது. “அப்படித்தான் என்னத் தச் சொல்லிவிட்டாள்?” இந்தக் கேள்விக்கு அவள் மனம் விடை சொல்ல முயன்றது.

“என்னா தம்பி! நேரங்காலத்தோட ஊட்டுக்கு வந்துட்டா?” என்று கிழவி கேட்டாள்.

“வராம என்ன செய்யச் சொல்ரா? மாடு மாதிரி ஒழைச்சாலும் புண்ணியமில்ல!”

அலுப்போடு சொன்னான் ரஸாக். அதில் கோபமும் கலந்திருந்தது.

“என்னா தம்பி கோபம்? யாருக்கிட்டயாச்சும் சண்ட கிண்ட போட்டுக்கிட்டு வந்தியா...?” கிழவி கேட்டாள்.

சண்டையா? அவன் மண்டய ஒடச்சிருப்பங்கா தப்பிட்டான். மாட்டுக்கும் மனுசனுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாதவன்” என்று கத்தினான்.

“ஏன்டா என்ன நடந்திச்சு?”

“என்ன நடக்கிறது அவன்ட மாடு வெயிலில் நின்டுச்சாம் வாணத்துக்குக் கிளம்பறான்?”

“அவன்ட கொண்டதான் தெரியுமே! நாமேணத்துக்கு அவன்ட மாட்ட வெயிலில் உட்ட?”

“அவன்ட கொணம் அவன்ட ஜட்டுல இருக்கட்டும்கா மாடுதானா பெரிசு? நானும்தான் விடிஞ்சா பொழுது பட்டா வெயிலில் கெடக்கிறன் என்னப் பத்தி யோசிச்சானா?

“உம்... நீ ஒலகம் தெரியாத புள்ளி, யார்ப்பத்தியும் யாரும் கவலப்படமாட்டாங்க. நம்மப்பத்தி நாமதான் கவலப்படனும்; வயிரொன்று இருக்குதே!”

“வயித்தப் பாத்தாப் போதுமா? மானத்தக் காப்பத்தவேணாமா? என்று கத்தினான் ரஸாக்.

“கோவம் பசிய ஆத்தாதுடா தம்பி! நீயென்ன செய்வா ஒனக்குத் தெரிஞ்சது அவ்வளவுதான்” என்றாள் கிழவி.

“ஓ! ஒனக்கு எல்லாந்தெரியும்.” அலுத்துக் கொண்டான் ரஸாக்.

“இன்னொரு தரம் சொல்லுடா மகனே! நானென்ன ஒலகம் தெரியாதவளா?” கிழவி கொஞ்சம் பெருமிதத்தோடு கேட்டாள்.

“ஒலகம் தெரிஞ்சதுனால் தாங்கா ஒனக்கு இந்தக்கேடு”, ஒரு வெறுப்போடு சொன்னான் ரஸாக்.

கிழவி தலையைத் தூக்கி மகனைப் பார்த்து விட்டுச் சொன்னாள்.

“எனக்கென்ன கேடு வந்துட்டுதா? இந்த ஒலகத்தில் அறுவது வருசம் சீவியம் சென்சிட்டன்! ஒன்னப் போல சொழுந்தயா நான்? இறுமாப்போடு கேட்டாள் கீழவி.

குழந்தை என்றுதாய் சொன்னது ஒரு மாதிரியாத்தான் இருந்தது, ரஸாக்குக்கு, என்றாலும் இந்தக் கிழவியோடபேசி முடிவு கணமுடியாது என்ற ஒரு முடிவுக்கு, வந்த ரஸாக் துண்டை எடுத்துத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு கேட்டான்.

“ஒலகும் தெரிஞ்ச மாதிரிப் பேசுவியே, ஓன்ட முகம் உனக்குத் தெரியுமாகா?”

இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு அவன் போய் விட்டான். அவனைப் போருத்த வருயில் அது சுதாரணமான கேள்விதான். ஆனால் அவனுடைய மனததயல்லவா அது உலக்கிலிட்டது? அறுபது வருடம் இந்த உலகத்தில் உயிர் வாழ்ந்து விட்டேன் என்ற நம்பிக்கையில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவனைப் பார்த்து மகன் கேட்டகேள்வி ஒரு பெரும் தாக்குதல்தான்! அந்தத் தாக்குதலிலே அவன் உயிர் நாடி தளர்ந்து விட்டது. அறுபது வருட வாழ்க்கையும் அர்த்தமற்றதாகி விட்டது! அப்படியானால் என்ன? அவன் முகம் அவனுக்குத் தெரியாதா? இந்த இடத்தில் கிழவியின் மனம் வாழ்க்கையின் ஆரம்பத்துக்கே சென்று விட்டது.

அப்பொழுது சக்னாவுக்கு ஆறு வயது இருக்கும். ஒரு நாள் அவனுடைய தகப்பனார் ஒரு சிறு தகரப் பெட்டி ஒன்றை வாங்கி வந்தார். பல வர்ணங்களில் சித்திரி வேலையாடு செய்திருந்த அந்தப் பெட்டியின் முகப்பில் ஒரு கண்ணாடி பதித்திருந்தது! அந்தச் சின்னாஞ் சிறு தகரப்பெட்டி சக்னாவின் குழந்தை உள்ளத்தை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. அதில் மயங்கிப் போன சக்னா அந்தப் பெட்டியை ஆயிரம் தடவை புரட்டிப் புரட்டிப் பார்த்தாள். அப்பொழுதுதான் அதில் பதித்திருந்த கண்ணாடியைக் கண்டாள்.

கண்ணாடியைக் கூர்மமயாகப் பார்த்தாள் சகீனா! அந்தக் கண்ணாடிக்குள் இருந்து ஒரு குழந்தை சகீனாவை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. தன்னைப் போல் ஒரு குழந்தை அந்தப் பெட்டிக்குள் இருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தது, பெரும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது சகீனாவுக்கு. பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு தாயிடம் ஓடி “ஹ்மா! இங்கப்பாருங்க இதுக்குள்ள ஒரு புள்ளி” என்று சொல்லிக் கண்ணாடியைப் பார்த்தபடி, கூத்தாடினாள். இதைப் பார்த்த தாயார் கண்ணாடிப் பெட்டியைப் பறித்துக் கொண்டாள். தன்னுடைய மகிழ்ச்சியைப் பறித்துக் கொண்ட தாயாரைப் பரிதாபமாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் சகீனா. அழுகை வெளிக்கிளம்ப் ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தது.

கண்கலங்கி நிற்கும் குழந்தையைப் பார்த்துத் தாய் சொன்னாள்: “பொன்னாப் பொறந்தவள் கண்ணாடி பாக்கக் கூடாதுடி!” என்று.

“ஏனும்மா?” என்று அழுதுகொண்டே கேட்டாள்.

“சொன்னாக் கேளு சகீனா! ஆகாதென்டா ஆகாது தான்; வாய் முடிக்கிட்டு பேசாமல் போ!” என்று தாய் கத்தினாள்.

மேலும் நின்றால் அடி விழும் என்ற பயத்தால் அங்கிருந்து போய் ஒரு மூலையில் உட்கார்ந்து அன்றையைப் பொழுதை அழுது கொண்டே கழித்தது அந்தக் குழந்தை.

அவ்வளவுதான், அதன் பிறகு கண்ணாடியில் முகம் பார்ப்பது ஆகாத காரியமாகி விட்டது சகீனாவுக்கு. அந்த ஆகாத காரியத்தை அதன் பிறகு ஒரு நாளும் அவள் செய்தது கிடையாது. அது மட்டுமா, இன்னும் எத்தனையோ காரியங்கள் ஆகாது என்ற காரணத்தால் அவள் வாழ்க்கையை விட்டு விலகப் போய் விட்டன! அந்த ஆகாது என்ற வார்த்தை அவள் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் கட்டிப் போட்டுக் கொண்டே வந்திருக்கிறது. இனம் தெரியாத ஒரு சுமையைச் சுமந்து கொண்டுதான் இந்த அறுபது

வருடங்களையும் கழித்திருக்கிறாள் அவள்! இன்று அதை எண்ணிப் பார்த்த பொழுது எல்லாம் வெறும் குனிய மாய் வெட்ட வெளியாய் இருந்தது அவனுக்கு!

காலமும் அதன் மாற்றமும் தொட்டுக் கூடப் பார்த்ததில்லை. உலகக்கையும் அதன் போக்கையும் ஒரு நாள் கூட அவள் எண்ணிப் பார்த்ததில்லை. குடிசையைச் சுற்றி இருந்த அந்தத் தட்டு வேலிக்குள்தான் தனது அறுபது வருட வாழ்க்கையையும் கழித்திருக்கிறாள் அவள்.

காலத்தையும் அதன் மாற்றத்தையும் உணராதவர்கள் அறுபது வருடமென்ன? ஆயிரம் வருடங்கள் வாழ்ந்தாலும், அர்த்தமற்ற வாழ்க்கைதான். வாழ்க்கையில் எவ்வளவு தூரம் ஏமாந்து விட்டோம். இல்லை ஏமாற்றப் பட்டு விட்டோம் என்பதை எண்ணிய பொழுது அவள் உள்ளம் விஸ்மியது. இருட்டிலே திசை தெரியாத ஒரு இடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டது போல் தத்தளித்தாள், மூச்சுத்தினரியது. மூடியிருந்த கண்களைத் திறந்தாள்; குடிசை இருண்டு கிடந்தது.

சற்று நேரத்திற்கு முன் ஏற்றி வைத்த விளக்கு எண்ணெய் இல்லாமல் அணைந்து போயிருந்தது. அதன் திரி மட்டும் புகைந்து கொண்டிருந்தது. அந்தச் சுடர் விளக்கு என்ன தத்துவத்தைப் போதித்ததோ? அவள் அதையே பார்த்துக் கொண்டே இருட்டுக்குள் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

உலகமும் அவள் வரையில் இருட்டுக்குள்தான் இருந்தது.

பித்தன் - கே. எம். எம். ஷா
பித்தன்கஹதகள்

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. தள்ளாத வயதிலும் கிழவி தலைநிமிர்ந்து நடக்க முடிந்ததன் காரணம் யாது?
2. “ஒலகம் தெரிஞ்சமாதிரிப் பேசிரியே ஒண்ட முகம் உனக்குத் தெரியுமாகா” என ரசாக் கேட்ட கேள்வி தாயின் மனதை ஏன் உலூக்கியது?
3. சக்னா தன் முகத்தைக் கண்ணாடியிற் பார்க்காமல் விட்டதன் காரணம் என்ன?
4. “குடிசையைச் சுற்றியிருந்த அந்தத் தட்டு வேலிக்குள்தான் தனது அறுபது வருட வாழ்க்கையையும் கழித்திருக்கிறான் அவன்.” என்ற கூற்றின் மூலம் உணர்த்தப்படும் பொருள் யாது?
5. இக்கதைக்கு இருட்டறை என்னும் தலைப்பு எவ்வளவு பொருத்தமானது?

5. மலையகமும் தமிழ் இலக்கியமும்

பத்தொண்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பமுதற் பெருந் தோட்டப் பயர்ச் செய்கைக்காக இந்தியாவிலிருந்து இந்நாட்டுக்கு மலிவான கூலிகளாகக் கொண்டு வரப்பட்ட தமிழ்த் தொழிலாளரும் அவர்தம் வம்சாவழியினரும் இந்நாட்டவர் உண்ணும் உணவில் தங்கள் உதிர்த்தைக் கலந்துவிடுமெனவுக்கு இந்நாட்டுப் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பாக விளங்குகின்றனர். ஆயினும் அவர்களது வாழ்வு அடிப்படை வசதிகளுமற்ற அறியாமையும் அந்தகாரமும் குழந்தை காணப் படுகிறது. அவ் வாறு இருப் பினும் ஒன்றரை நூற்றாண்டுகளுக்குமேல் இம்மண்ணில் நிகழும் அவர்தம் வாழ்வு இந்நாட்டு இலக்கியத்தின் பரிமாணங்களையும் பெருக்கியுள்ளது. மலையகத் தமிழரிடைப் பிற்பது இலக்கியங்கள் இந்நாட்டு மண்ணோடு அவர்களது வாழ்வு பின்னாந்து கிடக்குமாற்றையும் காட்டி நிற்கின்றன.

இந்நூற்றாண்டின் நான்காவது தசாப்தம் முடியும் வரை மலையகத் தில் வெகுசிலரே படிப் பறிவு பெற்றிருந்தனர். பெரும்பாலாருக்கு அவ்வசதி எட்டாக்கணியாகவே இருந்தது. இலங்கையிலே தமிழ்ப் பத்திரிகைத்துறை வளரவில்லை. இந்தியப் பத்திரிகைகள் வசதியுள்ள ஒருசில குடும்பத்தினருக்கு மட்டும் கிடைத்தன: ஆர். இராமசுமா, சி. சுப்பிரமணியம், வெற்றிவேல்கவிராயர், போன்ற சிலர் இந்தியச் சஞ்சிகைகளுக்கு ஆத்மிக சம்பந்தமான கட்டுரைகளும் கவிதைகளும் எழுதினர். அவர்களது எழுத்துக்களிற் சமூக வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் இடம்பெறவில்லை. மலையகத் தில் மாரியம்மன் தாலாட்டு முதலிய சமயசம்பந்தமான பாடல்களும், யாத்திரைப் பாடல்களும் காமன்கூத்து முதலிய ஆடல் பாடல்களும் பிரசித்தமாயிருந்தன.

இக்காலத்தில் இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையே போக்குவரத்துக் கட்டுப்பாடுகள் இல்லாமையால் இந்தியாவிலிருந்து நாடக்கும் குழக்களும், புலவர்களும், பாடக்களும், இந்திய விடுதலை இயக்கத்திற் சம்பந்தப்பட்டோரும் வந்து போயினர். அதன் விளைவாகக் காந்தி, தாகூர், பாரதி, நாமக்கல் கவிஞர் முதலியவர்களின் கருத்துக்களும் பாடல்களும் மலையகத்திற் பரவின. இராமாயண பாரத நாடகங்களும், அல்லி அர்ச்சனா, பவளக்கொடி, வள்ளிதிருமணம், அரிச்சந்திரன், சத்தியவான் சாவித்திரி, கோவலன். நந்தனார், இராஜாதேசிங்கு, மதுரைவரன் முதலிய நாடகங்களும் ஆங்காங்கு நடைபெற்றன.

பாரதியார் பாடல்களையும் அண்ணாமலை ஏரட்டியார் காவடிச் சிந்துகளையும் மதுரை பாஸ்கரதாஸ், சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் ஆகியோரது கீர்த்தனங்களையும் அடியொற்றித் தெய்வங்கள், தலைவர்கள், தலங்கள், விழாக்கள், விசேடசம்பவங்கள் பற்றிய பாடல்கள் எஸ். எஸ். நாதன், நாவலப்பிட்டி பெரியாம்பிள்ளை, கந்தசாமிக் கணக்கப்பிள்ளை முதலியோரால் இயற்றப்பட்டுப் பொதுவிடங்களிற் படிக்கப்பட்டுச் சிறு பிரசுங்களாக விற்கப்பட்டுமை சாதாரண மக்கள் மத்தியிற் பொதுமக்கட் சார்புடையதாய் இலக்கியம் பரவக் காரணமாயிற்று.

இக்காலப் பகுதியிற் காத்திரமான இலக்கிய முயற்சிகளில் இறங்கியவர்கள் என்று கவிஞர்கள் அ. சிதம்பரநாத பாவலர். சக்தி ஏ. பாலையா, பத்மாஜனி என்ற ஆங்கிலக் கவிதை நாலை யாத்த சி. வி. வேலுப்பிள்ளை. மூல்க்ராஜ் ஆனந்தின் தண்டாதான் என்ற நாவலைத் தமிழ்ப்படுத்திய கே. கணேஷ் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

1940 ஜூட்டியும் தொடர்ந்தும் கல்வியானது ஓரளவு ஈழ மட்டத்துக்கும் பரவியதனாலும், தொழிலாளர் இயக்கர்த்தியாக ஒன்றுபட ஆரம்பித்ததனாலும், இலங்கையிலே தமிழ்ப்பத்தீரிகைத் துறை

வளர்ந்தமையினாலும், ஆனந்தவிகூடன், கல்கி போன்ற தமிழகச் சஞ்சிகைகள் கூடிய மக்களிடைப் பரவியதனாலும் புதியதொரு வேகம் தலைதூக்கியது. தமிழ் நாட்டுச் சிறுகதை வரலாற்றிற் சிறப்புமிக்க மணிக்கொடி சகாப்தம் நிகழ்ந்ததும், அதன் தலைமகனான புதுமைப்பித்தன் இலங்கைத் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்வின் அவலங்கதைளச் சித்திரிக்கும் துன்பக்கேணி என்ற கதையினை எழுதியதும் இங்கு நோக்கத்தக்கவையாகும்.

இக்காலப்பகுதியில் மலையக வாழ்வின் இன்னல்களையும் பிரச்சினைகளையும் மையமாகக் கொண்டு வீட்டிறவன். வாழ்வற்ற வாழ்வ ஆகிய நாவல்களைச் சி. வி. வேலுப்பிள்ளையும், கங்காணி மகன் என்ற குறுநாவலை டி. எம். பீரமுகம்மதுவும் எழுதினர். கோவிந்தசாமி தேவரும் கந்தசாமிகனகப்பிள்ளையும் தொழிலாளர் பிரச்சினைகள் குறித்தும் குடியிருப்பும் கெடுப்பிடிகள் குறித்தும் பாடல்கள் இயற்றினர். குவாஜா அகமது அப்பாளின் குங்கும்பூ, அஜந்தா ஆகிய நாவல்களைக் கே. கணேஷ் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டார். அவரது ஆங்கிலக் கவிதையொன்றுக்கு ஜப்பானிய அரசு மானிகையிலிருந்து பாராட்டுக் கிடைத்தது. சி. வி. வேலுப்பிள்ளை வழிப்போக்ககள் என்ற ஆங்கிலக் கவிதை நூலையும் வெளியிட்டார்.

ஐம்பதுகளின் மத்தியில் தோன்றிய அரசியல் மாற்றங்களும் பொருளாதாரத் துன்பங்களும் மலையகத் தொழிலாளர் மத்தியில் விழிப்புணர்வும், போராட்ட வேகமும், உரிமை வேட்கையும் வளரக் காலாயின. முற்போக்கு எண்ணங்களும் இலட்சியங்களும் இக்காலப் பகுதியில் மலையக இளைஞர் உள்ளங்களைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்தன. இப்புது மாறுதல் களின் விளைவாக. இயற்கையழகிலும், இறைவிடயங்களிலும், சுவாரஸ்யச் சுவைகளிலும் அதிக நாட்டம் கொண்டிருந்தவர்களின் பார்வை அவலம் நிரம்பிய மலையகத் தொழிலாள மக்களின் வாழ்க்கையின்பால் திரும்பியது.

இக்காலத்தில் தோட்டத் தொழிலாளரின் துயரங்களையும் தொல்லைகளையும் எடுத்துக் கூட்டிய சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் தேவிலைத் தோட்டத்திலே என்ற கவிதைத் தொகுதி பலரது கவனத்தைக் கவர்ந்தது.

ஜம்பதுகளின் நடுப்பகுதிக்குப் பின்னர்தான் மலையகத் தொழிலாளர் மக்களின் வாழ்வைக் களமாகக் கொண்ட குறிப்பிடத்தக்க சிறுகதைகள் தமிழிலே தோன்றின. அந்த ஏழைமக்களின் பிரச்சினைகளை உணர்ந்தும் உணர்த்தியும் சிறுகதைகள் படைத்தோருட் குறிப்பிடத்தக்கவர்களான செ. கணேசலிங்கன், வ. அ. இராசரத்தினம், டாக்டர் நந்தி, கே. டானியல், புலோலியூர் க. சதாசிவம், பெண்டிக்ர் பாலன், இ. நாகாராஜன் ஆகியோர் மலையகத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டோரல்லர்.

மலையகத்துச் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் என். எஸ். எம். ராமம்யா, எஸ். திருச்செந்தூரன், பொ. கிருஷ்ணசாமி, தெளிவுத்தை ஜோசப், என். ஏ. வடிவேலன், சாரல் நாடன், மரியதாஸ், பன்னிர் செல்வன், மலர்ன்பன், மாத்தனை வடிவேல், மல்லிகை சி. குமார், ர.பேல், மலைச் செல்வன், தமிழோவியன், பரிபூரணன், தியாகராஜா எனப்பலர். இவர்களது சிறுகதைகள் தோட்டத் தொழிலாளரின் வறுமை, அறியாலம், இருப்பிட வசதிக்குறைவு, சுகாதாரக் கஷ்டங்கள், அதிகாரிகளின் தொல்லைகள் முதலியவற்றை எடுத்துக் கூட்டின. பலகதைகள் தொழிலாளரிடையே ஒற்றுமை உணர்வையும் வர்க்க உணர்வையும் போராட்ட உணர்வையும் ஜட்டுவனவாய் அமைந்தன.

இக்காலத்திற் பல நாவல்களும் மலையக வாழ்வைப் பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டன. கோகிலம் சுப்பையாவின், தூராக்குப்பச்செ. டாக்டர் நந்தியின் மலைக்கொழுந்து, யோ. பெண்டிக்ர் பாலனின் சொந்தக்காரன், தொ. சிக்கன ராஜாவின் தாயகம், தெளிவுத்தை ஜோசப்பின் காலங்கள் சாவதில்லை, கே, ஆர்.

டேவிட்டின் வரவாறு அவனத் தோற்றுவிட்டது ஆகியவை நூல்களாக வெளிவந்துள்ளன. எஸ். அகஸ்தியரின் திருமணத்துக்காக ஒருபெண் காத்திருக்கின்றாள் என்ற நாவலிலும் கேருரங்கள் சரிகின்றன என்ற குறுநாவலிலும் வேறு சில பத்திரிகைத் தொடர்க்கதைகளிலும் மலையக வாழ்வு நோக்கப்பட்டிருக்கிறது. மலையக வாழ்வையே களமாகக் கொண்டு நாலுருப்பெற்ற நாவல்களில் வியந்து குறிப்பிடத்தக்கவை தூரத்துப் பச்சையும், சொந்தக்காரனுமேயாகும். மலையகத் தொழிலாளரின் துயர வரலாற்றினை அவலச்சுவையுடன் சித்திரிக்கிறது தூரத்துப்பச்சை.

தாயகம், வரலாறு அவனத் தோற்றுவிட்டது ஆகியவை உருவத்தாலோ உள்ளடக்கத்தாலோ சிறக்கவில்லை. துண்பம் நிறைந்த மலையகத் தொழிலாளர்பால் வெறும் பரிதாபகடாட்சம் செலுத்தும் நோக்கமோ அல்லது அவர்களை இரவோடிரவாகப் புரட்சியில் இறக்கும் அவசரமோ இன்றி, அவர்களது வாழ்வை விண்டுகூட்டும் சிறந்த ஒரு தமிழ் நாவல் இனிமேல் தான் தோன்றவேண்டும்.

தென்னவன், மலைத்தம்பி, சி. எஸ். காந்தி, கார்மேகம், சாரல் நாடன், அரு. சீவானந்தன், சி, பன்னர்ச்செல்வன், கு. இராமச்சந்திரன் முதலிய பல கவிஞர்களும் இக்காலத்தில் மலையகத்தில் தோண்டியுள்ளனர். கே. கணேஷ் அவர்கள் ஹோசிமின் சிறைக் குறிப்புகளைக் கவிதை வடிவில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். அவர் சோவியத் தீண்டியத்தைச் சேர்ந்த அசர் பைஜூரியிக் குடியரசு எழுத்தாளர். அல்தாய் முகம்மதோல் எழுதிய அந்த கானம் என்ற கதையினையும் அழகாக மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார்.

மலையகத் துத் தமிழ் இலக்கியப் பிரக்ஞா நம்பிக்கைக்கூட்டுவதாகவே காணப்படுகின்றது. ஆயினும், பிரசுர வசதி குன்றிக் கூடப்பதும், பல ஆக்கங்கள் நாலுருப் பெறாது

இருப்பதும் கவலைதருவதாகும்.

பேராசிரியர். சி. தில்லவநாதன்
“தமிழருவி”

அரும்பதங்கள்

வம்சாவழி	கிளர்ந்தெழு
அந்தகாரம்	அவலச் சுவை
பரிமாணம்	கடாட்சம்
எட்டாக் கணி	விண்டுகாட்டும்
கெடுபிடி	பிரக்ஞை
உரிமை வேட்கை	சித்திரிக்கிறது
சுவாரஸ்யம்	பிரசித்தம்

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. இந்நாட்டவர் உண்ணும் உணவில் உதிர்த்தைக் கலந்து விடுபவர் எனக் கட்டுரையில் குறிப்பிடப்படுவார் யார்?
2. மலையகத்தில் ஆங்காங்கு நடிக்கப்பெற்ற நாடகங்கள் யாவை?
3. சி. வி. வேலுப்பிள்ளை யாத்த நால்கள் சிலவற்றைக் குறிப்பிடுக.
4. மலையகத் தமிழ் இலக்கியத்துக்கு கே. கணேஷ் அவர்கள் எத்தகைய பங்களிப்பினைச் செய்துள்ளார்?
5. இலங்கை தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர் வாழ்வினைக் களமாகக் கொண்டு புதுமைப்பித்தனால் எழுதப்பட்ட சிறுகதை எது?

6. கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நாவல் கதனையும் குறுநாவல்களையும் தருக.
7. மலையக வாழ்க்கையைப் பொருளாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட நாவல்கள் எவ்வயேனும் ஜந்தினைக் குறிப்பிடுக.
8. மலையக வாழ்வியல் பிரச்சினைகளை மையமாகக் கொண்டு கவிதைகள் புனைந்தவர் சிலரைக் குறிப்பிடுக.

6. நீதிப் பாடல்கள் I

1. மானம் குலம் கல்வி வண்மை அறிவுடைமை
தானம் தவழுயர்ச்சி தாளாண்மை - தேவின்
கசிவந்த சொல்லியர் மேல் காழுதல் பத்தும்
பசி வந்திடப் பறந்து போம்.

நல்வழி - ஓளவையார்

- 2 பகல்போலும் நெஞ்சத்தார் பண்பின்மை இன்னா
நகையாய நண்பினார் - நாரின்மை இன்னா
இகவின் எழுந்தவர் ஒட்டின்னா இன்னா
நயன் இல் மனத்தவர் நட்பு

- 3 பெரியாரோ டியாத்த தொடர்விடுதல் இன்னா
அரியவை செய்தும் என உரைத்தல் இன்னா
பரியார்க்குத் தாம் உற்ற சூற்றின்னா இன்னா
பெரி யோர்க்குத். தீய செயல்
இன்னா நாற்பது 8.26 கபிலர்

- 4 கற்றார் முன் கல்வி உரைத்தல் மிக இனிதே
மிக்காரைச் சேர்தல் மிகமான முன் இனிதே
எட்டுணை யானும் இரவாது தான் ஈதல்
எத்துணையும் ஆற்றல் இனிது

- 5 நட்டார்க்கு நல்ல செயல் இனிது எத்துணையும்
ஒட்டாரை ஒட்டிக் கொளல் அதனின் முன்னினிதே
பற்பல தானியத் தாகிப் பலருடையும்
மெய்த் துணையும் சேரல் இனிது

6 கன்றிப் பயன்தூக்கி வாழ்தல் நனி இனிடே
மன்றக் கொடும்பா டுரையாத மாண்பினிடே
அன்றறிவார் யாரென ரடைக் கலம் வெள வாத
நன்றியின் நன்கினிய தில்.

இனியவை நாற்பது - 16, 17, 30 பூதஞ்சேந்தனார்

1. மானம், குலம், கல்வி, ஈகை, அறிவு, தருமம் செய்தல், வணக்க வழிபாடும், உயர்ந்த தன்மையும், தொழில் முயற்சி, தேனிலும் இனிய மொழிபேசும் பெண்மீது கொள்ளும் விருப்பம் ஆகிய பத்தும் பசி வந்தவுடன் பறந்து போய்விடும்.
2. நீதி தவறாத நடுநிலைமை பேணுவோர் பண்பற்றிருத்தல் துன்பமாம். முகமலர்ச்சியான நட்புள்ளவரின் அன்பற்ற தன்மை துன்பமாம் போரின் போது போர் செய்தவர் புங்காட்டி ஒடுதல் துன்பமாம் நன்மை யக்காத மெஞ்சத்தை உடையவரது சிறைக்கிதம் துன்பமாம்.
3. பெரியாரோடுள்ள தொடர்பை நீக்கி விடுதல் தீது செயற்களிய செயல்களைச் செய்வோம் எனக் கூறுதல் தீது அன்பில்லாத வர்களிடத்தில் தானடைந்த துன்பங்களைக் கூறுதல் துன்பமாம். பெரியோருக்குத் தீமை செய்தல் தீது
4. கற்றவர்களுக்கு முன்னே தான் பெற்ற கல்வியைக் கூறுதல் மிக இனிமையானதே. அறிவில் மேம்பட்டவர்களை அடைதல் சிறந்த மாட்சிமையுடைய பேரின் பமானதே. என்னள் வென்றாலும் எவரிடமும் இரக்காது தன்னிடமிருப்பதைக் கொடுத்தல் மிகப் போற்றக் கூடிய இனிய செயலாகும்.

5. தம் மொடு நட்புடையாருக்கு இனியவற்றைச் செய்தல் இனிமையானது. எப்படியும் தம்மோடு சேராதிருக்கும் பகைவருடன் நட்பாயிருத்தல் முன்பு கூறியவற்றிலும் இனிமையானது பற்பல உணவுப் பொருள்கள் உடையதாயும், பலர் காண்பதற்கு ஏற்றதாயும் மெய்க் காக்கும் காவலாளியும் சேரல் இனிமையானதாம்.
6. ஒருவர் செய்த நன்றியை அறிந்து வாழுதல் மிகவும் இனிமையானது. நீதி மன்றத்தில் பொய்ச் சாட்சி சொல்லாத பெருமை இனிமையானது. தன்னிடம் உள்ள அடைக்கலப் பொருளை யாருமறியாரென அபகரிக்காத நற்செய்வைவிட இனியது வேறொன்று மில்லை.

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. “..... தேனின் கசிவந்த சொல்லியர்மேல் காமுறுதல்” என்னும் அடிமின் கருத்து யாது?
2. சிரிக்கும் நண்பர்களின் எப்பண்பு இன்னாதது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது?
3. கற்றவர்கள் முன்பு என்ன செய்வைச் செய்தல் இனிமையானது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது?

7. திருமண்மாலை - நமுறைது அழிவுண்ட படலம்

கி. பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைப் பகுதியில் வாழ்ந்த காயல் பட்டணத்தைச் சேர்ந்த ‘சேகுனாப் புலவர்’ எனப்படும் செய்கு அப்துல் காதிர் நயினார் லெப்பை ஆலிம் புலவர் எனபவர் திருமண்மாலையை இயற்றினார். உலகில் ஓரினங்க கொள்கையை நிலை நிறுத்தி மக்களை நல்வழிப்படுத்த இறைவன் காலத்துக்குக் காலம் தனது தூதர்களை (பிரதி நிதிகளை) அனுப்பி வைத்தான். இந்த வகையில் உலகில் தோன்றிய நபிமார்கள் ஒரிலட்சத்து இருபத்து நான்காயிரம் என்று அல்குர்ஆன் கூறுகிறது. எனினும் அவர்களுள் ஆதம் நபி (அலை) அவர்கள் முதல்வர் ஆவர். முகம்மது நபி (ஸல்) அவர்கள் இறுதி நபி ஆவார். அல்குர்ஆனிலே இருபத்தைந்து நபிமார்களின் வரலாறு விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறு அல்குர்ஆனில் கூறப்படும் முக்கியமான நபிமார்களுள் ஒருவராகிய நபி இப்ராஹீம் அவர்களின் வரலாற்றைக் கூறுவதே திருமண்மாலையாகும்.

சேகுனாப் புலவர் பல்வேறு நால்க்கணை இயற்றியதனாலேயே ‘புலவர் நாயகம்’ என்ற பெயர் கொண்டு அழைக்கப்பட்டார். இயற்கையங் காண்டம், செயற்கையங் காண்டம் என இரு காண்டப் பிரிவுகளையும், முப்பத்தொரு படலங்களையும் 1908 பாடல்களையும் கொண்ட காப்பியம் இது. திருமண்மாலை எனப் பெயர்பெறினும் பெருங்காப்பிய இலக்கணத்திற்குப் பெரிதும் பொருந்தி அழைந்துள்ளனம் குறிப்பிடத்தக்கது.

குதைச் சுருக்கம்

நமுறை என்னும் மன்னன் தனது தந்தையாகிய ‘கன்-ஆன’க் கொன்று ஆட்சியைக் கைப்பற்றினான். தனது வலிமையாலும்,

குழ்ச்சியாலும் பல நாடுகளையும் வென்றான். தானே உலகின் அதிபதி; தன்னாலே தான் உலகம் இயங்குகின்றது; உலக மாந்தர் யாவரும் தன்னையே வணங்க வேண்டும் என்ற கொள்கையுடன் வாழ்ந்தான். அவன் வழி வந்த மக்களும் அவனைப் போலவே அட்ரூயியங்களைச் செய்யவர்களாகவும் அஞ்ஞானத்துள் மூழ்கியவர்களாகவும் இருந்தனர். இந்த நிலையில் நமுறைத் திருக்கும் இறைவனின் திட்டப்படி இப்ராஹிம் நபி (அலை) அவர்கள் பிறக்கின்றார். அவரைக்கொன்று அழிக்க நமுறைது பலவகைக் குழ்ச்சிகளையும் செய்தான். ஆனால் இறுதியில் நமுறைத் திப்ராஹிம் நபி (அலை) அவர்கள் வென்றார். நமுறைது அழிந்துபோனான்.

(இறைவனுடன் போராடுவதற்காக விமானத்திலேறிச் செல்கின்ற நமுறைது விமானத்திலிருந்து விழுந்து விடுகிறான்).

1. செய்த்தகா மேன்மை வேண்டிச் சேண்டைந்துள்ள நொந்து பயத்தொடுங் கயத்திற் சீக்கிப் பாடுபட் டெழுந்து மன்ன ணயத்திடை யுற்ற நீரி னமுங்கினன் மணிப்போட்தின் வயக்களி றுண்ட வெள்ளிற் கனியென மாள்கி ருந்தான்

(அரும்பதம்)

சேண்	- தொலைதூரம்
குயம்	- நீரத்தேக்கம்
அயம்	- அவ்விடம்
அமுங்கினான்	- வருந்தினான்
வயக்களிறு	- வெற்றிபொருந்திய யானை
வெள்ளிற்களி	- விளாங்களி

(பொழுப்பு)

1. செய்யத்தகாத செயலைச் செய்து, உயர்வை அடைய வேண்டும் என விரும்பி வெகுதூரம் மேலே சென்ற நமுறை (கீழே விழுந்ததால்) உள்ளம் வருந்தி, பயம் கொண்டு, குளத்தில்

சிக்கி (அதிலிருந்து) பாடுபட்டு எழுந்து, (திரும்பவும்) குளத்துச் சேற்றில் சிக்கி வருந்தினான். (அதனால்) வலிமை பொருந்திய யானை உண்ட விளாம்பழும் போல நமுறைது, மனிகள் பதிக்கப்பட்ட ஆசனத்தில் சோர்ந்து இருந்தான்.

அவன் பட்டபாட்டை அறிந்த நபி பார்க்க வந்தது

2. பாடுபட் டுழன்று மன்னன் பன்மனிப் பீடத் துற்று மோடுபட் டிருக்குந் தன்மை முற்றவே யுணர்ந்து வள்ள வட்டுபட் டவனைக் காண்பாக் கெனவுவந் தெழுந்து குழந்த நடுபட் டிருந்த சங்க நிரைபடப் புக்கி னாரால்.

(அரும்பதம்)

மோடுபட்டிருத்தல்	- மடனமயிக்கிருத்தல்
காண்பாக்கு	- காண்பதற்கு
சங்கம்	- (மக்கள் கூட்டம்

(பொழியு)

2. வேதனைப்பட்டு வருந்தி பல மனிகள் பதிக்கப்பட்ட ஆசனத்தில் இருக்கும் நுழைதின் மடத்தனத்தை நன்றாக அறிந்து, வள்ளலாகிய இப்ராகீம் நபியவர்கள் அவனைக் காண்பதற்கு விரும்பி, தனது பெருங் கூட்டத்தினர் வரிசையாக வரச் சென்றார்கள்.

என் இறைவனின் வல்லமையைக் கண்டாயல்லவா என வினவல்.

3. தேர்ச்சியிற் றுணைவர் மற்றுஞ் சேனையர் கத்தர் மன்னர் சார்ச்சியி னாப்பண் வெவ்வேற் றலைவனு முளத்தின் மிக்கால் நேர்ச்சியின் முகத்துக் கருச நிரையிடை நிலவு கான்று சேர்ச்சியின் வந்த திங்க ளென்நபி திகழ்ந்து சொல்வார்.

(அரும்பதம்)

சார்ச்சி	-	கூடுதல்
நாப்பண்	-	நடுவே
சேர்ச்சி	-	ஒன்றுபடல்
கஞ்சம்	-	தாமரை

பொழிப்பு

3. திறமையிக்க துணைவர்கள், ஏனைய படை வீரர்கள், தலைவர்கள், அரசர்கள் சார்ந்திருந்த நடுவிலே கொடுமையான வேலையுடைய தலைவனும் உள்ளக் கர்வத்தினால் முகம் மலர்ந்திருக்க நபியவர்கள், தாமரை மலர்களிடையே (மலர்கள் சுருங்கும் விதமாக) ஒளி வீசும் நிலவைப் போன்று அங்கு சென்றார்கள்.
4. மறத்துறை நின்றாய் நானு மாதவ முயல்வா னாக வறத்துறை விளக்கு மென்ற னாண்டகை தகைய வல்ல திறத்துறை நின்றான் சீந்தை தோற்றுவா னெவ்வா றாகப் புறத்திறங் கண்டா யென்னப் பொறித்திட வினவி னாரால்

(அரும்பதங்கள்)

மறத்துறை	-	அறத்துக்கு எதிராக
புறத்திறம்	-	தோல்வி

(பொழிப்பு)

4. அதர்மச் செயல்களிலே எந்நானும் நீ ஈடுபட்டிருந்தாய். பெருந்தவம் செய்ய முயல்பவர்களுக்கு தர்மச் செயல்களை விளக்குகின்ற எனது இறைவனது தகுதியையும் வல்லமையையும் அறிய, உன்னுடைய உள்ளமானது தோற்றபடியினால் (தவறிய படியினால்) வானில் நீ எவ்வாறாகத் தோற்றாய் என்று விளக்கமாகக் கூறு என்று வினவினார். (இப்ராக்மீ நபியவர்கள்)

உன் இறைவனை என் அம்புக்கிரையாக்கியே மீண்டேன்.

- 5 செற்செவி யுணர்ந்து புந்தி தெளிவிலுன் படுபா டுன்னா
தற்செறி மனத்திற் கொண்ட வயிரத்தா லறையு நின்றங்
றற்செறி யிரைவ ணாவித் தாவியென் சரமே யுண்ட
திற்செறிந் துற்றேன்பின்னர் சரதம் தென்று சொற்றான்.

(அரும்பதங்கள்)

செற்செவி	-	இடியோசை
புந்தி	-	புத்தி
தற்செறி	-	அகங்காரம்
சரதம்	-	உண்மை

(பொழுப்பு)

5. (இப்ராகீம் நபி அவர்கள் வினவிய) செய்தியைக் கேட்டு,
உணர்ந்து புத்தி தெளிவற்றவனான (நமுஹாது) தான்
அடையப்போகின்ற துன்பத்தை நினையாமல், அகங்காரங்
கொண்ட மன வைராக்கியத்தில் கூறுவான். உன்னுடைய
அகங்காரங்கொண்ட இறைவனது ஆவியை எனது அம்பானது
தாவிச் சென்று, அழிக்கவே நான் மீண்டு வந்தேன்.
6. இறைவனுக்கு உடலோ அவயவங்களோ இல்லை
என்பதறியாது பிதற்றுகிறாய்

செறிதரு மவய வங்கள் செயற்கையு மியற்கை தானுங்
குறிதர வுணர்ந்து கோடல் தன்குணந் தெரிதல் கொண்ட
வறிவுமே நின்பா வின்றா லாண்டகை யவனைக் கொன்றே
னெறிதர வென்னு நின்சௌ னிலையன்று புதுமை யாமே

(அரும்பதங்கள்)

செறிதரு	-	நிறைந்துள்ள
அவயவம்	-	டூலூருப்புகள்
கோடல்	-	கொள்ளுதல்

பொழிப்பு

6. இறைவனுக்கு டூலூருப்புக்கள் இயற்கையாகவோ செயற்கையாகவோ இல்லை என்பதையும் அவன் எல்லாவற்றையும் அறிந்து கொள்ளும் சக்தியுள்ளவன் என்பதையும் விளங்கிக் கொள்ளும் அறிவும் உன்னிடத்தில் இல்லாதபடியால். “இறைவனைக் கொன்று விட்டேன்.” என்னும் உனது வார்த்தையானது, உண்மையன்று. அது புதுமையே ஆகும்.

என் இறைவன் வலிமை காண என்னுடன் போர்புரி என நபி கூறல்.

7. எனக்குறுந் தகுதி தந்த வியல்புறும் வல்ல நாயன் றனக்குறும் வண்மை யெம்மோர் சாற்றுதற் கரிய கூண்டும் நினக்குறுஞ் சேனை யோடு நெடுங்களத் தமரின் வெம்போர் முனைத்திறும் புரியி னென்றார் மூவுல குயர்த்துங் கோமான்.

(அரும்பதங்கள்)

வண்மை	-	சிறப்பு
சாற்றுதற்கரிய	-	சொல்லமுடியாத
நெடுங்களம்	-	போர்க்களம்
அமர்	-	யுத்தம்

(பொழிப்பு)

7. எனக்குரிய தகுதியைத் தந்த பல்வேறு பண்புகளைக் கொண்ட இறைவனுக்குரிய சிறப்புக்களை எல்லாம், எம்மைப் போன்றவர்கள் முழுமையாக எடுத்துக் கூற முடியாது என்பதை

நீ அறிவாய். (அறிய வேண்டுமாயின்) “உன்னிடமுள்ள சேனைக்கோடு பெரும் போர்க்களத்திலே கொடிய போர் செய்து, உனது வல்லமையைக் காட்டு” என்றார் முவுலகும் போற்றும் மன்னரான இப்ராஹீம் நபியவர்கள்.

உன் இறைவனை வென்ற என் திறம் காண நீயும் உன் சேனையோடு வா என மன்னன் உரைத்தல்

- 8 நின்றுண்ண நாயன் றன்பா னெருங்கியே யாரு மெய்ப்ப வென்றியே கொண்ட யானென் வீரமே காண வேண்டிற் ருந்றுநின் சேனை யோடும் வருகெனத் துணைக்கண் சேப்ப வன்றிற வரசன் சொற்றான் வள்ளலு மகிழ்ந்து போந்தார்.

(அரும்பதங்கள்)

மெய்ப்ப	- உண்மையாக (வியப்படைய)
வென்றி	- வெற்றி
வேண்டில்	- விரும்பினால்
துண்று நின்சேனையோடு	- நெருங்கிய உன்படையோடு
வன்றிறல்	- வலிமையும் திறலும்
சொற்றான்	- சொன்னான்
துணைக்கண்	- இரண்டு கண்கள்
சேப்ப	- சிவக்க

(பொழுப்பு)

8. உனக்குத் துணையாகிய இறைவனை அடைந்து எல்லாரும் நம்பும்படியான உண்மையான வெற்றியைக் கொண்டவன் நான். என்னுடைய வெற்றியை நீ காண விரும்பினால், உனது நிறைந்த படையுடன் வருவாயாக என்று வலிமை பொருந்திய அரசன் இரு கணக்கஞ்சும் சிவக்கக் கோபத்துடன் சொன்னான். அதைக் கேட்ட வள்ளலாகிய இப்ராஹீம் நபி மகிழ்ந்து சென்றார்.

போர்க்கெழு மக்களுக்கு முரசறந்து அறிவிக்கச் செய்தான்

- 9 வெஞ்சின மதத்த மன்னன் வீரருக் குறிக்கை செய்வான்
குஞ்சரத் தெடுத்த பேரிக் குணில்கொளப் பணித்த லோடும்
வஞ்சகத் தெழுந்த சிந்தை வள்ளுவர் தெருக்க டோறு
மஞ்சிடித் தார்த்த தென்ன மலிரத முழுக்கி நாரால்

(அரும்பதங்கள்)

வெஞ்சினம்	-	கடுஞ்சினம்
மதத்த	-	மதயானையை ஒத்த
குஞ்சரம்	-	யானை
பேரி	-	முரசம்
குணில்	-	வளைய
வள்ளுவர்	-	முரசறவோர்
மஞ்ச	-	மேகம்
இடித்து ஆர்த்தது-	இடித்து முழங்கியது	
மலிதா		எங்கும் ஒலித்துவர

(பொழிப்பு)

9. மிகக் கோபங் கொண்ட மதயானையைப் போன்ற அரசன், யானையில் ஏற்றப்பட்டுள்ள வெற்றி முரசை முழுக்குமாறு பணித்ததும், கபட என்னம் கொண்ட முரசறவோனாகிய வள்ளுவர், தெருக்கள் தோறும் இடி இடித்து முழங்கியது போல, பேரொலியுடன் முரசறந்தனர்.

கேட்டு வீர்கள் கடலெனத் திரண்டன் ; காரிகைகளும் வந்தனர்

10. ஒலிதரு முரசங் கேட்டு வீரிய ருளத்து வைத்த மலிதருங் கொடுமை யோடு மணிப்புயம் பூரிப் போடு

நலிதரும் படைக ஸோடு நஞ்சமல் சீற்றத் தோடுங்
கலிதருங் கடலின் வந்தார் காரிகை யவரு மன்றே

(அரும்பதங்கள்)

வீரியர்	-	வீர்கள்
மலிதரும்	-	நிறைந்துள்ள
மணிப்புயம்	-	வைரம்போன்ற தோள்
நலி தரும்	-	துண்பத்தை விளைவிக்கும்
நஞ்சமல்	-	நஞ்சும் நெருப்பும்
கலிதரும்	-	ஒசையுண்டாக்கும் (இரையும்)
காரிகை	-	பெண்கள்

(பொழியு)

10. யுத்த முரசொலியைக் கேட்டு வீர்கள், தமது உள்ளத்தில் மறைத்து வைத்திருந்த கொடுமையோடும் அழகிய தோள்களின் பூரிப் போடும் துன் பத் ததயே விளைவிக்க வல்ல படைக்கலங்களோடும் நஞ்சும் நெருப்பும் போன்ற கோபத்தோடும் ஆரவாரிக்கும் கடல்போல வந்தார்கள். கூடவே பெண்களும் திரண்டெழுந்தனர்.

போர்க்கெழுந்த நமுறைதின் படைகளின் வருணன்னை

11. கருத்துறும் யூக மைந்தர் கணிதவர் தேர்ச்சி வல்லோர் பொருத்துறு நட்டார் பற்றார் போற்றியும் பதிகள் குழு வருத்தமே கொள்வார்க் கதே வழியென் நரகத் தேகற் குருத்தொடுந் தூத என்ன வுவந்திரை யெழுந்தா னன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

கணிதவர்	-	சோதிடர்
பற்றார்	-	பகைவர்
நட்டார்	-	நண்பர்கள்

(பொழிப்பு)

11. அறிவு கொண்ட மக்கள், கணிததுக் கூறும் சோதிடர்கள், போர்ப் பயிற்சி பெற்றவர்கள். நெருங்கிய நண்பர்கள், பகைவர்கள், போற்றப்படுகின்ற நகரத்தில் உள்ளவர்கள் அனைவரும் குழு, பிறருக்குத் துன்பம் செய்வோருக்கு இதுதான் வழியென்று நாகத்துக்குச் செல்ல அழைப்பு விடும் தாதுவர் போல மகிழ்ந்து அரசன் எழுந்தான்.
12. பேரியுந் தவிலுஞ் சின்னம் பீவியு முழவுந் தண்ணம் வாரியின் முழுக்க மென்னோ வாய்விடு மொருவன் நண்ணை நேரொடும் பணிதி ரென்றே நிலைகொள் ராகி ஸின்னே வாருமென் நார்ப்பிற் பாய்மா வளைமுக நோக்க வன்றே

(அரும்பதங்கள்)

வாரி	-	சமுத்தீரம்
பாய்மா	-	யானை

(பொழிப்பு)

12. பேரிகை (முரசு) தவில், சின்னம், பீலி, முழவு, தண்ணம் (பறை) ஆகிய கருவிகள் சமுத்தீரம் முழங்குவது போல ஒலித்தன. ஒருவனாகிய இறைவனை முறைப்படி பணிகின்ற கொள்கையில் நிலைபெற்றவராயிருந்தால், நீங்கள் இப்போதே பாய்ந்து வரும் வளைந்த முகத்தையுடைய யானையை எதிர்த்து வாருங்கள் என ஆர்ப்பரித்து முழங்கின.
13. வேம்பரி யனந்தங் காரின் வெற்பின மனந்தம் வன்னப் பைம்பொற்றே ரனந்த முத்தின் பாண்டில்க ளனந்தர் தண்ணம் பம்பிய குடையனந்தம் பட்டர்கொடி யனந்தஞ் சாப மம்பின மனந்தஞ் சற்ற மனந்தமே கொண்டா ரன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

வேம்பி	-	வேகமாகச் செல்லும் குதிரை
கூர்வெற்பு	-	கரியமலை
பைம்பொற்றேர்	-	பசுமையான பொன்னாலான தேர்
முத்தீன் பாண்டி	-	முத்துப்பல்லக்கு
தண்ணம்	-	குளிர்ச்சி
பம்பிய	-	பரந்த
சாபமம்பினம்	-	சபிக்கும் அம்புகள்

(பொழிப்பு)

13. வேகமாகச் செல்லும் குதிரைகள் ஏராளம். கரிய மலை போன்ற யானைகள் ஏராளம்; பசுமையான அழகுப் பொற்றேர் ஏராளம்; முத்துக்கள் பதிக்கப்பட்ட ஆலவட்டங்கள் ஏராளம்; குளிர்ச்சி பொருந்திய விரிந்த குடைகள் ஏராளம்; பறக்கின்ற கொடிகள் ஏராளம். இவற்றோடு படைவீரர்களின் சினமும் நிறைந்திருந்தது.
14. மனத்திடை யுன்னு முன்னர் வான்றியை பறக்கும் பாய்மா விழைத்தென வளவில் வாது மன்னர்க் கிரைப்புந் திண்ண வனத்தடக் களிருஞ் சேனை மறிதிரை முழக்க மச்ச மனைத்தையுங் கொண்ட வெள்ள மணிநகர் படர்ந்த தன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

இனைத்தென	-	இவ்வளவென்று
மன்னர்கள்	-	வீரர்கள்
இரைப்பு	-	ஒரை
உன்னும்	-	நினைக்கும்

(பொழிப்பு)

14. மனத்தில் நினைக்கும் முன்னமே (மிக வேகமாக) வானோக்கிப் பாய்ந்து செல்லும் குதிரைகள் இவ்வளவு என்று அளவிட முடியாது. வீரர்களின் இரைச்சலையும் வலிமையிக்க பொரிய யானைகளினதும் சேனைகளினதும், ஒவிக்கின்ற கடல் போன்ற முழுக்கத்தையும் பயத்தையும் கொண்ட வீரர்கள் கூட்டம் ஆழுகிய நகரை நோக்கிச் சென்றது.
15. வானக மறைத்த நீண்ட வன்கொடி குடை மறைத்த மானவர் பாத நுண்டு சீருடர் மறைப்பக் கையி னுானு குந்தங் கோணங் கட்கமோ டம்பு பாலந் தாநகு கத்ர்க டோற்றத் தளத்தணி சென்ற தன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

வன்கொடி	-	வலிமையான கொடி
மானவர்	-	படைவீரர்கள்
துண்டீசிருடர்	-	துண் + தூசி + இருள் + தர
ஐணடு	-	இறைச்சியை விரும்புகிற
குந்தம், கோணம், கட்கம், அம்பு, பாலம்	(போராய்தங்கள்)	

(பொழிப்பு)

15. வானத்தை நீண்ட வலிய கொடிகள் மறைத்தன. அக்கொடி களைக் குடைகள் மறைத்தன. படைவீரர்களின் பாதங்களில் இருந்து ஏழும் நுண்மையான தூசிகள் இருள் தரும் வண்ணம் மறைத்து நின்றன. கையில் ஏந்தியுள்ள தசையை விரும்பிடும் குந்தம், கோணம், கட்கம், அம்பு, மழு போன்ற ஆயுதங்களும் ஒளிவீசப் படைவீரர்கள் அணி போர்க்களத்தை நோக்கிச் சென்றது.

16. பந்தமே யிட்ட வாயும் பாவமே யிட்ட நெஞ்சுங்
தந்தமே யிட்ட வொட்டந் தழலதே யிட்ட கண்கள்
கந்தமே யிட்ட மற்றோள் கறுவதே யிட்ட துண்ட
மிந்தமேற் குறிப்பல் லாது வேறிலாக் கயவ ரன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

பந்தம்	-	நெருப்பு உமிழ்தல்
தந்தம்	-	பல்
ஒட்டம்	-	சபதம்
தழல்	-	நெருப்பு
கந்தம்	-	மலை
கறுவது	-	அகங்காரம் கொள்வது
துண்டம்	-	முகம்

(பொழியப்பு)

16. நெருப்பைக் கக்கும் வாயையும் வஞ்சகம் நிறைந்த உள்ளத்தையும்
வாயிலிருந்து வெளிப்படும் சபத மொழியும் நெருப்புப் பொறி
சிந்துகின்ற கண்களும் மலை போன்ற உறுதியான தோன்களும்
அகங்காரம் நிறைந்த முகமும் தவிர வேறெந்தக் குறிகளையும்
கொண்டில்லாதவர்களாக அக்கயவர்கள் காட்சியளித்தார்கள்.
- 17 கண்ணலூங் கண்ணகொண்டாரும் கடுவெனு மயில்கொண்
[டாரும்
பண்ணலூங் குழல்கொண் டாரும் பருந்தன மலைகொண்
[டாரும்
வண்ணருந் தானை கொண்ட வளர்மதி குடையிற் ருண்டத்
தெண்ணறும் பெண்மான் சூட்ட மெழுந்தது பெருமா னோடே

(அரும்பதங்கள்)

கணை	-	அம்பு
கடு	-	சூர்மை, கடுமை
அயில்	-	பல்
பன்	-	ஒழுங்கு
பருந்தனம்	-	பெரிய மார்பகங்கள்
துண்டம்	-	துண்டு

(பொறிப்பு)

17. கண்ணாகிய அம்பையும் சூர்மையான பல்லையும் செவ்வையாக முடிக்கப்பட்ட சூந்தலையும் பருத்த மார்பகங்களையும் கொண்டவர்களான, உடம்பில் வாசனை வீச்கின்ற மான் போன்ற பெண்கள் கூட்டம், பல்வேறு படைகளும் ஏந்திச் சென்ற வளர்மதிக் குடையின் கீழே தலைவனாகிய நம்றாதுடன் சென்றது. சந்திர வட்டக்குடையின் உள்ளே அளவுக்குதிக்கமாக (நம்றாதுடன்) எழுந்தனர்.

எழுபது தோழரோடு போருக்கெழுந்த நபி

- 18 நன்னெறி வழியினின்று நாவலங் கொண்டு மிக்கிற றந்தெறி தகைமை பூண்ட தவத்தெழு பதின்மூர் ரோடு புன்னெறி நீத்தெ முந்து பொழிகதி ரெண்ணும் வள்ளான் முன்னெறி கொண்டு பேரி முழுக்கொடும் போந்தா ரன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

நன்னெறி	-	நல்லவழி
நாவலம்	-	வாய்மை
புன்னெறி	-	தீயவழி

(பொழிப்பு)

18. தரும வழியிலே நின்று, உன்மையைக் கைக்கொண்டு, விரும்பி ஏற்றுக்கொண்ட தமது நெறியிலே தகைமைபெற்ற தவத்தை உடைய எழுபது பேரோடு, தீய வழியில் நின்றும் நீங்கியவரும் சூரியனைப் போன்றவருமான (வள்ளலாகிய) இப்ராஹிம் நபியவர்கள் போருக்கு எழுந்து சென்றார்கள்.

கையில் சபமணியும் வாயில் கலிமாவுமே கொண்ட அதிசய அணி

- 19 சருவந்தக் குடையுங் கையிற் சபமணி வேலு மெய்யிற் பொருமந்தக் கவசத் தோடும் புதுமத யானை முன்னர் வருமொழிக் கலிமா மாவும் வானவர் கொடி மாராயுங் தருமிந்த வென்றி வல்லேன் றயயயணி கொண்டா ரன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

சருவந்தம்	-	தலைக்கவசம்
சபமணி	-	தஸ்பீறுமணி
கவசம்	-	பாதுகாப்பான ஆடை
கலிமா	-	சத்தியப்பிரமாணம்
வானவர்	-	தேவதூதர், மலக்குகள்

(பொழிப்பு)

19. தலையில் தலைப்பாகையாகிய குடையும், கையில் தஸ்பீறுமணியாகிய வேலும், மார்பில் பொருந்தியுள்ள கவசத்தையும், மதும் சிந்தும் யானையின் முன்னே தொடர்ச்சியாக மொழிகின்ற கலிமாவாகிய சூதிரையும் உடையவராக (இப்ராஹிம் நபியவர்கள்) வானவர் மூலம் கொடியசைத்து வாழ்த்தை வழங்கும் வெற்றியையுடைய வல்லோனாகிய இறைவனின் கருணையையும் (தயை) பேராபரணமாக (அணியாக) அணிந்து கொண்டார்.

20. நிலைதருங் கொடியும் வெற்றி முரசமும் நிவர வள்ளல் கலைதரு மறிவின் மிக்க கண்தொடுங் கவலை யற்றார் மலைதர வுள்ள மஞ்ச வானிடி முன்னிற் ரென்ன வலைதரு மரண் புறத்தே யடைந்தனி யனியிலின்றார்.

(அரும்பதங்கள்)

நிவர	-	உயர்ந்த
கணம்	-	சூட்டம்

(பொழிய்பு)

20. நிலைதரும் கொடியும் வெற்றி முரசம் விளங்க, வள்ளல் (இப்ராஹிம் நபி) கலைகளிற் சிறந்த அறிவுமிக்க தனது சூட்டத்தோடு, கவலை கொண்டிருந்தார். மலை முகட்டில் உள்ள மேகம் வானில் இடித்து முழங்கியது போல ஒலிவரும் (படைகள் தங்கியிருக்கும்) அரணுக்குப் புறத்தே அடைந்து அணி அணியாக நின்றனர்.

அச்சிறிய குழுவை கொலைவெறியோடு எதிர்த்து நின்ற நமுறாது.

21. ஆடவர் மடவா ரின்ன வளவெனுங் கணித மில்லார் நீட்டரு நகரின் வாய ஸ்ரமடை திறந்தா லென்னப் பாடுறுஞ் சபதத் தோடும் பாவரண் புறத்தி னெய்திக் கோடுறுங் குபிர் மனனன் கொலையின்மேற் கூருதி நின்றான்

(அரும்பதங்கள்)

கணிதம்	-	எண்ணிக்கை
மலை	-	அணை
தோடு	-	வலைந்த
குபிர்	-	நீராகரிப்போர்

(பொழுப்பு)

21. ஆண்களும் பெண்களும் இவ்வளவு என்று கணிக்க முடியாதவர்களாய் நீண்ட நகரின் வாயிலில், அணையை மிரிப பாயும் வெள்ளம் போல, வகுஞ்சினைச் சுபத்தோடும் பாதுகாக்கப்பட்ட அறத்தின் புறத்தே சென்று அடைந்தனர். அவ்வேளை ஏகத்துவத்துக்கு மாறுபட்ட சிலை வணக்கத்தைக் கொண்டவர்களின் மன்னனான நம்முராது கொலை வெறியோடு நின்றான்.
22. பாதகன் கணத்தி ணோடும் பந்தமே கொண்டு நிற்ப நீதநன் னெறியோர் ணோக்கி நிவர்த்தரு மின்ன லோடுஞ் சீதமைப் புயலின் மாணார் செறிதரப் பொரத்த காவென் றோதலி ஸிவரு நிற்ப வொருகுயின் றோற்று மன்றே

(அரும்பதங்கள்)

பந்தம்	-	உறவு
சீதமை	-	குளிர்ச்சி
நிவர்	-	உயர்
குயின்	-	மழைமேகம்

(பொழுப்பு)

22. பாதகன் நம்முராது படையுடன், நீதியும் நன்னெறியும் கொண்டவர்களை (இப்ராஹிம் நபியின் படையினரை) ணோக்கி நிற்க, உயர்ந்த மின்னலோடு கூடிய குளிர்ச்சி பொருந்திய மேகத்தை ஒத்த இப்ராஹிம் நபியவர்கள், நெருங்கி போர் செய்யத்தகாது என்னும் ஒலி கேட்க, அவ்வேளை மழைமேகம் ஒன்று தோன்றி றறு.
23. உள்ளகத் துறைந்தும் தோற்றா தொருபொரு ளாய [வல்லோன்]
றெள்ளகத் தேவல் கொண்ட தேவருங் கரிய வண்ணங் கொள்ளகத் தெழுந்த மேகக் குழுவினைப் பணித்தார் பின்னர் கள்ளகத் தவரை யெல்லாங் காலினார் குழந்த தன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

தெள்ளகம்	-	தெளிவான மனம்
கள்ளகத்தவர்	-	வஞ்சக நெஞ்சத்தவர்

(பொழிய்பு)

23. நல்லடியார்களின் மனதில் நிறைந்து, எவர் கண்ணுக்கும் தோற்றாத ஒருவனாகிய வல்ல இறைவனின் ஏவலைத் தம் தெளிந்த மனத்தில் கொண்ட தேவர், கரிய வண்ணங் கொண்டெழுந்த மேகக் கூட்டத்துக்குக் கட்டளையிட்டார். பின்னர், (கட்டளையிட்டதும்) மேகக் கூட்டங்கள் வஞ்சகம் கொண்டவர்களை (நமரூது, படையினரை) இருளாற் (காலினால்) சூழ்ந்து கொண்டன.

மின்னல் மின்னி இடியிடித்துக் கலக்க கொசுப் படை வெளிவந்து தாக்கியது

24. மின்னென்னுங் கண்க யோக்கி விரிந்தவா யிடியே கூவித் தன்னர் சென்ன நீர்குழ் தரணியே வளைந்து மாறு மொன்னல் ரிவ்ரென் நாய்ந்து வலியுறு மசக முற்றப் பன்னுஙிப் படைக்கு மாங்கள் விடுத்தனன் படர்ந்த வானன்.

(அரும்பதங்கள்)

ஒன்னலர்	-	பகைவர்
மசகம்	-	கொசு
வானன்	-	இறைவன்

(பொழிய்பு)

24. மின்னென்னும் கண்களால் நோக்கி, விரிந்த வாயால் இடி இடித்தது (மேகம்) இறைவன் தன்னுடைய அரசான நீர் சூழ்ந்த யுமியிலே, முறை தவறி, தனக்கு மாறாக நடக்கின்ற பகைவர்கள் யார் யாரென்று தெரிந்து (தாக்குமாறு) வலிமையுள்ள கொசுப்படைக் கூட்டத்தை அனுப்பி வைத்தான்.

25. கொசுவின் கூட்டம் நழறாதுடைய வீரர்களின் இரத்தங் குடித்து ஆண்மையை அழித்தது

எண்டிசை படர்ந்த மேகத் திடைவரு மசகக் கூட்ட மண்டிய கயவ ராக்கை யடங்கலு நிறைந்து கூரின் மிண்டியற் றந்தங் கொண்டு வேணவை நெய்ததோ ருண்ணத் திண்டிற வாண்மை வீரன் சென்றழிந் தேங்கி னாரால்.

(அரும்பதங்கள்)

மிண்டி	-	நெருங்கி
கயவர் யாக்கை	-	பகைவர் உடல்
வேணவை	-	பேராசை
நெய்ததோர்	-	இரத்தம்

(பொழிப்பு)

25. எட்டுத் திசைகளிலும் பரவியுள்ள மேகத்திடையே வரும் கொசுக்கூட்டங்கள், நெருங்கி நிற்கின்ற வஞ்சகர்களின் உடம்பு முழுவதும் மொய்த்து, கூர்நிறைந்த கொடுக்குகளினால் பேராசை கொண்டோரின் இரத்தத்தைக் குடிக்க, மிக வலிமை பொருந்திய ஆண்மையும், வீரமும் அழிந்து மறைய, ஏக்கங் கொண்டு நின்றார்கள்.

26. பலர் மாள எஞ்சியோர் அஞ்சியோடினர்

காரினாம் பொழியுந் துள்ளல் கள்ளமே யுடையார் கைக்கொண் டோரிட மன்றி யெங்கு முரப்பொடுங் கடிப்பிற் றட்டும் பேரிடத் தோடு மாண்டா ரெண்ஜிலர் பிரிந்து மற்றோர் சேரிட நடுக்கி னோடுந் தெரிந்துழல் றலைவா ரன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

துள்ளல்	-	கொசு
உரப்பொடு	-	வலிமையோடு
பேரிடம்	-	பேரோவி

(பொழிப்பு)

26. கரிய மேகக் கூட்டங்கள் சொரியும் கொசுக்கள் வஞ்சக எண்ணம் கொண்டோரைச் சேர்ந்து, ஓரிடமன்றி எல்லா இடத்திலும் வலிமையோடு கடிக்கவும் பெருஞ்சத்தத்தோடு எண்ணிலடங்காதவர் மாண்டனர். எஞ்சியோர் சேரவேண்டிய இடந்தெரியாது நடுநடுங்கிக் கொண்டு அலைந்து திரிந்தனர்.

கொடை நாயகரின் சிறப்பு பேசல்

- 27 இயலனி யிசுமாயில் சொல் வியைப்பதுல் காதி ரென்போர் வயமுறுந் துணைக பீபு முகம்மதின் கிழுபை கொண்டோர் பயனுற வெறுமை நீங்கும் பான்மையொத் தெழிலி பெய்த மயனுறுங் கொதுகிற் காற்றா மருவல ரிரிந்தா ரன்றே.

(அரும்பதங்கள்)

வயம்	-	வெற்றி
வெறுமை	-	வறுமை
எழிலி	-	மேகம்
கொதுகு	-	கொசு
மருவலர்	-	பகைவர்கள்

(பொழிப்பு)

27. அழகு நிறைந்த இஸ்மாயில் என்று சொல்லப்படுகின்ற அப்துல் காதிர் என்பவருக்கு வலிமையைக் கொடுக்கின்ற துணையாக இருந்த, கபீபுமுகம்மது என்பவருடைய (அன்பையும்) கருணையைப் பெற்றவர்கள் நன்மைபெற, வறுமை நீங்குவது போன்ற தன்மையையொத்த மேகமானது, பொழிந்த கொசுக் கூட்டத்திற்கு தாங்காது பகைவர்கள் சிதறி ஒடினார்கள்.

நபிக்குத் தீ வளர்த்தோர் தம்மைக் கொசுக்களிடமிருந்து காக்கத்
தீ வளர்த்தனர்

28. செந்தழு னபியார்க் கென்றார் தவினை யாள ரஞ்சி
மைந்தழிந் தவரு மற்று மனையிட மறுகு காண
முந்தினர் சிலர்வெந் தேயே யுவப்பொடுந் தேண்டித் தேண்டித்
தந்தமர்க் கெல்லாங் காண்பான் றவக்கமுற் றாளித்தா ரண்றே.

(அரும்பதங்கள்)

மைந்தழிந்து	-	வலிமை அழிந்து
மறுகு	-	வழி
தேண்டி	-	தேடி
தவக்கம்	-	வாட்டம்

(பொழுப்பு)

28. செந்நெருப்பு இபுறாஹிம் நபிகளுக்கு என்று கூறியவர்களாக
தீவினையாளர்கள், பயந்து தம் அழகு, அழிய தம் இருப்பிடங்
களைச் சென்றடைய முந்தினர். சிலர் வெம்மையான
நெருப்பையே விருப்பத்தோடு தேடி தேடி அதுவே தத்தமக்குப்
பொருத்தமெனக் கண்டு துன்புற்று ஒளித்தனர்.

என்ன செய்தும் தப்ப முடியாது நிலைகுலைந்த எதிரிகள்.

29. உள்ளறை புகுந்துஞ் செந்தப் பொலிவு வொருங்கு பெய்துந்
தள்ளுறாப் புகையிற் றத்த மறைதலே தாக்கு வேந்தன்
கொள்ளுமே னகாய கத்தின் கூரொடு மசகக் கூட்ட
மன்னிய வுயிர்கள் வாய்கை யலைக்குலை கொள்வ றாளனார்.

(அரும்பதங்கள்)

அகாயகம்	-	நகம்
அலை	-	அசைவு
குலை	-	நடுக்கம்

(பொழிப்பு)

29. (வீட்டின்) மறைவிடங்களுக்கும் சென்றனர், சிலர், செந்தென்றுப்பைச் சார்ந்தனர். சிலர் எதிரிகளைத் தாக்கும் மன்னன், குறைவடையாத புகையிலே மறைந்து கொள்வான். கூர்கள் நிறைந்த கொடுக்கினால் கொசுக்கூட்டங்கள் உயிர்களை எடுக்க, வாய், கை நடுக்கமுற்றுச் சிதைந்து போனார்கள். (பகைவர்கள்)
- கொசுக்கூட்டத்தீன் தாக்குதலுக்கஞ்சி மன்னனும் ஒடினான்
30. வெம்படை யெறிந்து சென்னி விளங்குபான் முடியும் தாழ்த்துச் செம்படை விடுத்துக் கால்கை திடுக்கொடு நடுக்கல் கொண்டு கும்பிய சீற்ற மாற்றிக் கைமையிற் குளிந்து பின்ன ரம்புயன் மசகத் தாக்கி ஸரசனு மோடி னானால்

(அரும்பதங்கள்)

சென்னி	-	தலை
கைமை	-	ஆற்றாமை

(பொழிப்பு)

30. கொடிய ஆயுதங்களை ஏறிந்து, சூடியுள்ள பொற் கிரீடமும் கீழே போட்டு செம்மையான ஏணைய ஆயுதங்களையும் வீசிவிட்டு கை, கால்கள் பயத்தினால் நடுங்க, நிறைந்த சீற்றத்தை அடக்கி, குனிந்தபோது அவனது அழகிய தோள்களில் கொசுக்கள் தாக்கவே அரசனும் ஒடினான்.

படைப்பினம் அனைத்தும் வாழ்த்த வெற்றி வாகை பூண்டு திரும்பிய நூபி

31. வானுறு மயர் வாழ்த்த மருங்குறுந் தவத்தோர் வாழ்த்தக்

கானுறும் விலங்கும் புள்ளங்கும் கணிதமி இயர்கள் வாழ்த்த
மானமுந் தீற்று மாண்மை மைந்துடன் வாகை பூண்டு
தீணனு முழக்கத் தோடுந் திருநபி யகத்திற் புக்கார்.

(அரும்பதங்கள்)

அமர்ர	-	தேவர்
மருங்கு	-	பக்கம்
கான்	-	காடு
வாகை	-	வெற்றி
அகம்	-	வீடு

(பொறியிப்பு)

31. வானிலுள்ள மலக்குகளும் தமிழ்த்து இறைவிச்வாசத்தைக் கொண்ட தவத்தோரும் வாழ்த்த காட்டிலே வாழும் விலங்குகளும், பறவைகளும் எண்ணற்ற ஏணைய உயிர்களும் வாழ்த்த (இப்ராஹிம் நபி அவர்கள்) மானமும் வீரமும் ஆண்மையும் பொருந்திய அழகுடன் வெற்றி வாகை சூடு தீணனும் முழக்கத்தோடு வீட்டுக்குச் சென்றார்கள்.

8. தேவ கிருபையை முன்னிட்டு வாழும்...

கிழவி செத்தது விசேஷமில்லை ; சாகு முன்னர் நடந்த சிறு சம்பவம்தான் விசேஷம்.

செத்த வீட்டுக்கு வந்திருப்பவர்கள் எல்லோரும் அந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றியே மேககிறார்கள்.

சவத்துக்குத் தலைமாட்டில், கால் நட்டியிருந்து, சிற்றுரவில் வெற்றிலை துவைத்து வாய்க்குள் அடக்கிக் கொண்டு, மாணிக்கம் பாட்டி, அப்பொழுதுகான் வந்த செல்லம்மாவுக்கு, அந்தச் சம்பவத்தைப் பற்றிச் சொல்லுகிறான்.

கிழவியின் தூரத்துப் பேர்த்தி புஷ்பம். அந்தச் சம்பவத்தை

நினைக்க நினைக்க அவளுக்கு மனசு ஆறவில்லை.

பந்தலுக்குள் உட்கார்ந்திருக்கும் செல்லம்மாவின் புருஷனும் அந்தக் கதையைத்தான் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான்.

“எப்பவும் இப்படித்தான் ; ஆரு செத்தாலும் சாகு முந்தி விசேஷமான காரியம் ஏதும் நடக்கும்.”

சட்டம்பியார் தத்துவம் பேசுகிறார்.

*

*

*

கரம்பன் செவத்தியார் கோயிலிடி வாசிகளுக்கு அந்தோக் கிழவி ஒரு ஸ்தாபனம் - கோயில், சிற்றமார் மடம், சூப்பன் கடைமாதிரி.

ஏம்பு பரம்பரை, யார் கூட்டம்? ஞானப்பிரகாசம் வீட்டுக்காரர் எந்தப் பகுதி?

அந்தோக் கிழவியைக் கேட்க வேணும்.

கரம்பனில் முதற் குடியேறிய கூட்டம்?

அந்தோக் கிழவியைக் கேட்க வேணும்.

அந்தோக் கிழவி ஒரு ஸ்தாபனம்தான் !

அந்தோக் கிழவி தரும் தகவல்களுக்கு ஆதாரம் கிடையாது;

அதேபோல அதுக்கு வயசு என்ன என்பதற்கும் ஆதாரம் இல்லை.

எப்பொழுதோ ஒருகால் ஊர்காவற்றுறையில் பெரும் புயல் அடித்து வெள்ளம் பணையளவுக்கு உயர்ந்ததாம்; அப்போது கிழவிக்கு ஒரு வயசாம்

ஆணாலும் நேற்றுவரை கரம்பனில் பழுத்த பழமாக இருந்த ஒரேயொரு ஆத்மா அந்தோக் கிழவிதான்.

ஆறு குழந்தைகளுக்குத் தாயாகும் பேறு கிடைத்தாலும் கடைசிக் காலத்தில் அதைக் கவனிக்க ஒருவரும் இல்லை. பிறந்த குழந்தைகளில் ஐந்தையும் என்ன் நடுக்கோடு தூக்கிய் போய்விட்டான். ஆறாவது ஒரு பையன். சின்ன வயதிலேயே வீட்டை விட்டு ஒடி விட்டான்!

மூன்று நாலு வருஷங்களுக்கு முந்தி அவன் திடீரன்று வீடு தேடி வந்தான். “ஆச்சி எப்படிச் சூக்கும்?” என்று விசாரித்தான். இரண்டு நாள் கிழவியோடு தங்கினான். “அது செய்வேன், இது செய்வேன்” என்று புழக்கினான். முன்றாம் நாள் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் போய்விட்டான்!

“பூட்டு அவிச்சாச்சா மோனோ! போய் மூஞ்சியைக் கழுவிற்று வா!!”

“எனக்குப் பறங்குவிச் சட்டிக்குள்ள போட்டு வைச்சிற்று ந சாப்பிடு. நான் ஒரு ஆஸைப் பாத்திற்று வரவேணும்.”

கிழவிக்கும் மகனுக்கும் நடந்த கடைசிச் சம்பாஷணை இதுதான்.

வந்தான்- போனான்; மின்னிவிட்ட மாதிரி.

கறிச்சட்டியும் பிட்டும் இரண்டு நாளாகக் கிடந்து நாறின.

முன்றாம் நாள் தபாற்காரச் சங்கரப் பின்னை சொல்லித்தான் கிழவிக்கு விஷயம் தெரியும்.

“அவசரமாகத் தந்தி வந்து போற்றாக உன்ற மகன் உன்னட்டச் சொல்லச் சொன்னார் ஆச்சி. போய்க் காயிதம் போடுவாராம்.”

“காயிதமா போடுவாராம். அவன்ற ஆள்ப்பேருக்குப் போடச் சொல்லு. புழக்கைப் பயலுக்கு வந்து சொல்லிற்றுப் போக நேரமில்லை. அது சரி, அவன்ற அப்பனும் இப்படித்தானே ஒடிப்போனவன்.”

ஏன்றாலும், ஆத்திரம், விரக்தி, தனிமை உணர்வு அத்தகையும் ஒன்றுடன் ஒன்று முட்டி மோதிக் கண்டத்தைப் பின்கீக்க, கீழவிவேப்ப மாத்து நிழலில் இருந்து தன்னுள் முளகுகிறது.

ஆனாலும், மறநாள் முதல் திணமும் அந்த வேப்ப மரத்தடியில் தபாற்காரனங்க் காத்திருக்கும்.

ஙாக்தம் போடுறன் என்று சங்கரப்பிள்ளையட்டச் சொல்வேற்றுப் போனானாமே.”

வேப்ப மர நிழல் கீழவியின் பேச்சுக்குத் தலையைசுக்கும்.

“எனக்குக் காயிதம் இருக்கா தம்பி?”

“இல்லையாச்சி.”

ஓரு நாள்!

“காயிதம் இல்லையா தம்பி?”

“இல்லையாச்சி.”

ஓரு வாரம்!

“காயிதம் இல்லையா தம்பி?”

“இல்லையாச்சி.”

ஓரு மாதம்!

“ஒண்ணுமில்லையாடா மோனே”

கொஞ்சம் சொந்தம் கொண்டாடி, பணிவாகக் கேட்டால் சங்கரப் பிள்ளை கொடுத்து விடுவான் என்ற நப்பாசை.

“இல்லையாச்சி.”

மேலும் சில மாதங்கள்!

“இல்லையா மோனே?”

“இருந்தா தராமல் விடுவா? கும்மா அலட்டுறியே.”

காலம் போகிறது’

“ஆரு? சங்கரப்பிள்ளையா? காயிதம் இல்லையா மோனே?

கிழவிக்குப் பார்வை மங்கிவிட்டது. சைக்கிளில் போகிறவர்கள் வருகிறவர்கள் எல்லோரிடமும் “காயிதம் இல்லையாடா மோனே?”

சங்கரப் பிள்ளைக்கும் அலுத்துவிட்டது. கிழவியின் கேள்விக்கு அவன் பதில் சொல்வதீல்லை.

வேப்ப மர நிழல்தான் கிழவிக்குத் தஞ்சம்.

ஒரு நாள் மர நிழலிற் கிழவியைக் காணோம். அன்றாடம் தரிசித்த கோயில் காணாமல் போய்விட்ட மாதிரி இருந்தது சங்கரப் பிள்ளைக்கு. பழக்கத்துக்கு மனிதன் எப்படி அடிமைய்ப்பட்டு விடுகிறான்!

ஒரு நாள் - இரண்டு நாள் - மூன்றாம் நாள்.

சங்கரப் பிள்ளைக்கு என்னவோ போலிருந்தது. சந்திக் கடைச் சூசைப் பிள்ளையிடம் விசாரித்தான்.

“சுகமில்லையாம்” என்று பதில் கிடைத்தது.

கிழவியின் கொட்டில், கடைக்குப் பின்புறம். படலையைத் திறந்து, உள்ளே சென்று சைக்கிள் மணியை ஓலித்தான். பதில் இல்லை.

தொப்பியைக் கழற்றிச் சைக்கிள் கைப்பிடியில் மாட்டி விட்டுக் குளிந்து நுழைந்தான்.

வெறுந் தரையில் விரித்த சேலைத் தலைப்பில் கிழவி கிடக்கிறது. பக்கத்தில் மண்டிக் காப்பியுடன் சிரட்டையொன்று. மோப்பும் பிடித்து வந்த ஏறும்புப் பட்டாளம், முதலில் சிரட்டையைச் சுற்றி முகாம் அடிக்கத் தொடங்குகிறது.

“ஆஶ்சி” என்று பலமாகக் கூப்பிட்டான் சங்கரப் பிள்ளை. பதில் இல்லை.

தொட்டு அசைத்தான்.

“ஆரது” என்ற முனகல்.

“நாவ்தான். சங்கரப்பிள்ளை.”

கண்விளக்கு, எப்படித் திடீரெனப் பிரகாசித்ததோ!

“காயிதமா?” என்றான் கிழவி, எழந்து உட்கார முயன்றபடி.

சங்கரப்பிள்ளை, குரல் வளைக்குள் ஏதோ ஒன்று அடைத்துக் கொண்டது போன்ற உணர்வுடன் கிழவியை எழும்ப விடாமல் படுக்கவைத்து விட்டுப் பேசாமல் அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றான். கடைக்காரச் சூசைப் பிள்ளையிடம், கிழவியை யார் பராமரிக்கிறார்கள் என்று விசாரித்தான்.

அடிக்கடி கிழவியைப் போய்ப் பார்த்தான்.

“எழி புள்ளி, காயிதக்காரன் போவான் பாரதி” என்று கிழவி அடிக்கடி பிதற்றிக் கொண்டிருந்தது.

இரண்டு முன்று நாட்களாகக் கிழவியின் பிதற்றல் அதிகரித்து விட்டது. குலைப்பலும் உதறவும்; சன்னியாம்!

சூசைப்பிள்ளையின் மனவி செவத் தியார் கோயில் உபதேசியாரிடம் போய்ச் சொன்னான். சுவாமி வந்து ‘அவஸ்தத’ கொடுத்தார்.

“காயிதக்காரன் பாரதி”

சங்கரப்பிள்ளை தினமும் வெறுங் கையாக வந்து போகிறான்.

“காயிதக்காரன் போவான் பாரதி.”

அயல் வீட்டுக்காரர்கள் எல்லோரும் கிழவியைச் சுற்றியிருந்தனர்.

“கிழவி இரண்டு நாளாய் இழுத்துக் கொண்டு விட்குது. வன் போக இவ்வளவு போம் பிடிச்சதை நான் எங்கேயும் காணேல்ல.”

“என்ன பேச்சடி செல்லம்மா? போர் நேரம் வரமுந்தி உயிர்போக முடியுமா? மகன் காயிதம் கண்டு தான் கிழவிக்குருச் சென் போகும்போல இருக்கு.”

ஙங்காறப் பிள்ளை, பெண்டுகள் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து விட்டுப் போகிறான்.

மழுநாள் விடிந்து விட்டது.

“காயிதம் வரும் பாரடி” என்று பாதாளத்தில் இருந்து அடக்கடி கேட்கிறது.

ஙங்காறப்பிள்ளை, காயிதம் விநியோகிக்கும் நேரம், பரப்போடு கிழவியின் குடிசைக்கு வருகிறான். தன் காயிதக் கட்டிலிருந்து கூதும் ஒன்றை எடுத்துக் கிழவியின் கைக்குள் வைக்கிறான்!

“மகன் காயிதம் ஆச்சி.”

கைகால்கள் பதற, கண்கள் நீரைச் சொறிய, முகம் ஆஸந்தத்தால் பிரகாசிக்க, கிழவி, நீரில் மூழ்கித் தந்தளிப்பவள் தும்பைப் பிடிப்பது போலக் கூதுத்தைப் பற்றினாள். கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டாள்.

ஒரு சில நிமிடங்கள், சகிக்க முடியாத அவைதி.

கூதும் கிழவியின் கையில் இருந்து நழுவிக் கூர விழுமிருது.

மாணிக்கம் பாட்டி கிழவியின் கண்களையும் வானையும் போத்துகிறான்.

மற்றப் பெண்கள் ஒருவர் தோள் மேல் ஒருவர் கக மாட்டி, சக்கர விழுகம் போட்டுக் குந்துகிறார்கள்.

“என்னைப் பெத்த பாக்கியமே....”

முதலில் ஒரு தனிக்குரல்.

கண்டியில் காத்தடிக்க-

என்ற ராசாத்தி இஞ்சே -

கைவிளக்கு நூந்ததனை”

பிலாக்கணம் தொடங்கிவிட்டது.

குசைப்பிள்ளையின் மனைவி மெல்ல எழுந்து புருஷவின் கடையிலிருந்து வெற்றிலை பாக்குக் கொண்டுவரப் போகிறான்.

கோயில் மணிக்குச் சொல்ல செல்லம்மாவின் புருஷன் விரைகிறான்!

குசைப்பிள்ளை கீழவியின் மகனுக்குத் தந்தியடிக்கப் போகிறார்.

“ஆர் செத்தது?”

“உந்த அந்தோக் கீழவி”

*

*

*

மகன் வரதவைப் பார்த்து, சவம் எடுப்பது தாமதமாகிறது.

குசைப்பிள்ளை அடித்த தந்திக்குப் பதிலுமில்லை மகனையுங்காணோம்.

“சன்னியாய்க் கிடற்ற கீழவி! கூறுக்கு எடுக்க வேணும்.”

வந்திருப்பவர்கள் அலுத்து விட்டார்கள். அவர்களின் பொறுமை சோதனைக்குள்ளாகிறது.

பந்தலின் ஒரு மூலையில் சாய்ந்திருக்கும் சங்கரப்பிள்ளையை நோக்கிச் குசைப்பிள்ளை வருகிறார். ஒதுக்குப் புறமாக அழைத்துப் போகிறார்.

“கிழவியட மகன்ற விலாசமென்ன? அந்தக் காயிதத்தைக் காணயில்ல. நான் சும்மா தந்தியடிச்சன் என்டு சொல்லிற்றன்.”

“எனக்குத் தெரியாது குசைப்பிள்ளை, மகன் காயிதம் அனுப்பில்ல. அது என்ற வேலை.”

குசைப் பிள்ளை ஒரு கணம் திகைப்படைந்து நிக்கிறார். பிறகு சமாளித்துக் கொள்கிறார்.

“ஆ மோ?”

குசைப் பிள்ளை உள்ளே போகிறார். “அவன் இனி எங்கே வரப் போறான். சவத்தை எடுப்பம்.” என்று உரத்துச் சொல்கிறார்.

பறை முழங்குகிறது.
சவம் புறப்படுகிறது.

குழந்தை ஒரு தெய்வம்
காவலூர் இராசதுரை
தமிழ்ப்புத்தகாலயம் சென்னை
1958

விரகித்தற் பயிற்சி

1. அந்தோக் கிழவிக்கும் மகனுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த கடைசிக் சம்பாஷணை எது?
2. “அவசரமாகத் தந்தி வந்து போறதாக உன்ற மகன் உன்னட்டச் சொல்லச் சொன்னார் ஆச்சி.” என்ற செய்தியைக் கிழவிக்குத் தபால்காரர் சொன்னதும் கிழவிக்கு உண்டான மன உணர்வு யாது?
3. நோய்வாய்ப்பட்ட கிழவி அடிக்கடி பிதற்றிக் கொண்டிருந்த வசனம் யாது?

4. ஒவ்வொரு நாளும் கடிதம் வருவதைக் கிழவி எத்ரபார்த்து இருந்தமை எதனை எடுத்துக்காட்டுகிறது?
5. அந்தோக் கிழவி தேவகிருபையை முன்னிட்டு வாழ்ந்தாள் என்பதற்குத் கதையிலிருந்து ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக் காட்டுக.

9. இரட்சணிய யாத்திரிகம்

(அறிமுகம்)

ஜோன் பனியன், என்பவர் ஆங்கில மொழியில் எழுதிய “மோட்சப் பயணம்” (Pilgrim's Progress) என்னும் நூலை முதல் நூலாகக் கொண்டு தமிழில் எச். ஏ. கிருஷ்ண பிள்ளை என்பார் எழுதிய காப்பிப்போமே இரட்சணிய யாத்திரிகம்.

இக் கதையில் உலகியல் ஆசாபாசங்களில் மூழ்கிக் கூடந்த ஆத்துமவிசாரி என்னும் உண்மைக் கிறித்தவன் ஒருவன் இறைவனின் நற்செய்தி கிடைக்கப் பெற்ற மோட்சப் பயணத்தைத் தொடங்குகிறான். இவனது பயணம் இடருக்குமேல் இடரைத் தரும் ஒரு பயணமாகவே அமைகிறது. அப்போது அவனுடைய வழியில் வந்த குருவானவரான நற்செய்தியாளர் அவனை நல் நெறியில் வழிப்படுத்துகிறார்.

அந்தக் குருவைச் சந்தித்தபோது ஆத்தும விசாரிக்கு (ஆன்மிகளுக்கு) அவர் செய்கின்ற உபதேசம் பற்றியதே குருதரிசனப்படலம்.

குருதரிசனப் படலம்

I. வித்தக வாத்தும விசாரி யில்வணம்
தத்தும வயடந்துயிர் தன்னை நாடியிங்
கெய்த்திடு முடலென விளைந்து சில்பகல்
மத்தரிற் கழித்தன ஸாரண்டொர் வைகல்வாய்.

(பொ-ரை) நூனமுள்ள ஆத்தும விசாரியானவன் இவ்வண்மொக்க சஞ்சலமடைந்து நீத்திய ஜீவனை நாடி இங்கே கணைப்புற்ற சரீரம் என்று சொல்லும் வண்ணம் சிலநாள் பயித்தியகாரனைப்போல் கழித்தான். அவ்விடம் ஒரு நாளில்,

2. நண்ணளி தயங்கிய முகத்துத் தாமரைக் கண்ணினை மல்கிய கருணை காட்டிட உண்ணிறை யன்புமிக் கொழுகிற் ரென்னவே வண்ணவான் மொழிச்சுவை யமிருது வார்ந்துக.

(பொ-ரை) குளிர்ச்சி பொருந்திய கிருபை விளங்கின முகத்தீவிடத்தே தாமரை மலர்போல் அழகிய இரண்டு கண்களும் நிறைந்த கருணையைக் காட்டிட, இருதயத்தில் நிறைந்த அன்பானது பொங்கி வழிந்து ஒழுகிற்று என்னும்படி அழகிய மொழிச்சுவையாகிய அமிர்தம் வடிந்து சொரிய,

3. எண்ணருந் துயர்க்கெலா மிறுதி காட்டுமெய்ப் புண்ணிய முருக்கொடு போலிந்தி லங்கிய வண்ணமென் றுணர்வுளார் மனங்க ஸிப்புற நண்ணின யிருஞ்சுவி சேஷ நாமத்தன்.

(போ-ரை) எண்ணுதற்கரிய துயரங்களுக்கெல்லாம் அழிவைச் செய்யக் கூடிய மெய்ப்புண்ணியமே ஒருநுவெடுத்து மிகவும் விளங்கிய வடிவம். இதுவோவென்று உணர்வுள்ளவரெவரும் மனமகிழ், கவிசேஷகன் எண்ணும் பெரிய நாமத்தையுடையவன் அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

4. உருகிமெய் விசாரியை யுற்று நோக்கிநின் தருகணைந் தியாரை யவலீக் கின்றனை பெருகுமித் துயருனக் குற்ற பெற்றியென் தீருகலில் சிந்தையாய் செப்பு கென்றனன்.

(போ-ரை) அவன் மனம் இளகி உண்மையான ஆத்ம விசாரியை உற்று நோக்கிச் சற்றுநின்று அருகிற்சென்று நீ யார்? ஏன் வருந்துகின்றாய்? பெருகிக் கொண்டிருக்கின்ற இத்துயரமானது உன் கிடத் துவந்த தன்மை யென்ன? மாறுபாடுல் வாத சிந்தையுடையவனே, இவற்றை எனக்குச் சொல்லுக, என்றான்.

5. ஜயகேள் நாசதே சத்த ணாங்கமர்
வெய்யரில் வெய்யன்யான் வெகுளித் தீவிழந்
தொய்யென விவணெலா மொருங்க விந்தபின்
மெய்யற வருநடுத் தீரவை வேந்தனால்.

(பொ-ரை) ஜயனே கேள் ! நான் நாசதேசத்திலிருக்கின்றவன்.
அங்கே சஞ்சரிக்கின்ற கொடியர் யாவருள்ளும் கொடியவன் யான்.
கடவுளுடைய கோபாக்கினியானது விழுந்து இவ்விட மெல்லாம்
மெதுவாக ஒருங்கு அவிந்த பிறகு பரலோக ராஜனால் நியாயத்தீர்ப்பு
மெய்யாகவே வரும்.

6. ஆயிடைக் கருணைவேந் தாணை மீறிய
தீயரைத் தச்சிறைப்படுத்தல் திண்ணமென்
றேயுமிச் சுருதிநூ வியம்புகின்றதை
ஆயவித் துயர்க்கட லமிழ்ந்தி னேனாரோ.

(பொ-ரை) அவ்விடத்தில், கருணை வேந்தனானவர் தமது
ஆணையை மீறிய தீயவர்களை அக்கினி நாகத்துர்க்குள் தள்ளுதல்
திண்ணமென்று பொருத்தமுடைய இச்சுருதி நூல் இயம்புகின்றதை
ஆராய்தலினால் இந்தத் துயர்க்கடலுள் அமிழ்ந்தினேன்.

7. நன்றிகொன் திறைவனை மறந்து நாடோறும்
புன்றொழில் புரிந்துவீண் பொழுது போக்கிய
வன்றலைப் புலையனேன் மருவு தண்டனைக்
கின்றுநின் நிரங்குவ தியாவ தாங்கொலோ.

(பொ-ரை) நன்றித் துரோகஞ்செய்து இறைவனை மறந்து-
நாடோறும் இழிந்த காரியங்களையே செய்து வீண்பொழுது போக்கிய
கொடிய புலையனாகிய நான் வருகின்ற தண்டனைக்கு எத்ரீ நின்று
இன்றைக்கு மனஸ்தாப்படுகின்றது என்ன காரணம்பற்றியோ?

8. சாகவு மனமிலைத் தண்டனைக் கெந்றி
போகவுந் துணிவிலைப் புற்றது ணாரைப்போல்
ஏகவும் புகலிலை யீடு செய்யவோர்
பாகமும் பலமிலைப் பதைக்கின் ரேனென்றான்.

(போ-ரை) சாகவும் மனமில்லை, தண்டனைக்கு எத்ர் நோக்கிப்
போகவும் துணிவில்லை. புற்றதுள்ளாரைப்போல் விட்டுப்போகிறதற்கு
வேறு புகலுமில்லை. இதற்கு ஈடு ஏதாவது செய்யலாமோவேன்றால்
அதற்குச் சிறிதும் பலமில்லை. ஆழகையால் நான் பதைக்கின்றேன்
என்று சொன்னான் ஆத்தும் விசாரி.

9. அஞ்சவி சேஷனீ யறைந்த யாவையும்
வஞ்சமின் றுண்மையே மருவு மிம்மையில்
எஞ்சுறா வேதனை யியைதல் கண்டுமேன்
அஞ்சுதி சாவதற் கமைதி கூறுறனா.

(போ-ரை) நீ சொல்லிய யாவும் வஞ்சனையில்லாதன, அவை
உண்மையே, நிகழுகின்ற இம் மையில் குறைவுபடாத
வேதனையுண்டாகின்றதைக் கண்டும் சாவதற்கேன் பயப்படுகின்றாய்?
இது இவ்வாறு பொருந்தியிருப்பது ஏன் என்று கூறுவாயாக என்று
அழகிய கவிசேஷகன் கேட்க,

10. ஜென்மநாட் டொடங்கியான் செய்த தீவினை
என்முது குணக்குற விழுத்த தாற்புலைக்
கன்மிகள் குழுமதீக் கடற்கி டங்கிடை
அம்மையி வழித்துமென் றஞ்சு கின்றனன்.

(போ-ரை)) ஜென்ம நாட்டொடங்கி யான் செய்த தீவினைகள்
என் முதுகுவருந் தும் படியர்க அங்கே தங்கினதால்
புலைத்தன்மையையுடைய பாவகர்மிகள் கூடியிருக்கின்ற அக்கீகிக்
கடற்கிடங்கில் என்னை மழுமையில் அமிழ்த்துமென்று அஞ்சகின்றேன்.

11. பலகலை கற்றுணர் பரம யோகியில்
வுலகமன் னவரெம யொறுத்தற் கஞ்சகும்
நிலவுல வியாவையு நிறுத்த நீதிமன்
அலகறு தண்டனைக் கஞ்சிடேங் கொலோ.

(பொ-ரை) பல வேறு சாஸ்திரங்களைக் கற்றுணர்ந்த பரமயோகி,
இவ்வுலக மனவர் எமைத் தண்டிக்கிள்றதற்கு அஞ்சிகிள்றோம்,
பூலோக மனனத்தையும் நிலைநிறுத்திய நீதிமன்னனுடைய அளவற்ற
தண்டனைக்குப் பயப்படமாட்டோமா?

12. இனையசிந் தனையென திதயத் தூண்றலால்
வனைபொலன் கழவினாய் வருந்து வேலென
அனையவை யறிந்துது தவர்க்கு நன்மையே
நினைகவி சேஷனு நிகழ்த்து வானரோ.

(பொ-ரை) வனையப் பெற்ற பொன் னாலாகிய
வீரக்கழலயுடையவனே! இத்தகைய சிந்தனைகள் எனது
ஹிருதயந்துள் ஹன்றியிருத்தலால் வருந்துகிள்றேன் என்று ஆத்தும
விசாரி சொல்ல, அவற்றையறிந்து புறத்தியாருடைய நன்மையையே
எப்பொழுதும் நினைக்கிள்ற சுவிசேஷகளும் கீழ் வருமாறு கூறுவான்.

13. நன்றுநன் றுன்னிலை நாச தேசத்து
நின்றுநின் றித்துகை தாழ்த்த வீதியோ
பொன்றிடர் வருமுனம் குகலி டம்பெரச்
சென்றிடா திவனுழல் சிந்தை யென்னன்றான்.

(பொரை) உனது நிலைமை மெத்த நன்றாயிருக்கிள்றது! நீ
நாசதேசத்தில் இவ்வளவு தாமதித்து நிற்றல் நீதியோ? கொல்லத்தக்க
துண்டம் வரு முன்னே அடைக்கல ஸ்தானத்தைத் தேடிச் சென்றிடாமல்
இவ்விடத்தில் சுற்றித் திரிகிற சிந்தை என்ன என்றான்.

14. உய்வறி யிதுவிதென் றழறும் பல்வறி
பொய்வறி யவ்வறி போகு வேனலன்
தெய்வநா யகன்திரு நகர்க்குச் செல்வறி
எவ்வறி யவ்வறி யின்னுங் தேர்கிலேன்.

(பொ-ரை) இரட்சீப்பிள் மார்க்கம் இது இது என்று புவியோர் கலங்குகின்ற பல வறிகள் பொய் வறிகள். அவ்வறிகளில் நான் செல்லமாட்டேன். தெய்வநாயகன் திருநகர்க்குச் செல்லுகின்ற வறி எவ்வறி? அவ்வறி எது என இன்னும் நான் அறியேன்.

15. ஆதியான் றிருநக ரடுக்குஞ் ஜீவநற்
பாதைந் யறிதியேற் பகர்தி யாலென
வேதியர் குரவனை வினாவி னானவன்
ஒதுவல் கேட்டியென் றுரைத்தன் மேயினான்.

(பொ-ரை) ஆதியான் திருநகர்க்குச் செல்லும் ஜீவபாதையை நீ யறிந்தாயானால் அதையெனக்குச் சொல்லென, வேதியர் குருவாகிய கவிசேஷகனை வினாவினான். அதற்கு அவனும் 'நான் சொல்லுகிறேன் கேள்' என்று சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

கிரகித்தற் பயிற்சி

- ‘குரு தரிசனப் படலம்’ என்பதன் பொருள் யாது?
- ஆத்தும விசாரியின் துயரங்களுக்கெல்லாம் இறுதி செய்ப வனாய் அவனை வந்தடைந்தவன் யார்?
- ஆத்தும விசாரியைப் பார்த்து “என் வருந்துகிறாய்” என கவிசேஷகன் கேட்டதற்கு, ஆத்தும விசாரி கூறிய பதில் யாது?
- “ஆதியான் திருநகரடுக்குஞ் ஜீவநற் பாதைந் யறிதியேற் பகர்தி” என யாரால்? யாருக்குக் கூறப்பட்டது?

10. ‘மழைப் பாட்டு’ மகிழை

ஏகத்துவத்தை எடுத்தோதப் போந்த முஸ்லிம்கள் பாலைகளில், காடுகளில், பனிப்பாட்டந்த நாடுகளில், சோலைகளில், தீவுகளில் எல்லாம் பல்கிப் பெற்கி, ‘இஸ்லாம்’ என்ற எழிற் பயிரை வளர்த்து, மறுமலர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தனர். ஒரிறைக் கொள்கையினைப் பார்ப்புதலே தம் உயர் நோக்கமெனக் கொண்ட அவர்கள், அதற்காகத் தம்மைப் பல்லாற்றாலும் பயிற்றுவித்துக்கொண்டு, திறனுணர்த்திப் பயன் விளைத்தனர். அவற்றுள் மொழியறிந்து கொள்வதும் தலையாய ஒன்றாகும்.

இந்தியாவில் இஸ்லாம் வேறுன்றத் தொடங்கிய காலத்தில், ஏகத்துவம் உணர்த்த வந்த ஏந்தல்கள் இந்நாட்டிலுள்ள மொழிக்கும். குழலுக்கும், பண்பாட்டுக்கும் தகத் தம்மைப் பழக்கிக் கொண்டனர். இம்மறையில், தமிழ்நாட்டை வந்தடைந்த அந்த நல்லறத் தூதுவர்கள் தமிழ் மொழியிலும் தமிழ்ப் பண்பாட்டிலும் தம்மைப் பழக்கிக்கொண்டு, மொழியிலும், நாட்டிலும் - ஏன், மக்களின் உள்ளங்களிலும் மறுமலர்ச்சியைத் தோற்றுவித்தனர். அந்தப் பாரம்பரியத்தில் வந்தவர்கள்தாம் இஸ்லாமியத் தமிழ்ப் புலவர்கள்.

சீற்றுர்களிலும் பேரூர்களிலும் பரவித் திகழ்ந்த பைந் தமிழ்ப் புலவர் பெருமக்கள் பலரைப் பற்றியும், அவர்களின் கவித் திறன்கள் பற்றியும் விவரங்களறியும்போது வியந்து நற்கிறோம்! அவர்களுள் பலர் மக்களுக்கு அற்புதங்களைக் காட்டி அறவுரை நல்கினர். சீத்துகள் செய்து மக்களை மெய்சிலீர்க்க வைத்தனர். காவியங்கள் படைத்துப் படிப்போர் உள்ளங்களைக் களிப்படையச் செய்தனர். சரமகவிகள் பாடிச் சாதனைகள் புரிந்தனர்.

இத்தகையோரில் சொர்னகவி நெய்னா முழும்மது பாவாப் புலவரவர்களும் ஒருவர். அன்னார் பாடியளித்த இலக்கியங்களுள் சீறிய- சீறந்த இலக்கியக் கருவுலமாகத் திகழ்வது ‘மழைப் பாட்டு’ என்ற நூலாகும்.

பருவ மழை பொய்த்தபோது மக்கள் நேர்ச்சைகள் செய்தும், தத்தம் குல தெய்வங்களுக்குக் காணிக்கைகள் சமர்ப்பித்தும் வாழ்வது பண்ணைய வழக்கம். ஆனால் உண்மை முஸ்லிம் மாந்தர் இயூப்பட்ட இக்கட்டான காலங்களிலும் சில வரையறைகளுக்குட்பட்டுச் செயற்படுவர்.

அதிராம்பட்டினத்தில் சென்ற கி. பி. 1862-ம் ஆண்டு வாக்கில் ஏற்தாழ மூன்றாண்டுகள் வரை - மாரி பொய்த்து, மக்கள் பல இன்னைல்களுக்கு ஆளாகிச் சோதனைக்குள்ளாயினர். இந்நிலையில், முகவை மாவட்டத் தொண்டி நகரிலிருந்து செல்யகு சுலைமான் லெப்பை சாஹிப் எனும் மார்க்க அறிஞர் இந்நகருக்கு வருகை தந்தனர். அன்னார் நம் சொர்னகவியவர்களின் உண்ணத்துப் புலமையினை உணர்ந்திருந்ததால், அவர்களை மழை பொழியக் கோரி இறையிடம் குறையிறைஞ் சிக் கவிதைகள் பாடியருள் வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டனர்.

அதன்படி, மறுவாரம் வெள்ளிக்கிழமை ஜூழுஆப் பள்ளியில் குத்பா ஒதித் தொழுகை முடிந்தபின், ஊர் மக்களைனவரும் கூடியமிர்ந்த திருச்சபையொன்று அமைந்த போது, நம் புலவர் பெருமான் செந்தமிழுச் சீராவிலூள்ள ‘மழையழைத்த படலம்’ படித்த பின் தாமியற்றிய ‘மழைப் பாட்டு’ ப் பாடல்களைச் சரமாரியாகப் பாடிப் பொழிந்தருளினர். சொன்மாரி பொழிந்த சொர்னகவிப் பெம்மானுக்குப் பொன்மாரி பொழிந்தனர் பொருள் வளம் மிககோர். அதுகண்ட எல்லாம் வல்ல ஏக நாயகனான அல்லாஷ், மறுநாளே மழைமாரி பொழிந்தருளினான். இவ்வண்மையினை இம் மழைப் பாட்டின் இறுதிப் பாடல் இவ்வாறு உணர்த்துகிறது.

“துய்ய வன்னருள் மேவிய செல்யகெனும்
சுலையுமான் லெப்பை சாகிபு முன்பதாய்
வைய கம்புகுழ் சீரா விலேநபி
மழைய ஷைத்த படலம் படித்தபின்
செய்ய மாமழை நாலரங் கேற்றவே
சேர யாவருங் கூடி மகிழ்வதாய்”

கமயலா கப்பொன் மாரி பொழிந்தனர்
மற்ற நாளும் பொழிந்தது மாரியே”

‘மழைப் பாட்டு’ சீரிய படைப்பாயினும், சீரிய இலக்கியமாகத் தீகழ் கிறது. உண்மையில் இம்மழைப் பாட்டு முழுதும் தூய இறைவனிடம் துஆ இறைஞ்சலாகவே அமைந்திருக்கக் காணலாம்.

இறைவனிடம் வேண்டுதல் புரிவதற்கு மார்க்கம் (ஷரிஅத்) எத்தகைய விதிமுறைகளை வகுத்துள்ளதோ, அத்தனையும் வழுவற இப்பாடல்களில் அமைந்திருப்பது கண்கூடு. இறைத் துதியும் இறைதூதர் புகழ்ச்சியும் அமைந்திருப்பதோடு, படைப்புகளில் சிறந்த அண்ணல் நபி முஹம்மது முஸ்தபா ரகுல் (ஸல்) அவர்களை ‘வலீலா’ வாக (பொருட்டாக) அமைத்து, இறையிடம் குறையிரந்து நிறையினை வேட்பதும் வழிவழி வந்த வகையான ஒழுக்கமாகும். இத்தகு நல்லமைப்புக்கள் இதன் எல்லாப் பாடல்களிலும் மினிரக் காணலாம்.

மேலும், இறைவனிடம் குறையிறைஞ்சும்போது, தம்முடைய இயலாமை, குறை, பாவம் முதலியவற்றை முன்வைத்து, மன்னித்தருள்புரிய வேண்டுதல் புரிவதும் ஒரு சிறுபான பண்பாகும். இதோ, சொர்னகவியாரின் சொன்மாரி இறைஞ்சலைக் கேளுங்கள்:

“பங்க மாகும் பழியிட ரோட்டு
பாவ மேசையம் பாதக ராகிய
எங்களுக் குதலி செய்வ தாரினி
ஏக நாயக னேயுனை யன்றியே
திங்க ளோடெதீர் பேசு முஹம்மது
சீரு லாவம் புகழினுக் காகவே
மங்குளின் மழைபெய் யவருள் செய்வாய்
மாசிலர் மணியே எங்கள் நாயனே!”

மேலும். வேண்டுதல் புரியும்போது, மாந்தருட் சிறந்த மாண்புடை மாணிக்கங்களை முன்வைத்து, அவர்கள் பொருட்டால்

குறைகளை நிறைவு செய்யக் கோருவதும் பிறிதோர் உண்ணத் தழுக்கமாகும்.

ஆனால் நம் புலவர் ஆன்றவிந்தடங்கிய அறிஞர்களையும் கற்பு நெறி வழுவாப் பொற்படைப் பெண்டிரையும் நீதி வழுவா நீஞலகின் மன்னர்களையும் - தலைவர்களையும் இறைச் சன்னிதி முன்வைத்து, தம் காலத்தில் பருவ மழை பொய்த்ததற்கு அத்தகையோரிடம் நிகழ்ந்த ஏதேனும் பிழைகள் காரணமாயிருக்குமோ என்று ஜயநுகிறார். எனவே, அவ்வாறு நிகழ்ந்திருப்பினும், அவற்றின் பொருட்டால் தம்மைச் சோதனைக்குள்ளாக்காமல் திருநபி முறைம்து (ஸல்) அவர்களின் பொருட்டால் மழையை இறக்கி வைக்குமாறு இரந்து நிற்கிறார்.

“வேத மோதிய வேதிய ராலேயோ
மிக்க கற்பள கன்னிய ராலேயோ
நீதி மன்னர் நெறிமுறை யாலேயோ
நேரமை தப்பிய வேதனை யெங்களை
தது செய்ய வருத்தது தப்பனை!
சித்தம் வைத்துத் திருநபிக் காகவே
சீதமா மழையை யின்றி றக்குவாய்
தீங்கிலா வழவே எங்கள் நாயனே!”

“உவமையில்லாப் பாட்டை உலகம் ஏற்குமா?” என்று கேட்குமளவுக்குப் புலவோரின் பாடல்களில் ஆங்காங்கே உவமைச் சுவை ஊடுருவி நிற்கக் காண்பர் இலக்கியம் நுகரும் இயல்பினையுடையார். தொல்காப்பியர் உவமையியலுக்கு இலக்கணம் வகுக்கும்போது.

“வினைபயன் மெய்யிரு என்ற நான்கே
வகைபெற வந்த உவமைத் தோற்றம்”

என்பார். இந்த இலக்கண அடிப்படையில்தான் பாடலியற்றும் பைந்தமிழ்ப் பாவாணர்கள் தத்தம் பாடல்களில் உவமைச் சுவையினை

உள்ளடக்கிக் கவிஞருடுவர். இதற்கு நம் புலவர் விதீவிலக்கல்லரே! ‘அழகிய தோற்றத்தில்’ ஆக்கப்பட்ட மனிதன் அழகிய முறையில் சீண்டவளிடம் குறையிரைஞ்சும்போது, அதை மறுத்துவிடுவானா இறைவன்?

“தேட்ட மாம்பசி யுள்ளவர் முன்பிலே
 தின்னுஞ் சோறு கறிகளை யின்பமாய்க்
 காட்டிக் காட்டிப் பறிப்பவர் போலவே
 கறுத்த மேகம் வெளுத்துக் கலங்குதே
 மூட்ட மாயோரு முசாப் பதாகவே
 மூடி மாரி விடாது சொரிந்திட
 நாட்டம் வைத்தனை வோகரயுங் காத்தருள்
 நந்திலா மணியே எங்கள் நாயனே!”

ஆஹா! எத்தகு அருமையான உவமை நயம்! என்ன நளினமான சொன்னயம்! எத்துனை பரந்த மனப்பான்மை! கண்ணுக்குத் தோன்றிக் கண்ப்பொழுதில் மறையும் கூர் மேகம் பற்றிக் கவிஞர் கூற நினைத்த கருத்து, பொதுவாக எல்லாருடைய உள்ளங்களிலும் தோற்றக் கூடியதுதான். ‘என்ன இப்படி இந்த மேகம் ஏமாத்துது?’ என்று சொல்வதில்லையா? ஆனால் கவிஞரின் கருத்துக்குட்பட்டுக் கவிஞரு உவமை ஒன்று உருவாகிவிட்டது பாருங்கள்!

ஆதி நாயகன்தன் அருள் வேண்டும் புலவர்தம் பொன் வாயிலிருந்து பிறிதொரு உவமை பிறக்கிறது.

“இன்சொல் லோர்க்குக் கொடுப்பவர் பக்கலில்
 இடரு ரைத்துத் தடுப்பவர் போலவே
 மஞ்சி னத்தைத் தடுக்கும்வெள் வாடையை
 மாற்றி யேகுநல் வாடையுண் டாக்கியே
 தஞ்ச மாகிய பேர்களுக் காகவே
 தரணி போற்றும் மறையை யிறக்குவாய்
 செஞ்சொல் மாமறை யின்பொரு ஸார்ய்வளர்
 செல்வமே யெங்கள் ஆதியே நாயனே!”

வாரி வழங்கிடும் வள்ளல் பெருந்தகையின் முன்சென்றுதம் வறுமை நிலையினைக் கூறிப் பொருள் பல பெற்றிட விழையும் வறுமை வயப்பட்ட மாந்தர், அவ்வள்ளல் பெருமகனாரை வாழ்த்திப் போற்றி, இன்சொல் கூறி இன்னலைத் தீர்க்கக் கோருவர். இன்சொல் வழங்கிய எழையர்க்கு இன்பொருள் வழங்குவர், செல்வர். அந்நிலையில், அச்செல்வந்தரை வறியோர்க்குப் பொருளை வாரி வழங்கவிடாமல் எவ்ரேனும் தடுப்பாரானால், அவர் செயல் அந்தமான தன்றோ? இதனைப் போலவே, 'மழை பொழிந்திட மன மிரங்கி வந்துள்ள மேகக் கூட்டத்தை மதிகட்ட வாடைக் காற்று தடுத்துவிடுகிறதே! இந்நிலை மாற்றி, இறைவா! மண்ணகம் தழைக்க மழையை இறக்குவாய்!' என்று சுவை படக் கூறுகிறார் சொர்னகவிப் புலவர். இத்து இனிய இறைஞ்சலிலும், ஆதி நாயனையே தஞ்சமென அடைக்கலம் புக்க அடியார்கள் - இறைநேசச் செல்வர் - ஞானியர் - உலகப் பற்றற உத்தம சீலர்கள் - பொருட்டால் தம்மவரின் குறையினை நீக்கி, மழையினை இறக்கிடக் கோருகிறார் மதிமிகு புலவர். முறை வழுவா முறையீடு இது வன்றோ!

இவ்வுலக வாழ்க்கை அற்பமானது; சொற்பமானது. இவ்வண்மையினை உணர்ந்து, இவ்வாழ்க்கையை நிரப்ப மானதாகவும் சீற்பானதாகவும் ஆக்கவேண்டி, வளர் பொருள் தேடி வறியோர்க்கு வாரி வழங்க விழைகின்றனர் நல்லுளம்கொண்ட வள்ளல் பெரும்கள். ஆனால் அத்தகைய அறச் செல்வர்களும் சஞ்சலத்திலாழ்கிறார்கள். ஏன்? பொருள் வளர்க்கப் பொழிந்திடும் மழையில்லை! எனவே,

“என மாகிய பூவினின் வாழ்க்கையை
 எண்ணிலா மலரும் பொருள் தேடியே
 தான தர்மங்கள் செய்கின்ற பேர்களும்
 சஞ்ச லித்திடு றார்மழை யில்லதால்
 மானுக் குப்பினையார்ன முழும்மது
 வள்ளர்க் காகவிந் நேர மிரங்கியே
 கான லேக மழையை யிறக்குவாய்
 காணொனா வடிவேங்கள் நாயனே!”

என்று கவிமாரி பொழிகின்றார் கவின் மாரி பொழிய விழைந்தவர். இப்பாடலிலே ஒரு வரலாற்று உண்மை யினையும் வகுத்துரைக்கிறார் வண்டமிழ்ப் புலவர். மஹமுது நபியவர்கள் மானுக்குப் பினை நின்ற வரலாறு நம்மில் பலர் அறிந்ததே. ஈண்டு அதை உரைக்கின், விரியும்.

மானுக்குப் பினையாக நின்ற அத்தகு வள்ளுவெலம் பெருமான் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் பொருட்டால் இப்போது எமக்கிரங்கி, நிகழும் கானல் நில்லாது அகன்றிட மழையினை இறக்குவாய் காட்சிக்குப் புலனாகாக் காருண்யனே! என்றிறைஞ்சுகிறார் புலவர்.

‘சொன்னம்’ என்றால் பொன்னென்று போருள்படும். நம் நெய்னா முஹம்மது பாவாப் புலவரவர்களின் கவிகள் பொன் போன்ற உயர் தண்மை வாய்ந்து பயன்விடைக்குமாதலால், - ‘சொன்னம்’ என்ற சொல்லின் கை ஒற்று(ன்) ரகர ஒற்றாக (ர) மாறி - ‘சொர்னகவி’ என்ற சிறப்புப் பெயர் வழங்கப்பட்டு, ஊருஷு போற்ற உயர்ந்து விணங்கினார். வாக்குப் பலிதமுள்ள வண்டமிழ்ப் புலவராகத் திகழ்ந்ததால், எல்லாம் வல்ல ஏகனான அல்லாதும் நம் புலவர் பெருமானின் மழைப் பாட்டு இறைஞ்சலை ஏற்று, மழையைப் பொழியச் செய்தான் என்பது என்றும் நின்றிலங்கும் எழிலார்ந்த உண்மையாகும்.

அதிரை அழுமத்
“இஸ்லாமிய இலக்கியசிந்தனை”

அரும்பதங்கள்

ஏகத்துவம்	- இறைவன் ஒருவனே எனும் கொள்கை
ஐமு ஆ(அ)	- வெள்ளிக்கிழமையின் சாட்டுத்தொழுகை
குத்பா (அ)	- விரசங்கம்
ஷர்அத (அ)	- மார்க்கச் சட்டங்கள்
வள்ளா (அ)	- பாரஞ் சாட்டுதல் (மன்றாட்டம்)

சித்துக்கள் - அற்புதச் செயல்கள்
 பொற்புடைப் பெண்டிர்
 சொன்னம்
 கருவூலம்
 நேர்ச்சைகள்
 சரமாரியாக
 மாசிலாமணி
 தீங்கிலா வடிவு
 நந்திலாமணி
 மாழறையின் பொருளாய் வரும் செல்வம்
 ஆன்றவிந்தடங்கிய

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. சொர்னகவி மழை வேண்டிப் பிரார்த்தனை செய்யும் போது யார் யார் செய்த குற்றங்களுக்கெல்லாம் பிழை பொறுக்கக் கோருகிறார்?
2. கண்ணெதிரே தோன்றிக் கணப்போதில் மறையும் கார் மேகத்துக்குப் புலவர் எதனை உவமிக்கின்றார்?
3. மழைப்பாட்டு என்பதன் பொருள் யாது?
4. இறைவனைப் புலவர் அவர்கள் எவ்வாறெல்லாம் விளித்து இறைஞ்சுகின்றார்?
5. இக்கட்டுரையில் கூறப்பட்ட சீறாப்புராணத்தின் மற்றொரு படஸத்தின் பெயர் யாது?

11. அறிவுடை நம்பி

காட்சி - 1

- இடம் : அறிவரசன் இல்லம்,
 பாத்திரங்கள் : நன்னன் பூங்குன்றன், இளநாகன்.
 [முதியவர்களான பூங்குன்றனும். இளநாகனும் ஊர்ப் பெரியவர் நன்னனின் இல்லத்தில் நுழைகின்றனர் இளநாகனின் கையில் நன்கு மூடப்பட்ட செப்புக் குடம் ஒன்று உள்ளது]
 பூங்குன்றன் : ஐயா! எங்கள் இருவருக்கும் ஒரு வழக்கு, பெரியவராகிய உங்களிடம் நல்ல நீர்ப்பை நாடி வந்தோம்.

- நன்னன் : வாருங்கள். வாருங்கள், அந்த இருக்கையில் அமருங்கள்.
 [இளநாகன் தன் கையில் இருந்த செப்புக் குடந்தைக் கலை வைத்து விட்டு நாற்காலியில் அம்ரதல். பக்கந்தில் பூங்குள்ளறும் அம்ரதல்]
- நன்னன் : உங்களுக்குள் என்ன வழக்கு?
- பூங்குள்ளன் : இவர் கையில் உள்ள புதையல். எங்கள் இருவரில் யாருக்கு உரிமை உடையது என்பதுதான் வழக்கு. இந்த ஊரில் உள்ள யாராலும் இந்த வழக்கைத் தீர்க்க முடியவில்லை. எல்லோருமே உங்களிடம் சென்றால் நல்ல தீர்ப்பு கிடைக்கும் என்றார்கள். இங்கு வந்தோம்.
- நன்னன் : புதையவில் உரிமையா? உங்கள் வழக்கை விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்.
- பூங்குள்ளன் : ஓயா! என் பெயர் பூங்குள்ளன். இவர் பெயர் இளநாகன். என் மகனுக்குத் திருமணம் செய்ய நினைத் தேன். அதற்குப் பொருள் தேவைப்பட்டது. என் நிலத்தை இவருக்கு நாறு பொற்காசுகளுக்கு விற்கிறேன்.
- இளநாகன் : ஓயா! என் மகன் உழைத்துப் பொருளீட்ட வேண்டும் என்பதற்காக இவன் நிலத்தை வாங்கினேன். அந்த நிலத்தை உழும் போது இந்தப் புதையல் எனக்குக் கிடைத்தது. திறந்து பார்த்தேன். உள்ளே விலை· உயர்ந்த மணிகளும் பொற்காசுகளும் இருந்தன.
- நன்னன் : அதுதான் இந்தப் புதையலா?

- இளாநாகன் : ஆமாம், இவருடைய முன்னோர்கள் யாராவது இவருக்குப் பயன்பட வேண்டுமென்ற என்னத்தில் இந்தப் புதையலைப் புதைத்து வைத்திருக்க வேண்டும். ஆகவே இந்தப் புதையல் இவருக்குத்தான் சேர வேண்டும். ஆனால் இவர் புதையலை வாங்க மறுக்கிறார்.
- நன்னன் : பூஞ்சுன்றனாரே! ஏன் இந்தப் புதையலை வாங்க மறுக்கிறார்?
- பூஞ்சுன்றன் : இந்த நிலத்தை இவருக்கு விற்கும் போது இனி அதில் எனக்கு எந்த உரிமையும் இல்லை என்று சொல்லித்தான் தந்தேன். நிலத்தில் எனக்கு உரிமை இல்லாத போது அதில் கிடைத்த புதையல் எனக்கு எப்படி உரிமையாக முடியும்? அதனால் தான் வாங்க மறுத்தேன்.
- நன்னன் : இளாநாகனாரே! இவர் தான் புதையல் வேண்டாம் என்கிறாரே. நீங்களே புதையலை வைத்துக் கொள்ள வேண்டியதுதானே.
- இளாநாகன் : நான் இவரிடம் நிலத்தைத்தான் வாங்கினேன். அதில் கிடைக்கும் விளைச்சலில் தான் எனக்கு உரிமை உண்டு. நிலத்தில் விலை உயர்ந்த புதையல் இருப்பது தெரிந்திருந்தால் இவர் விற்றிருக்க மாட்டார். இந்தப் புதையல் உரியவரத்தான் சேர வேண்டும். நான் எடுத்துக் கொள்வது நேர்க்கை ஆகாது. என் உள்ளமே என்னைக் குறை சொல்லாதா?

- நன்னன் : பூங்குள்ளாரே! புதையல் உமக்கே உரியது என்று இளநாகனார் சொல்லி விட்டார். எனக்கும் அது உடன்பாடாகந்தான் தெரிகிறது. புதையலை ந்த பெற்றுக் கொள்வதுநான் முறை.
- பூங்குள்ளான் : ஜயா! உங்களிடம் நல்ல தீர்ப்புக் கிடைக்கு மென்று வந்தேன். இப்படி ஒரு பக்கமாகப் பேசுகிறீர்களே.
- நன்னன் : (அதீர்ச்சியுடன்) என்ன ஒரு பக்கமாய்ப் பேசுகிறேலா? நான் சொன்னதில் என்ன தவறு?
- பூங்குள்ளான் : நான் நிலத்தை விற்கும்போது இந்த நிலமும் இதில் கிடைக்கும் எல்லாப் பயனும் இவருக்கே உரியது என்று விற்கிறேன். நிலத்தில் கிடைத்த யணகத்தான் புதையலை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். அதனால் நிலத்தை வாங்கியவருக்கே புதையலில் உரிமை உண்டு. விற்றவருக்கு இல்லை. அதனால் நான் புதையலைப் பெற்றுக் கொள்ள மாட்டேன்.
- இளநாகன் : ஜயா! பயன் என்று குறிப்பது நிலத்தில் விளையும் விளைச்சலை, அதில் கிடைக்கும் புதையலை அல்ல. இந்தப் புதையலை நான் ஏற்றுக் கொண்டால் பிற்க் பொருளைக் கவர்ந்த கள்வன் ஆவேன். என் குலத்தீர்கே இழுக்குத் தேடியவன் ஆவேன்.
- பூங்குள்ளான் : (உணர்ச்சியுடன்) இந்தப் புதையலை நான் பெற்றால் பிற்க் பொருளைக் கவர்ந்த கள்வன் ஆக மாட்டேனா? என் குலப் பெருமை கொதாதா?

- நன்னன் : இருவருமே புதையலை ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கிறார்கள்? எனக்குத் தோன்றும் நல்ல வழி ஒன்றைச் சொல்லட்டுமா?
 இருவரும் (ஒரே குலில்) என்ன வழி சொல்லுங்கள்?
- நன்னன் : இந்தப் புதையலை நீங்கள் இருவரும் சம்மாகப் பிரித்துக் கொள்ளுங்கள்.
- பூங்குன்றன் : ஜூயா! உங்களுக்கு முன்னாரே இதே வழியைச் சிலர் சொன்னார்கள். அறிவு நிரம்பிய உங்களிடம் நல்ல தீர்ப்புக் கிடைக்கும் என்று வந்தோம். புதையலிலையே உரிமை இல்லாத போது அதில் பாதி பெறுவது எப்படி முறை ஆகும்?
- நன்னன் : உங்கள் வழக்கு குழப்பண வழக்கு. புதையல் யாருக்கு உரியது என்று என்னால் தீர்ப்பு வழங்க முடியவில்லை. உங்கள் இருவரின் நேர்மைக்கு என் பாராட்டுகள்.
- இளநாகன் : பல இடங்களில் அலைந்து உங்களிடம் வந்தோம். உங்களாலும் தீர்ப்பு வழங்க முடியவில்லையே. இனி நாங்கள் எங்கு செல்வோம்.
- நன்னன் : நீதி வழுவாத நம் சோழ அரசரிடம் செல்லுங்கள். உங்கள் வழக்கிற்கு அங்கே நல்ல தீர்ப்புக் கிடைக்கும்.
- பூங்குன்றன் : உங்கள் அறிவுரைக்கு நன்றி. தலைநகரம் சென்று சோழ அரசரைச் சந்தித்து முறையிடுகிறோம். அங்காவது நல்ல தீர்ப்புக்

கிடைக்கிறதா பார்ப்போம். [பூங்குன்றனும் இளநாகனும் செல்லல்]

திரை

காட்சி - 2

- இடம் : அரசலை
- பாத்திரங்கள் : திருமாவளவன், பூங்குன்றன், இளநாகன், அமைச்சர், அவையினர், காவலன் [அரியணையில் மணிமுடி அணிந்து அரசு உடையுடன் பத்து வயதுச் சிறுவன் திருமாவளவன் அமர்ந்து இருக்கிறான். காவலன் ஒருவன் உள்ளே நுழைந்து பணிவாக வணங்குகிறான்]
- காவலன் : அரசே! வாழி! வழக்கை எடுத்துரைப் பதற்காகப் புதையல் குடத்துடன் இரண்டு முதியவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்.
- திருமாவளவன் : காவலா! அவர்களை உள்ளே அனுமதி. [புதையல் குடத்துடன் இளநாகனும் பூங்குன்றனும் உள்ளே நுழைகின்றனர், சிறுவன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு அதிர்ச்சி அடைகின்றனர்]
- பூங்குன்றன் : (மெல்லிய குரலில்) இளநாகனாரே! குழப்பமான நம் வழக்கை ஆராய்ந்து இந்தச் சிறுவனா தீர்ப்பு வழங்கப் போகிறான்.
- இளநாகன் : இந்தச் சிறுவனால் நம் வழக்கைப் புரிந்து கொள்ளவே முடியாதே.

- பூங்குன்றன் : நல்ல தீர்ப்புக் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இல்லை.
- இளநாகன் : எனக்கும் தான் நம் வழக்கை இங்கு எடுத்துரைப்பதே வீண் செயல் என்று நினைக்கிறேன்.
- திருமாவளவன் : (தனக்குள்) இவர்கள் முகக் குறிப்பே நம் மீது நம்பிக்கை இல்லை என்பதைக் காட்டுகிறதே. முதியவர்களே! புதையல் குடத்துடன் வந்திருக்கிறார்கள். உங்களுக்குள் என்ன வழக்கு?
- பூங்குன்றன் (சலிப்புடன்) என் நிலத்தை இவருக்கு விற்றேன். அந்த நிலத்தை உழும்போது இவருக்குப் புதையல் கிடைத்தது. இந்தப் புதையல் இவருக்குச் சொந்தம் என்கிறேன் நான். ஆனால் இவரோ எனக்குத்தான் சொந்தம் என்கிறார். ஊர்ப் பெரியவர்களால் எங்கள் வழக்கைத் தீர்க்க முடியவில்லை.
- இளநாகன் : அது மட்டும் அல்ல. அகவை முதிர்ந்த சான்றோர் பலரிடம் சென்றோம். அவர்களாலும் நல்ல தீர்ப்பு வழங்க முடியவில்லை.
- திருமாவளவன் : உங்கள் வழக்கை ஆராய்வதற்கு முன்னரே அது சீக்கலான வழக்கு என்று புரிகிறது. அறிவு நிரம்பிய சான்றோர்களாலேயே தீர்க்க இயலாத வழக்கைச் சிறுவனாகிய என்னால் தீர்க்க முடியுமா? தவறான தீர்ப்பு வழங்கினால் அரசு குலத்திற்கே இழுக்கு அல்லவா ஏற்படும். நீங்கள் இருவரும் இன்று மாலை மீண்டும் இங்கே வாருங்கள். பழுத்த

அனுபவம் நிறைந்த தொண்டு கிழவரான அறிவுடை நம்பி என்பவர் இந்த அரியணையில் அமர்ந்திருப்பார். என் மதிப்பிற்கு உரியவர் அவர். உங்கள் வழக்கை அவரிடம் எடுத்துரையுங்கள். நல்ல தீர்ப்பு கிடைக்கும்.

- பூங்குன்றன் : நன்றி! அரசே! நாங்கள் இருவரும் மாலையில் இங்கு வருகிறோம்.
[அரசனை வணங்கிவிட்டுப் பூங்குன்றனும் இளநாகனும் வெளியே செல்லல்]
- அமைச்சன் : [எழுந்து] அரசே! அவர்கள் வழக்கை விசாரிக் காமலேயே திருப்பி அனுப்பி விட்டிர்களே. காரணம் ஏதும் விளங்கவில்லையே.
- திருமாவளவன் : அமைச்சரே! அவர்கள் இருவரும் என்னைச் சிறுவன் என்று நினைத்து வழக்கைச் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் முகக் குறிப்பு எனக்குக் காட்டியது. தீர்ப்பு வழங்குகின்றவர் மீது நம்பிக்கை இருந்தால்தான் தீர்ப்பு மதிப்புப் பெறும். நான் என்ன தீர்ப்பு வழங்கினாலும் அவர் களுக்கு நிறைவு ஏற்படாது. அதனால்தான் மாலையில் அவர்களை இங்கு வரச் சொன்னேன். இந்த அரியணையில் என் மதிப்பிற்குரிய சான்றோர் அறிவுடைநம்பி அமர்ந்து நல்ல தீர்ப்பு வழங்குவார்.
- அமைச்சன் : அவையினராகிய நாங்களும் அறிவுடைநம்பி வழங்கப் போகும் தீர்ப்பினைக் கேட்க ஆவலாக உள்ளோம்.

திரை

காட்சி - 3

- இடம் : அரசுவை
- பாத்திரங்கள் : அறிவுடைநம்பி, பூங்குன்றன், இளநாகன், அமைச்சர், அவையினர், காவலன்.
[அவையினர் அவரவர்க்கு உரிய இருக்கை களில் அமர்ந்திருக்கின்றனர். பூங்குன்றனும் இளநாகனும் நின்று கொண்டிருக்கின்றனர்]
- பூங்குன்றன் : என்ன? அரசர் சொன்ன அடுத நீதிபதி இன்னும் வரவில்லையே.
- இளநாகன் : பொறுமையாக இரும். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் வங்கு விடுவார்.
[காவலன் உள்ளே நுழைதல்]
- காவவன் : நீதி நூல்களைக் கரை கண்டவர். அனுபவம் நிறைந்தவர். அகவை நாறு நிறைந்தவர். அறிஞர் அறிவுடைநம்பி வருகிறார். வருகிறார்.
[நெண்ட வெண்தாடி மீசை, முகத்தில் சூருக்கம், முதுமைத் தோற்றும், தள்ளாடித் தள்ளாடி மெல்ல நடந்து முதியவர் ஒருவர் உள்ளே நுழைந்து அரியணையில் அமர் கிறார். எல்லோரும் எழுந்து நின்று அவர் அமர்ந்த பின் அமர்கிறார்கள்]
- பூங்குன்றன் : [மெல்லிய குரவில்] அனுபவம் வாய்ந்த முதியவராகக் காட்சி அளிக்கிறார்.

- இளநாகன் : அவர் முகத்தில் அறிவொளி வீச்கிறது. நல்ல தீர்ப்புக் கிடைக்கும் என்றே நம்புகிறேன்.
 பூங்குன்றன் : எனக்கும் அப்படித்தான் நோன்றுகிறது.
 அறிவுடைநம்பி : பெரியவர்களே! உங்களுக்குள் என்ன வழக்கு?
 பூங்குன்றன் : என் பெயர் பூங்குன்றன். இவர் பெயர் இளநாகன். என் மகனுக்குத் திருமணம் செய்யும் எண்ணத்தில் என் நிலத்தை இவருக்கு நூறு பொற்காசுகளுக்கு விற்றேன். இவர் நிலத்தில் உழும் போது இந்தப் புதையல் குடம் கிடைத்தது. இதற்குள் விளை உயர்ந்த மணிகளும் பொற்காசுகளும் உள்ளன. இந்தப் புதையல் எனக்கு உரிமை உடையது என்னை எடுத்துக் கொள்ளச் சொல்லி வற்புறுத்துகிறார் இவர். நிலத்தை நான் விற்ற போதே அதில் உள்ள உரிமைகளை விற்று விட்டேன். அதனால் இந்தப் புதையலில் எனக்கு உரிமை இல்லை.
 இளநாகன் : ஐயா! என் மகன் தானே உழைத்துப் பொருள் ஈட்ட வேண்டும் என்பதற்காக இந்த நிலத்தை வாங் கிணேன். நிலத் தில் விளைந் த விளைச்சலில்தான் எனக்கு உரிமை உள்ளது. புதையலில் அல்ல. பிறர் பொருள் எனக்கு எதற்கு? பூங்குன்றனாரை இந்தப் புதையலை வாங்கிக்கொள்ளச் சொல்லுங்கள்.
 அறிவுடைநம்பி : உங்கள் இருவரின் செயல்களும் எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றன. உங்களைப் போன்ற நேர்மையாளர்களால்தான் நம் நாடே பெருமை

பெறுகிறது. வேட்க்கையான வழக்கைக் கொண்டு வந்துள்ளிர்கள். புதையலைச் சமயங்குப் பிரித்துக் கொள்ளுங்கள் என்பது சரியான தீர்ப்பாக எனக்குப் படவில்லை.

ஸுங்குன்றன் : ஜார்ப் பெரியவர்கள் சீலர் அப்படி சொன்னார்கள். நாங்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அறிவுடை நம்பி : நிலத்தை விற்றவருக்கும் வாங்கியவருக்கும் புதையலில் உரிமை உள்ளது. ஆனால் நீங்கள் இருவருமே அடுத்தவருக்குத்தான் உரிமை என்கிற். இந்த வழக்கில் நல்ல தீர்ப்பு வழங்க முடியுமென்றே நினைக்கின்றேன்.

இளநாகன் : என்ன தீர்ப்பு சொல்லுங்கள்.

அறிவுடை நம்பி : ஸுங்குன்றனார் தம் மகளின் திருமணத்தீற்காக அந்த நிலத்தை விற்றிருக்கிறார். இளநாகனார் தம் மகன் உழைத்துப் பொருளீட்ட அந்த நிலத்தை வாங்கி இருக்கிறார். உயர்ந்த பண்புடைய நீங்கள் இருவரும் உறவினர்கள் ஆனால் என்ன?

ஸுங்குன்றன் : என்ன சொல்கிறார்கள்? விளங்கவில்லையே.

அறிவுடை நம்பி : உங்கள் மகளுக்கும் இவர் மகளுக்கும் திருமணம் செய்து வையுங்கள். திருமணப் பரிசாக இந்தப் புதையலை அவர்களுக்கு வழங்கி விடுங்கள். இதுதான் என் தீர்ப்பு.

ஸுங்குன்றன் : நல்ல தீர்ப்பு.

- இளாநாகன் : இந்தத் தீர்ப்பை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.
- பூங்குன்றன் : ஐயா! அகவை முதிர்ந்து எத்தனையோ வழக்குக்களைக் கண்ட உங்களால் தான் நல்ல தீர்ப்பு வழங்க முடிந்தது.
- இளாநாகன் : முதுமை அடைய அடைய அறிவுக் கூர்மை அதிகமாகிறது என்ற எங்கள் கருத்து உங்களால் உண்மை ஆயிற்று.
- அறிவுடைநம்பி : சற்றுப் பொறுங்கள். என்னைப் பாருங்கள். [தாடி மீசையை எடுக்கிறார். சிறுவன் திருமாவளவன் அமர்ந்திருக்கிறான்]
- அவையினர் : அரசர் திருமாவளவன் வாழ்க.
- பூங்குன்றன் : (தினக்புடன்) அரசே! நீங்கள் யாராலும் தீர்ப்பு வழங்க இயலாத சீக்கலான வழக்கிற்குத் தீர்ப்பு வழங்கின்றீர்கள்.
- இளாநாகன் : அரசே! எதற்காக இந்த மாறுவேடம்.
- திருமாவளவன் : நீங்கள் இருவரும் அரசவைக்கு வந்த வுடனேயே கவனித்தேன். சிறுவன் தானே இவனால் எப்படித் தீர்ப்பு வழங்க முடியுமென்று ஐயம் கொண்டதை உங்கள் முகக் குறிப்பினால் உணர்ந்தேன். அதனால்தான் தள்ளாடும் இந்த முதியவர் வேடம்.
- பூங்குன்றன் : அரசே! எங்களை மன்னியுங்கள். அறிவுக் கூர்மைக்கும் வயதுக்கும் தொடர்பு இல்லை என்பதை உங்களால் உணர்ந்து கொண்டோம், எங்கள் அறிவுக் கண்கள் திறந்தன.

- இளந்தகன் : முதுமை அடைய அடையப் பெருமை என்று நினைத்தோம். அந்த அறியாமை இன்றோடு எங்களை விட்டு நங்கி விட்டது. இனி, சிறியவர் பெரியவர் என்று பாராமல் எல்லோரையும் மதிப்போம்.
- திருமாவளவன் : நீங்கள் வருந்த வேண்டாம். உங்கள் நற் பண்புகளால் நம் நாடே பெருமை பெறுகிறது. மனமக்களுக்கு என் அன்புப் பரிசாக ஒர் ஊரை வழங்குகிறேன்.
- அவையினர் : அரசர் திருமாவளவன் வாழ்க.
 முறைதவறா மன்னர் வாழ்க.
 பின்னணியில் பாட்டு
 “உரைமுடிவு காணான்
 இளமையோன் என்ற
 நரைமுது மக்கள்
 உவப்ப - நரைமுடித்துச்
 சொல்லலான் முறைசெய்தான்
 சோழன் குலவித்தை
 கல்லாமற் பாகம் படும்

திரை

அரும்பதங்கள்

உடன்பாடு	அரியணை
இழுக்கு	முகக்குற்பு
கவர்ந்த	அகவை
பழுத்த அனுபவம்	

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. முதியவர்களான பூங்குன்றனாருக்கும் இளநாகனாருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட வழக்கு யாது?
2. இளநாகனுக்குப் புதையல் எவ்வாறு கிடைத்தது?
3. இளநாகன், பூங்குன்றனார் இருவரும் புதையலை வாங்க மறுத்த காரணம் யாது?
4. முதுமை உருவில் வந்த அறிவுடை நம்பியின் தோற்றம் எவ்வாறு இருந்தது. அவர் வழங்கிய தீர்ப்பு யாது?

12. மணிமேகலை

புகார் நகரத்தில் நெடுங்காலமாக இந்திர விழா நடந்து வந்தது. விழாவை நிறுத்தினால் இந்திரனால் துன்பம் நேரும். வேறு பல துண்பங்களும் நேரும் என்பது அந்நகரில் பண்டைக் காலத்தில் இருந்த நம்பிக்கை. முரசறைபவன் யானையின் பிடரிபில் முரசை ஏற்றி இந்திர விழாக் கொண்டாடுமாறு முரசறைந்தான். விழா நடந்தது. அப்போது மாதவியும் அவளுடைய மகள் மணிமேகலையும் இந்திர விழா விற்குச் செல்லவில்லை காரணம், கோவலன் கொலையுண்டதையும், கண்ணகி மதுரை நகரை ஏற்குதுப் பின் பத்திளிக் கடவுள் ஆகியதையும் நினைந்து. மாதவி அறவன் அடிக்கண வணங்கப் புத்த சமயத்தைச் சேர்ந்து புத்த தருமத்தைக் கூடப்பிழித்தனமொதும். அவளுக்குக் கண்ணகியிடம் இருந்த பெருமதியால் மணிமேகலையும் கண்ணகியின் மகள் என்று உபசாரமாகச் சொல்லி, அவளையும்

தவநெறிப்படுத்த என்னினாள். தன் தாயாகிய சித்திராபதி விழாவுக்கு அழைத்த போது இச் செய்திகளை மாதவி அவளுக்கு சொல்லியனுப்பி வர மறுத்துவிட்டாள்.

பின்னர் மாதவி மணிமேகலையை மலர்வனம் சென்று புதுமலர் எடுத்து வரும்படி அனுப்பினாள். அப்போது அங்கு சுதமதி என்பவன் வந்தாள். அவன் மணிமேகலையைத் தனியே மலர் வனத்திற்கு அனுப்பலாகாது என்று தக்க காரணங்களை எடுத்துக் கூட்டினாள். அன்றியும், பிற வணங்களைவிட உவவனம் என்ற ஒரு வனத்திற்குச் செல்லுதலே தகுதி உடையது. அவ்வனத்தில் தெய்வத்தச்சனாகிய மயன் நிருமித்த பதுமயிடம் என்று ஒரு பீடம் ஒரு பளிங்கு மண்டபத்தின் கண் உள்ளது. அது வணங்கத்தக்கது “நானும் மணிமேகலைக்குத் துணையாகச் செல்வேன்” என்று சொல்லி உடன் சென்றாள்.

அந்நகரில் காலவேகம் என்ற ஒரு யானை மதம்கொண்டு மக்களை எல்லாம் துன்புறுத்தி வந்தது. அந்த யானையினுடைய மதத்தை உதயகுழுன் என்ற அரசுகுமாரன் அடக்கவிட்டு வீதி வழியே வந்தான். வந்தபோது மணிமேகலை உவவனம் சென்றிருக்கிறாள் என்று அறிந்தான். அவனுடைய மனம் நெடுநாளாக மணிமேகலையை நாடிக் கொண்டிருந்தது. இப்போது உவவனத்தில் சென்று மணிமேகலையைத் தேரேற்றி வரலாம் என்று என்னி, தன்னுடைய தேரை உவவனத்தை நோக்கிச் செலுத்தினான். தேரொலியைக் கேட்ட மணிமேகலை உதயகுமாரன் வருகிறான் என்று அஞ்சி, அங்குள்ள பளிங்கறையுள் புகுந்து தாளிட்டுக் கொண்டு இருந்தாள்.

வந்த உதயகுமாரன் சுதமதி அறிவுரை கூறியும் கேட்காமல், பளிங்கறையிலுள் இருந்த மணிமேகலையின் உருவத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, அதன் வாயில் இருந்த இடம் தெரியாமல் தடவிப் பார்த்துவிட்டு, “மற்றொரு சமயம் பார்ப்பேன்” என்று போய்விட்டான். அப்போது மணிமேகலா தெய்வம் இவளுக்குத் தெரிந்த ஒரு மாயவித்தைக்காரி வேடத்தோடு அங்கு தோன்றியது. தோன்றி,

சக்கரவாளக் கோட்ட வரலாறு கூறியபோது சுதமதி உறங்கிவிட்டாள். தனது வித்தையால் அத்தெய்வம் மணிமேகலையை மயக்கி ஆகாய வழியே கொண்டு சென்று மணிபல்லவம் என்னும் தீவில் வைத்தது. பின் அரண்மனையிலிருந்த உதயகுமரன் முன்னே சென்று, “மணிமேகலை இனித் தவநெறியில் செல்வாள், அவளை நீ விரும்பாதே” என்று சொல்லிவிட்டுச் சுதமதியை எழுப்பி “இனி மணிமேகலை பெளத்த நெறியில் செல்வாள். இப்போது அவளை மணிபல்லவத் தீவில் வைத்திருக்கிறேன். நான் மணிமேகலா தெய்வம். கோவலன் தங்கள் குலதெய்வமாகிய என் பெயரையே தன் குழந்தைக்கு இட்டான்” என்று அவளுக்குச் சொல்லி மறைந்தது. அதன்பின் சுதமதி அவ்வனத்தை நீங்கி, சக்கரவாளக் கோட்டத்தை அடைந்தாள். அங்கு ஒரு தூணிலுள்ள பாலை, “சுதமதி, ஏழாம் நாள் மணிமேகலை இங்கு வருவாள். உங்கள் முற்பிறப்பை அவள் அறிந்து வருவாள்” என்று சொல்லிற்று.

மணிபல்லவத்தில் கண் விழித்த மணிமேகலை புதிய இடம் என அறிந்து வருந்தினாள். அப்போது அவள் முன்னே புத்த பீடிகை தோன்றிற்று. அது தன்னைத் தரிசித்தோருக்குப் பழம் பிறப்பு உணர்த்த வல்லது. அதைக்கண்டு மணிமேகலை தொழுதாள். அதன் மூலம் அவள் தான் முற்பிறப்பில் இராவிவர்மன் மகளாக இலக்குமி என்ற பெயரோடு பிறந்து இராகுலனை மணந்ததையும், அவன் திட்டவிடம் என்ற பாம்பால் இறந்ததையும், அவனோடு தீயிற் புகுந்ததையும் உணர்ந்தாள். அப்போது அங்கு மணிமேகலா தெய்வம் தோன்றி. புத்த பீடிகையைப் பூசித்து வணங்கிற்று. அது முற்பிறப்பில் அவள் கணவனாயிருந்த இராகுலனே உதயகுமரனாகப் பிறந்திருக்கிறான் என்று கூறிற்று. பின்னர், “ந் சமயவாதிகளுடைய கொள்கைகளை அறியவேண்டும். உன் இளமைக்கோலம் இருந்தால் பிறர் உனக்குச் சமய உண்மைகளைச் சொல்லார்” என்று கூறி வேற்று வழிவம் கொள்வதற்கும், ஆகாய வழியே செல்வதற்கும், பசீயின்றி இருப்பதற்குமான மந்திரங்களை உபதேசித்துச் சென்றது.

பின்னர் மணிமேகலை அத்தீவில் புத்த பீடிகையைக்

கூப்பவளாகிய தலைகையைக் கண்டாள். அவள் மணிமேகலையைக் கோழுகிப் பொய்கைக்கு அழைத்துச் சென்றாள். அன்று வைசாக்கத்த பூர்ணிமை ஆதலால், அழுத சூபி என்ற அட்சய பாத்திரம் அன்று வெளிவந்து பொய்கையிலிருந்து மணிமேகலையின் கையை அடைந்தது. அப்போது தலைகை “இப்பாத்திரம் ஆபுத்திரனிடம் இருந்து இங்கு வந்தது. இது கொண்டு உலகத்தின் பசியைப் போக்கும் தருமத்தை நீ செய்ய வேண்டும்” என்று அவளுக்குக் கூறினாள். அதன் மேல் மணிமேகலை அங்கிருந்து ஆகாய வழியாகச் சென்று தன் நகர் அடைந்து, சுதமதினையையும் மாதவினையையும் கண்டு, அவர்களுடைய முற்பிற்பையும், அழுத சூபியின் தன்மையையும் கூறி அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு அறவண அடிகளைத் தரிசிக்கச் சென்றாள். அவர் மணிமேகலையின் செய்திகளையெல்லாம் உணர்ந்தவர் ஆதலால், அவளுக்கு நல்லறிவு புகட்டி ஆபுத்திரன் வரலாற்றை விரிவாகக் கூறினார். அப்போது அந்நகரில் கடும் பஞ்சம் இருந்தபடியால், “அழுத சூபியைக் கொண்டு மக்களுடைய பசியைப் போக்குவாயாக” என்று சொல்லி அனுப்பினார்.

அவள் ஒரு பிக்குணிக் கோலத்தோடு நகர வீதியில் சென்றாள். அங்கு காயசண்டிகை என்பவள் வந்து, ஆதிரையின் கற்பு விசேடத்தை எடுத்துக் கூறி, அவளிடம் முதற் பிச்சை பெறுவதே உயர்வானது என்று சொல்லி ஆதிரையில்லம் அழைத்துச் சென்றாள். மணிமேகலை அவ்வாறே ஆதிரையிடம் முதற் பிச்சை பெற்றாள். அப்பாத்திரத்துள் எடுக்க எடுக்கக் குறையாமல் சோற்றுத்திரள் பெருகி வந்தது. அது கொண்டு, வந்தோர் அனைவருடைய பசிப்பினியையும் போக்கினாள்.

இவ்வாறு அவள் பிக்குணிக் கோலத்தோடு பிச்சையிட்டுக் கொண்டிருப்பதை அறிந்த மாதவியின் தாயாகிய சித்திராபதி அவள் செய்வது தங்கள் குல ஒழுக் கத் தீர்கு முரண் என்ற நினைவுடையவளாய், உதயகுமானன் அடைந்து மணிமேகலை இருக்கும் இடத்தை அவனுக்கு உணர்த்தினாள். அவனும் மணிமேகலை பிச்சை அளித்துக்கொண்டிருந்த இடம் அறிந்து

அவளைத் தொந்தரவு செய்ய முயன்றபோது, அவள் தான் கற்றறிந்த மந்திரத்தின் வலிமையால் காயசண்டிகையின் வடிவத்தைப் பூண்டு வெளியே வந்து நின்றாள். சிறைக்கோட்டம் புகுந்து, அங்கு எல்லோருக்கும் நல்லுபதேசம் செய்து அவர்கள் பசிபினியைப் போக்கி வந்தாள்.

ஒரு காவலன் இவளுடைய செய்தியை இராசமாதேவியோடு இருந்த அரசனிடம் தெரிவித்தான். அவன் இவளைத் தனிடம் அழைத்து செய்திகளை அறிந்து, அவள் விருப்பியடி சிறைச்சாலையை அழித்துத் தூய்மையாக்கி அறங்காலையாக மாற்றினான். அங்கு மணிமேகலை பலருக்கும் உணவளித்துக்கொண்டு வந்தாள். அப்போது உதயகுமாரன் அங்கு வந்து அவளிடம் மறுபடியும் காதல் மொழிகள் பேசினான். அவள் அவற்றைப் புறக்கணித்து அவனுக்கு நீதிமொழிகளை உபதேசித்தாள். அவள் தன் வசப்படாவலிருப்பதைக் கண்டுதயகுமாரன் அவ்விடம் விட்டு நெங்கி, இரவில் எழுந்து தனியே அங்கு வந்தான் அப்போது காயசண்டிகை வடிவத்தோடு இருந்த மணிமேகலையை உண்மையான காயசண்டிகை என்று நினைத்த காயசண்டிகையின் கணவன் அங்கு வந்திருந்தான். உதயகுமாரன் அவளிடம் காதல் உரைப்பதை அவன் முன்னமே கவனித்திருந்தான். இப்போது அவளை அழைத்துச் செல்ல அங்கு வந்தவன், உதயகுமாரன் தன் மனைவியான காயசண்டிகையிடம் தகாதமுறையில் நடந்துகொண்டான் எனக் கருதிக் கோபம்கொண்டு, வந்துகொண்டிருந்த அவனை வாளால் வெட்டி வீழ்த்தினான். பின்னர் காயசண்டிகை வடிவத்தோடு நின்ற மணிமேகலையை அவன் கைப்பற்ற எண்ணியபோது, அங்கு தூணிலிருந்த ஒரு தெய்வம் இவள் யார் என்பதை எடுத்துக் கூறி, காயசண்டிகை எவ்வாறு விந்த மலையிலிருந்த ஒரு தெய்வத்தின் ஆற்றலையறியாது மேலே சென்றபோது அது விழுங்க, அதனுள் அடங்கிவிட்டாள் என்பதையும் அவனுக்குச் சொல்லிற்று.

இதைக் கேட்ட மணிமேகலை உண்மையை அறிந்து தன் உண்மை வடிவத்தை மீண்டும் எடுத்துக்கொண்டு உதயகுமாரன்

இறந்தமைக்காக வருந்தினாள். அப்போது அங்கிருந்த கந்திற்பாவை என்ற அந்தத் தெய்வம் மீண்டும் சொல்லிற்று: “முற்பிறப்பில் இலக்குமியாகிய நீயும் இராகுலனாகிய உன் கணவனும் ஒரு முனிவருக்கு உணவளிக்கப் புக்கபோது, அடிசிலாக்குவான் தாமதித்து வந்து தரரயில் வழக்கி விழுந்து உணவைச் சீந்திவிட, அதுகண்ட இராகுலன் கோபித்து அவனை வெட்டி வீழ்த்தினான். அப்பாவத்தால் அவன் அப்பிறப்பில் திட்டிவிடம் என்னும் பாம்பு கடித்து இறந்தான். இப்பிறப்பிலும் வெட்டுன்று வீந்தான். உதயகுமாரன் நீ நினைக்காதே” என்று சொல்லி அவனுடைய எதிர்கால நிகழ்ச் சிகிணையும் அறிவித்தது.

பொழுது விடியவும் உதயகுமாரன் இறந்த செய்தியை அறிந்து அரசன் அவன் உடலுக்குச் செய்ய வேண்டியவற்றைச் செய்து மணிமேகலையைச் சிறைப்படுத்தினான். மிகுந்த துயரமடைந்த இராசமாதேவி மணிமேகலையைப் பலவிதங்களில் துன்புறுத்தினாள். ஒன்றாலும் அவன் கலங்காமல் இருந்ததைக் கண்டு அஞ்சி மணிமேகலையைத் தன்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டினாள். மணிமேகலை அவளுக்கு நல்லறங்களை உபதேசித்தாள். பிறகு மணிமேகலை அங்கிருந்து புறப்பட்டு மீண்டும் மணிபல்லவும் அடைந்து மறுபிறப்பெடுத்திருந்த ஆபுத்திரனை அங்கு அழைத்துச் சென்று அவனுக்குப் பழும் பிறப்புணர்த்தி, அவனைத் திருப்பி அனுயிவிட்டு, அங்கிருந்து வஞ்சி மாநகரம் அடைந்தாள். அங்கு கண்ணகிக் கோட்டம் சென்று கண்ணகியை வணங்கியபோது, கண்ணகித் தெய்வம் தன் முற்பிறப்பு வரலாறுகளையெல்லாம் கூறி நீ இனி பல சமயவாதிகளின் கருத்துக்களை நன்கு தெரிந்து கொண்டு, இறுதியில் பெளத்த சமயத்தைப் பின்பற்றி ஒழுகுவாயாக” என்று அவளுக்குக் கூறிற்று.

பின்னர் மணிமேகலை ஒரு முனிவர் வேடங்கொண்டு அந்நகரத்தில் பல சமயவாதிகளுடைய சமயக் கொள்கைகளை நன்கு கேட்டறிந்தாள். இதற்கிடையில் அரசன் இந்திர விழா மறந்தமையால் புகார் நகரத்தைக் கடல் கொண்டது. அங்கு இருந்த மாதவியும் சுதமதியும் அறவனை அடிகளுடன்காஞ்சி நகரம்

அடைந்திருந்தனர். அந்நகரத்தில் செல்வம் குன்றிப் பஞ்சம் மிகுந்து மக்கள் மிகவும் துயருற்றிருந்தார்கள். மணிமேகலை தன் கையில் உள்ள அழுத சுரபியால் எல்லா உயிர்களுக்கும் உணவளித்துப் பசீத்துன்பத்தைப் போக்கினாள். இப்புன்னிய விசேஷத்தால் மழை பெய்து அந்நாட்டிலும் வளம் பெருகியது.

அதன் மேல் அவள் அறவண அடிகளை வணங்கி உபதேசம் கேட்கவே, அவர் அவளுக்கு நால்வகைப் பொத்த சமய அறங்களையும் முறையாக உபதேசித்து புத்தகருமங்களை விரித்துக் கூறி, “உன் மனத்திருள் நங்குக” என்று வாழ்த்தி அவள் உள்ளத்தில் ஞான ஒளியை ஏற்றி வைத்தார். அவள் நல்லறிவு பெற்று பிறவித் துன்பம் ஒழிவதாக என்று அந்நகரிலேயே நோற்று வரலானாள்.

மு. அருணாசலம்

அரும்பதங்கள்

இந்திர விழா	சமயவாதி
மாசஸ்ரபவன்	அட்சய பாத்திரம்
உபசாரம்	பொய்கை
தவநெறி	சோற்றுத்திரள்
மலர்வனம்	பிக்குணி
உவவனம்	சிறைச்சாலை
தாள்	அரச்சாலை
மாயவித்தைக்காரி	அடிச்சல்
வித்தை	சமயவாதி
புத்தபீடிகை	மனத்திருள்
ஞான ஒளி	ஞான ஒளி
கிரகித்தற் பயிற்சி	

1. மாதவியும் மணிமேகலையும் இந்திரவிழாவுக்குச் செல்லாததற்குரிய காரணம் என்ன?

2. புத்த பீடிகையின் சிறப்பு யாது?
3. மணிமேகலா தெய்வம் மணிமேகலையை எங்கு கொண்டு சென்றது?
4. அமுதசூரிய என்ற அட்சயபாத்திரத்தின் சிறப்பு என்ன?
5. மணிமேகலையின் அறப்பணிகள் இரண்டு கூறுக.
6. அறவண அடிகள் மணிமேகலையை எவ்வாறு வழிப்படுத்தினார்?

13. பொற்கிழி

பாண்டிய மன்னன் அமுதத் தமிழ்ச் சுவையைச் செவியாரப் பருகுவதில் ஆராத ஆர்வங் கொண்டவன். அதனைத் தனது பொழுது போக்காகக் கொண்டு வாழ்ந்தவன். அதற்காக அவன் கவியரங்கம் அமைத்து, அடிக்கடி தமிழ்ப் புலவர் பெருமக்களை அழைத்து, அவற்றம் கவிநயத்தையும், கற்பனைத் திறனையும், கவிதைகளில் பொதிந்துள்ள பொருளாழத்தையும், யாப்பமைதியினையும், சொல்லடுக்கு நனினத்தையும் இசையின்பத்தையும் செவிமடுத்து மகிழ்ச்சிக் கடலில் தினெப்பான் என்பதை அறிவோம்.

வழக்கமாகக் கூடும் கவியரங்கத்தில், பொது நிகழ்ச்சி, சிறப்பு நிகழ்ச்சியென இருவகை நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும். பொது நிகழ்ச்சியில், புலவர் பெருமக்கள் தம் விருப்பக்திர்களைக்கும் முறையில் கருத்துகளை உள்ளடக்கிய இன்கைவக் கவிதைகளைப் பாடுவர். சிறப்பு நிகழ்ச்சியில் மன்னனே புலவர்களது தனித்திறமையைக் கண்டறியும் வகையில், சில விணாக்களை விடுத்தும், கருத்துகள் சிலவற்றைக் கூறியும் அவற்றின் அடிப்படையில் பாடச் சொல்வான். பங்கேற்கும் புலவர்களுக்குப் பரிசில் பல வழங்கி மகிழ்வான்.

புலவர்களுள்ளும், தெய்வத் தன்மை பெற்றவர்கள் சிலர் உள்ளனர் என்பதையும், அவர்கள் தெய்வத்தைப் போன்று, கவிதைகளாலேயே ஆக்கவும், காக்கவும், அழிக்கவும் வல்ல அற்புத ஆற்றல் படைத்தவர்கள் என்பதையும் பாண்டியன் நன்குணர்ந்தவன்.

சிருமுறை, முத்துப் பந்தர் அமைத்து, அதில் நான்கு பொற்கிழிகளை - பொற்காக்கள் நிறைந்த, கண்ணனக் கவரும் வண்ணப் பட்டுப் பைகளைத் - தொங்கவிட்டிருந்தான்.

முதலில் பொது நிகழ்ச்சியில், புலவர் பெருமக்கள் பலரும் அரிய கருத்தமைந்த பாடல்களைப் பாடினர். மன்னன் கேட்டு மகிழ்ந்தான்.

பின்னர் சீற்பு நிகழ்ச்சியில் முத்துப் பந்தரில் தொங்கும் பொற்கிழிகளைத் தாமே அறுந்து விழுமாறு, சீற்ற உண்மைகள் அடங்கிய கவிதைகளை எவரேனும் பாட முடியுமா? எனப் புலவர்களை நோக்கிக் கேட்டான். புலவர்கள் தினகத்துத் தயங்கினர்.

உடனே, அவ்வை பெருமாட்டியார் எழுந்து மன்னன் முன்னிருந்த அம் முத்துப் பந்தரின் அருகில் சென்று, பெருஞ்செல்வத்தின் நாயகியான திருமகளை நினைந்து வணங்கிப் பின்னர்,

“திரளான பெருமக்கள் சூடியிருக்கும் சபையில் சொற்பொழிவாளர் சூறும் கருத்துகளை மிகுந்த கவனத்துடன் கேட்டு, அவற்றை நன்கு உணர்ந்து கொள்ளும் திறனுடையோர் நூற்றுக்கு ஒருவரே இருப்பர்;

கற்றறிந்த புலவர் பெருமக்களுள் தரமான புலவர்கள் - கற்றுத் துறை போய் வித்தக நிலையினர், ஆயிரத்தில் ஒருவர்தான் இருப்பர்.

சொல்லாற்றல் மிக்கோர் - கேட்போர் உள்ளங்களைக் கொள்ளலை கொள்ளும் நாத்திறம் பெற்றோர், பதினாயிரத்தில் ஒருவரே காணப்படுவர்.

வரையாது வாரி வழங்கும் வள்ளல் பெருமக்கள் கோடியில் ஒருவர்தான் இருப்பர். இவை உண்மையானால், ‘ஆம், உண்மை!’ என்பதற்குச் சான்றாக, தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளே! மேலே தொங்கும் பொற்கிழிகளில் ஒன்று அறுந்து விழச் செய்” என்னும் கருத்தமைய,

‘ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர், ஆயிரத் (து)ஒன் ராமபுலவர், வார்த்தை பதினா யிரத்தொருவர் - பூத்தமலர்த் தண்தாமரைத் திருவே தாதாகோ டுக்கு(கு)ஒருவர் உண்டாயின் உண்டென்று) அறு’

என்று பாடினார்.

உடனே ஒரு பொற்கிழி ‘கலகல்’ வெனும் ஒசையோடு அறந்து கீழே வீழ்ந்தது.

(ஆர்த்த - (கேட்போர்) நிறைந்த; தண் தாமரைத் திரு - குளிர்ந்த தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் இலட்சுமி; தாதா - சீறந்த கொடையாளர்).

தொடர்ந்து...

“பீற் ஒன்றைக் கேளா முன்னாரே அவர்தம் குறிப்பறிந்து சயப்படுமாயின், அது முயற்சியால் காட்டப்பட்ட பொருளாகும்; அடுத்து வந்து கேட்டால், அப்போது அளிக்கப்படுமாயின் அது கொடை ஆகும்; திரும்பத் திரும்ப ஒருவரை நாடி நடந்து சென்று அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்படுமாயின் அப்பொருள் நடைக்கூலியாகும் - அதாவது பலமுறை அவரிடம் நடந்து சென்றதற்குத் தரப்படும் கூலியாகும். அவ்வாறு பலமுறை நடந்து சென்று கெஞ்சிக் கேட்டும் ஒருவன் கொடுக்கவில்லையானால், அவனது சந்ததி தொடர்பே அற்று அழிந்து போகும். இக்கருத்து உண்மையானால் அக் கருமி சந்ததியற்றுப் போதுவதுபோல அடுத்துள்ள பொற்கிழியும் அறந்து விழச் செய்” என்னும் பொருள்பட,

‘தண்டாமல் ஈவது தாளாண்மை; தண்டி
அடுத்தக்கால் ஈவது வண்மை - அடுத்தடுத்துப்
பின்சென்றால் ஈவது கால்கூலி; பின்சென்றும்
சயான்சுச் சம்போல் அறு’

என்று பாடினார்.

உடனே மற்றொரு பொற்கிழியும் அற்று வீழ்ந்தது. (தாளாண்மை - (முயற்சியால் ஈட்டிய பொருள்) சயப்படுவது; வண்மை - கொடை;

எச்சம் - சந்ததி, பரம்பரை).

அவ்வையார் மன்னும் தொடர்ந்து,

“ஹர்ப் பொது மன்றத்தில் ஒரு வழக்கினை, நடுவர்கள் உண்மையைக் கண்டறிந்து நேர்மையான தீர்ப்பளிக்கும் சமயம் பார்த்து, செல்வமும், பேச்சு ஆற்றலும் உடைய ஒருவன், அற்பக் கையூட்டை (லஞ்சத்தை)ப் பெறுவதற்காகக் குறுக்கிட்டு வாதாடி, அவ்வழக்கினைத் தள்ளிவிட முனைவானாகில், அவன் மக்களை இழந்து விடுவான். அவன் சுற்றமும், பரம்பரைத் தொடர்பும் முழுமையாக அற்றுப்போகும்.

“இது உண்மையானால், மற்றுமொரு பொற்கிழியும் அறுந்து விழுச்செய்” என்னும் பொருள் தரும் பின்வரும் பாட்டைப் பாடினார்.

‘உள்ள வழக்கிருக்க ஜாரார் பொதுஇருக்கத்
தள்ளி வழக்கதனைத் தான்பேசி - எள்ளளவும்
கைக்கூலி தான்வாங்கும் கால்அறுவான் தன்கிளையும்
எச்சமறும் என்றால் அறு’

அடுத்த கணமே முன்றாம் பொற்கிழியும் அறுந்து வீழ்ந்தது.

(உள்ள வழக்கு - உண்மையான வழக்கு; பொது இருக்க - (அவ்வழக்கிற்கு) நடுநிலையோடு தீர்ப்பளிக்க இருக்கும்போது; கைக்கூலி - லஞ்சம் (கையூட்டு); கால்அறுவான் - தன் மக்கள் செல்வத்தை இழந்து விடுவான்; கிளையும் எச்சம் அறும் - சுற்றமும் பரம்பரையும் அறிந்து போகும்).

எஞ்சி நின்ற நான்காம் பொற்கிழியைப் பார்த்து அவ்வையார்,

“ஹர்ப் பொது நீதிமன்றத்தில், பாதிக்கப்பட்ட ஒருவன் தொடுத்த வழக்கினை, எதிரிக்காகத் திறமையுடன் வழக்காடுபவனுக்குத் துணையாக ஒருவன் நின்று, அவ் வழக்கினைத் தோல்வியறச்

செய்வாணாயின் அவன், நீதியைப் பெறாமல் தோற்றுப் போன வாதியும் அவனுடைய சுற்றுத்தினரும் உள்ளனம் உருகி அழுத கண்ணீரால், சந்ததியுடன் அடியோடு அழிந்து போவது உறுதி' என்பது உண்மையானால், இதோ எஞ்சி நிற்கும் பொற்கிழியும் அறுந்து விழுச்செய்.

'வழக்குடையான் நிற்ப, வலியானைக் கூடி
வழக்கை அழிவுமக்குச் செய்தோன் - வழக்கிழந்தோன்
சுற்றமும் தானும் தொடர்ந்தமுத கண்ணீரால்
எச்சம் அறும் என்றால் அறு'

என்று பாடினார்.

உடனே அப்பொற்கிழியும் அறுந்து வீழ்ந்தது.

இவ்வற்புதக் கூட்சியைக் கண்ட மன்னனும், உடனிருந்த அமைச்சர் பெருமக்களும், புலவர்களும் ஏனைய அவையினரும் அவ்வைப் பெருமாட்டியின் தெய்விக்க கவியாற்றலை வியந்து பாராட்டிப் போற்றினார்.

மன்னர் அப்பொற் கிழிகளோடு பலவகைப் பரிசுப் பொருள்களையும் நிரம்ப வழங்கி, அக்கவியரசியை வணங்கினான். அவ்வையார் மன்னனை வாழ்த்தி ஆசி கூறி, விடைபெற்றுத் தம் வழிநடைப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

டாக்டர் தி. முத்து. கண்ணப்பர்

அரும்பதங்கள்

யாப்பமைதி
ஆராத
பொற்கிழி
நளினம்

துறைபோன
வித்தகர்
நாத்திறம்
சட்டப்பட்ட

கிரகித்தற் பயிற்சி

1. பொற்கிழி என்றால் என்ன? இக்கட்டுரையிலே அது பெறும் முக்கியத்துவம் யாது?
2. கலையரங்கில் இடம்பெறும் பொதுநிகழ்ச்சி, சிறப்புநிகழ்ச்சி என்பவற்றை விளக்கு.
3. ‘தெய்வத் தன்மை பொருந்திய புலவர்கள்’ என்பதற்குக் கட்டுரையிலே கொடுக்கப்பட்ட விளக்கம் யாது?
4. பொற்கிழிகள் அறுந்துவிழும் வகையில் பாடுமாறு கேட்டபோது அவ்வாறு பாடுவதற்கு முன்வந்த புலவர் யார்?
5. ‘ஆர்த்த சபை நூற்றெராருவர்’ என்ற தொடரின் பொருள் என்ன?

நம் நாட்டு இளகு சந்ததியினரின் நலன் கருதி நம் அரசு உங்களுக்கு வழங்கும் இந்நாலை அடுத்த ஆண்டும் உங்கள் சகோதரர்களுக்கு வழங்கத்தக்க முறையிற் கவனமாக வைத்துப் படிக்கவும்.

பாடசாலையின் பெயர்:-.....

	மாணவர் பெயர்	தரம்	வகுப்பு ஆசிரியரின் கையொப்பம்
2006		
2007		
2008		
2009		
2010		

සිංහල වර්ණ මාලාව

අ	ආ	ඇ	ඈ	ඉ	ඊ	ඊ
උ	ඌ	ඍ	ඎ	ඏ	ඐ	ඐ
එ	ඒ	ඓ	ඔ	ඕ	ඖ	ඖ
(අ)°	(අ)‡					
ක	ඛ	ග	සි	ච	ග	ග
ව	ජ	ජ	කු	කුද	ජ	ජ
ථ	ධ	ධ	ඩි	තු	ථ	ථ
ත	ද	ද	ද	න	ද	ද
ප	ඒ	ඒ	හ	ම	ඒ	ඒ
ය	ර	ල	ව			
ශ	ෂ	ස	හ	ල	ශ	ශ

දෙමු සාහිත්‍ය කළුගැස 10 - 11 (I කොටස)

05FT10 - 21P